

BURMESE
CLASSIC
COM

လှိုင်စာပေ

(မြေပုလဲခင်၏ကလောင်ခွဲ)

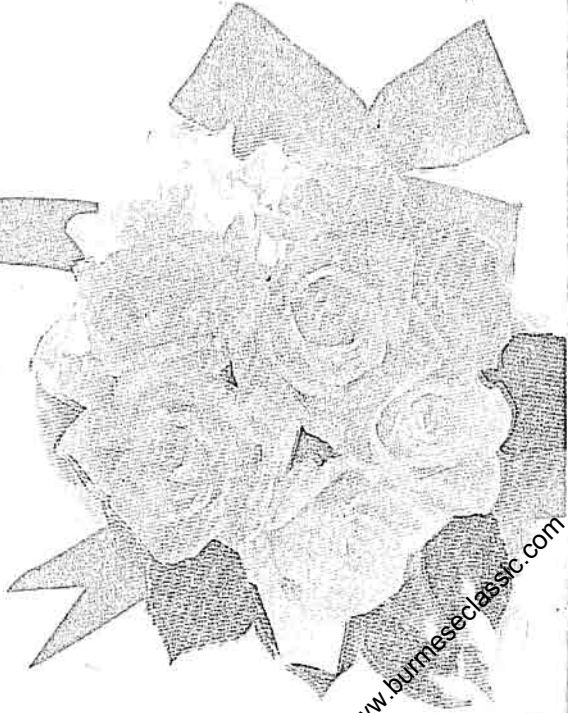
ပါးလိခင်ခင်

အချစ်ရုံပုံရိပ်ယောင်များ
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

Concept & Creation - Myat Thu Yu

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်လှိုင် (ဖွဲ့ ၀၃၀၅၇)
အမှတ် ၅၃၃၊ အင်းတော်လမ်း
၆၄ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုနံ (၂)
ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း။

ပါလ်းခင်ခင် အချစ်ရဲ့ပုံရိပ်ယောင်များ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်လှိုင်
လှိုင်စာပေ
၁၉၆ (၁)၊ လမ်း ၄၀
ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ပါးလင်ခင်

အချစ်ရဲ့ ပုံရိပ်ယောင်များ

အချစ်ရဲ့ ပုံရိပ်ယောင်များ

ပိုင်စာပေ

ပိုင်စာပေ

၄

ပါးစပ်ခင်းခင်း

အချစ်ရဲ့ ပုံရိပ်ကောင်းများ

၅

ဒီစာ... ..

ပိုင်ဆိုင်သူ

ပိုင်ဆိုင်သူ

အခန်း(၁)

ကဲ...ဘယ်လိုနေသေးလဲ ရောင်နီဘွား အားလုံးအဆင်
ပြေတယ်မှတ်လား

ဆရာဝန်ကြီး၏မေးခွန်းကြောင့် သူ ခေါင်းကိုခပ်သွက်
သွက်ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး အလျင်စလိုပြောလိုက်မိသည်။

ဆရာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်
ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဒီမျက်နှာကြီးကိုမလိုချင်ဘူး ဒါဟာ..ဒါ
ဟာ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး

ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ထံမှ အဖြေကိုမျှော်လင့်ထားသည့်
ပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

ဒါမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ် ရောင်နီဘွား... နေ့စဉ်တော့

လည်း အသားကျသွားမှာပါကွာ မင်း...ရောင်နီဘွားဆိုတာ မင်း
မိသားစုနဲ့မင်းအသိုင်းအဝိုင်းသိရင် ပြီးတာပဲပေါ့ ပြီးတော့လည်း
မင်းချက်နာက သိပ်အများကြီးပြောင်းသွားတာမှမဟုတ်တာ တချို့
ဆို လုံးဝပြောင်းလဲသွားတတ်ကြတာ

မဟုတ်ဘူး ဆရာ...တစ်ခုခုမှားယွင်းနေသလိုပဲ

သူ့ရဲ့အဖြေစကားကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးက စူးစမ်းသလို
သူ့ကိုကြည့်သည်။

*မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ ကိုယ်တို့ခွဲစိတ်ကုသမှုက အောင်
မြင်နေပြီပဲ*

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မဟုတ်တော့သလိုဘဲ

*မောင်ရင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းရယ် နှာခေါင်းရယ် ပြုပြင်လိုက်
တာနဲ့ မောင်ရင်မဟုတ်တော့ဘူးလို့ မောင်ရင့်စိတ်က ထင်တာနဲ့
တူတယ်*

ဆရာဝန်ကြီးက တွေးတွေးဆဆပြောတော့ သူက သူ့
ခံစားနေရသမျှကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

*ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ကျွန်တော် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်
ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါ တစ်ခါ ရောင်နီ
ဘွားဖြစ်လိုက် တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ခြားတစ်ယောက် ဖြစ်လိုက်နဲ့

ဖြစ်နေတယ်။ ဥပမာ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ခပ်ဆင်ဆင်လူ
တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့နှာခေါင်းနဲ့ပါးစပ်ကို လာတောင်းနေသလို
လို ကျွန်တော် အဲဒါမျိုး တကယ်ခံစားနေရတာပါ*

ရောင်နီဘွားက စိတ်ပင်ပန်းစွာပြောလိုက်မိသည်။

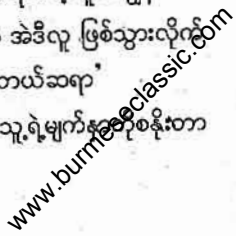
*ကိုင်း ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ရောင်နီဘွား အိပ်မက်ဆိုတာ
အိပ်မက်ပဲ မောင်ရင် ဘာတွေခံစားနေရသလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ကို
သေသေချာချာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြပါ*

ဆရာဝန်ကြီးက လေသံအေးအေးနှင့် သူ့ကို ပြောလိုက်
သည်။

*ဒီလိုပါဆရာ...ကျွန်တော်တို့ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တုန်း

က ကျွန်တော်သတိမလစ်ခင်အချိန်လေးမှာ ကျွန်တော် သေခါ
နီးလူတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်တယ် သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို
အားကိုးတကြီးပုံစံမျိုးနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ခုခု လှမ်းပြောမလို့
အားယူနေတဲ့အချိန်မှာပဲ အသက်ထွက်သွားတယ်ထင်တယ်။ ပြီး
တော့...ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဘာမှသတိမရတော့ဘူး ကျွန်တော်
သတိရတဲ့အချိန်လေးမှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလူ ဖြစ်သွားလိုက်
ကျွန်တော်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ကျွန်တော်ရူးချင်တယ်ဆရာ*

ပြောရင်းနှင့်စောချွေးပြန်လာ၍ သူ့ရဲ့မျက်နှာစေ့စွန်းတာ

ဝါနှင့်သုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့ရဲ့နှာခေါင်းနှင့်လက် ထိမိ လိုက်၍ ကြက်သီးဖြန်းဆန်ထသွားသည်။ သူဟာ ငယ်ငယ်တုန်း ကလည်း ဘာမှမကြောက်ရွံ့တတ်ပါ။ ယခုမှ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိသော နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းကို ဘာကြောင့်ကြောက်ရွံ့နေမိပါ သနည်း။ သူစဉ်းစားရင်း ခေါင်းခြောက်လာသည်။

‘မောင်ရင်က ဒါဟာ မောင်ရင်ပြုပြင်ထားတဲ့ နှာခေါင်း နဲ့ နှုတ်ခမ်းကြောင့်လို့ ထင်သလား ဒါမှမဟုတ် အဲဒီသူ့ကိုမြင်နေ ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့်လို့ ထင်သလား’

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ ဒီနှစ်ခုလုံးကြောင့်လို့ ထင်ပါ တယ် ဆရာကြီး’

ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်း တစ်ထုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မေးခွန်းဆက်ထုတ်သည်။

‘ရောင်နီသွား အဲဒီမြင်ကွင်းကို မြင်တာလား အိပ်မက် မက်တာလား’

‘မြင်လည်းမြင်တယ် အိပ်မက်လိုမျိုးလည်းမက်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်...ကျွန်တော်မြင်နေတာက အဲဒီသူပဲဆရာ ကျွန် တော်ရဲ့မသိစိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလူကလွှမ်းမိုးထားပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်နေတယ် ဆရာ’

‘ဘောင်းပြီ...ဒါဟာ မသိစိတ်နဲ့ လွှမ်းမိုးမှုတစ်ခုပဲလို့ ဆရာတို့ကောက်ချက်ချနိုင်ပါတယ် ဒါနဲ့...အရင်ကရော ဒါမျိုး မြင်ကွင်းတွေ ဘာတွေ မြင်ဖူးလား အိပ်မက်တွေ ဘာတွေရော မက်ဖူးလား’

‘လုံးဝ မမက်ဖူး မမြင်ဖူးပါဘူး ဆရာ ကျွန်တော် ဒါ မျိုးခံစားရတာ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှပါ’

ဆရာဝန်ကြီးက ခေတ္တငြိမ်သက်သွားပြီးမှ သူ့မျက်နှာ ကိုဆုစေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဒါဆို မောင်ရင်က အခု ဘာများဖြစ်ချင်သလဲ ကိုယ့် ကိုပြောပြပါ’

‘ကျွန်တော် ကျွန်တော် ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့် နှာခေါင်း နဲ့ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းကို အရင်ကကျွန်တော့်မျက်နှာအတိုင်း ပြန် ပြုပြင်ပေးစေချင်ပါတယ်’

‘စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ ရောင်နီသွား...ကိုယ်...မောင်ရင် သောက်ဖို့ ဆေးစာရေးပေးလိုက်ပါမယ် ပြန်ပြီး ပြုပြင်ခဲ့စိတ်ပို့ ဆိုရင် မောင်ရင်နိုင်ငံခြားကိုသွားရလိမ့်မယ် မောင်ရင် အက်စီး ဒင့်ဖြစ်တုန်းက ကိုယ်တို့ခွဲစိတ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန် မှိုင်ငံက ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကိုယ်တို့ဆီကို လေ့လာရေးစေတာကနေ

၁၂

ဖိလ်ခင်ဆင်

လို့ပဲ။ ကိုယ်ပြောတာသဘောပေါက်ပါ့တယ်နော် ကိုယ်ပေးလိုက်တဲ့ဆေးကို အရင်ဆောက်ကြည့်ပါ အကြောင်းမထူးတော့လည်း တစ်မျိုးထပ်စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့*

ဆရာဝန်ကြီး၏စကားသံအဆုံးမှာ သူသိချင်လွန်း၍ မြို့သိပ်ထားရသောကိစ္စကို မေးလိုက်မိလေသည်။

ဒါနဲ့ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ နှာခေါင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဆရာကြီးတို့ အဆင်ပြေသလိုပြုပြင်လိုက်တာလား ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ပုံကိုများကြည့်ပြီးပြင်လိုက်တာလား ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်

ဟုတ်သားပဲ ကိုယ် မောင်ရင်တို့ပြောဖို့မေ့သွားတယ်... မောင်ရင်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ဆေးရုံကိုရောက်လာတော့ တိုယ်တို့လည်း ဘယ်လိုပုံမျိုး ပြုပြင်ရမုန်းလည်း မသိဘူး။ အဲဒါနဲ့ ရဲစခန်းက ကားမှောက်တုန်းကသိမ်းထားတဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံးစုပုံထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးတစ်လုံးထဲက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံကလည်း မောင်ရင်ပုံနဲ့ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုးတော့ ကိုယ်တို့က မောင်ရင်ပဲထင်ပြီး ပြုပြင်လိုက်ကြတယ်

ဆရာဝန်ကြီးက စကားကို ဆက်ပြောသည်။

*ဒါပေမယ့် ပြုပြင်ပြီးမှ မောင်ရင်နှုတ်ခမ်းနဲ့ နှာခေါင်း

ရှင်စာပေ

မဟုတ်မှန်းသိကြတာလေ အရင်ကပုံနဲ့နည်းနည်းပဲကွာသွားတာဆိုတော့ မောင်ရင်မိဘတွေကလည်း လက်ခံကြပါတယ် အဓိကက မောင်ရင် လက်ခံဖို့ပဲ*

ဆရာဝန်ကြီး၏ စကားသံအဆုံးမှာ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ အားလုံးက လက်ခံနိုင်ပေမယ့် သူက ဘာကြောင့်လက်မခံနိုင်သလဲဆိုတာ ရောင်နီဘွားမစဉ်းစားတတ်ချေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုအပြတ်ချ၍ ဆရာဝန်ကြီးထံမှ ထိုဓာတ်ပုံကို တောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလူရဲ့ဓာတ်ပုံပြနိုင်မလား ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလူပုံစံမျိုးဖြစ်အောင်ပြုပြင်ပေးလိုက်တဲ့ အဲသည်လူရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ချင်ပါတယ်

ဘာထူးမှာလဲကွာ အဲဒါမင်းပုံပဲလေ ဒါပေမယ့် ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတော့လည်း ကိုယ်ပြမှာပါ

ဆရာဝန်ကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်၍ အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံကို ရှာလိုက်သည်။

သူ ထင်ထားသလိုများဖြစ်နေမလားဟုတွေးရင်း ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့်ခုန်နေသည်။

ရှင်စာပေ

‘ရော ဒီမှာ’

ဆရာဝန်ကြီးက ဓာတ်ပုံကိုသူ့ဘက်သို့ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက မှောက်ထားသောဓာတ်ပုံကိုလှန်ကြည့်လိုက်တော့ သူထင်ထားသလိုပင် ထိုလူ၏ပုံ ဖြစ်သည်။

ယခု သူနှင့်ထိုလူ၏ပုံတွင် ကွာခြားချက်ဟူ၍ မျက်လုံးများသာရှိတော့သည်။ ထိုသူ၏မျက်လုံးများမှာ အင်အားအပြည့်နှင့်ဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကတော့ ဖျော့တော့နေမည်ဟု သူထင်သည်။

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ ကြိုးစားနေသော ထိုလူ၏ အသက်ထွက်ခါနီးမျက်နှာ၊ သူဟာသေသွားတဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာနှင့်ပါလား သူယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းကိုခါလိုက်မိသည်။

‘ဆရာကြီး ဒီလူရဲ့နာမည်ကို သိပါသလားခင်ဗျာ’

‘ကိုယ်သတိမထားလိုက်မိဘူး ဒီဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်ကို မောင်ရင်လို့ပဲ ကိုယ်ထင်နေတာ နောက်မှမဟုတ်မှန်းသိတာလေ’

‘ဟင်း’

ရောင်နီဘွားက မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သွားသလို သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

‘ဆရာကြီး ကျွန်တော် ဒီပုံကိုယူသွားချင်တယ်’

‘အေး ယူသွားလေ ဒါပေမယ့် အစွဲအလန်းတော့ မထားနဲ့ပေါ့ကွာ။ သေတဲ့လူကလည်းသေပြီ အဓိကကမောင်ရင့်အသိုင်းအဝိုင်းက မောင်ရင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရင် ပြီးတာပဲပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’

ဆေးရုံလှေခါးပေါ်မှ ဆင်းလာပေမယ့် သူ့ရဲ့အတွေးက ထွက်ပေါက်မရှိသလို ချာချာလည်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုလူ၏အကြောင်းကိုသိလိုက်ရလျှင် သူခံစားနေရသမျှ သက်သာသွားမည်ဟူသောအတွေးက ပထမဆုံးဝင်လာခဲ့သည်။

အခန်း(၂)

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့လည်း သူ့စိတ်တွေက မငြိမ်
သက်နိုင်သေးပေ။ သတင်းစာဖတ်နေသောဖေဖေရှေ့တွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။

ဖေဖေ ကျွန်တော့်မျက်နှာ
မင်းမျက်နှာ၊ ဘာဖြစ်လဲကွ
ဖေဖေက သတင်းစာ အဖတ်မပျက်ဘဲ မေးလိုက်၏။
ကျွန်တော့်မျက်နှာ တော်တော်ပြောင်းလဲသွားလား
နည်းနည်းပါကွ ကြည့်လိုက်တာနဲ့မင်းမှန်းသိပါတယ်
သူတို့သားအဖက သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတာကြောင့်

သူ့ကို ရယ်ကျဲကျဲပြောလိုက်၏။

လှိုင်စာပေ

လှိုင်စာပေ

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော် ပြောင်းလဲ
သွားတယ်လို့ ထင်တယ်

ငါ့သားက ပိုခန့်လာတာကွ ခြောက် ဒါနဲ့...ဝင့်ဝါထက်
ပိုင် မနက်က ဖုန်းဆက်တယ်၊ ပြန်ဆက်ပါတဲ့...ဒီကောင်မလေး
လည်း ငါ့သားကို တော်တော်သဘောကျနေတယ်နဲ့တူတယ်

ဖေဖေကလည်းဗျာ

သူက စိတ်ရှုပ်စွာ ဖေဖေကို ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ
အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

ဆက်ပြောလျှင်လည်း ဖေဖေကသူ့ကိုဆက်နောက်တော့
မည်ဆိုတာ ရောင်နီဘွား သိလိုက်၏။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ကုတင်ပေါ် မက်လက်လှန်ရှင်း
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှဓာတ်ပုံကိုထုတ်၍ ကြည့်မိသည်။

လူတစ်ယောက်.....။

တည်ကြည်ခန့်ငြားသော လူတစ်ယောက်။

ထိုလူကို သူ အရင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။

ထိုလူကတော့ သူ့ကို စကားပြောရန်ကြိုးစားရင်းဆေးဆုံး
သွားသည်။

ထိုလူ သူ့ကို ဘာပြောချင်တာပါလိမ့်။

သွေးသံရဲ့ရဲနှင့် ထိုလူ့မျက်နှာ...။

စကားပြောရန်အားယူနေသော ထိုလူ့နှုတ်ခမ်း။

သူက ယောင်ယမ်းပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကိုသူပြန်စမ်းကြည့်
မိသည်။

ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲမှာသူ့ကိုတစ်ခုခုပြောချင်သောထို
သူ့မျက်နှာ...။

ကိုင်း သူ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

ရောင်နီဘွားဆိုသောသူသည် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော၊
အိပ်မက်များကိုယုံကြည်တတ်သူလည်း မဟုတ်ချေ။

ယခုမှ သူ ဘာကြောင့် ထိုမျက်နှာတစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ
မြင်ယောင်နေပါသနည်း။

သူ မစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။

သူ့ရဲ့ စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်သက်အောင် မထားနှင့်
တော့သည့်အဆုံးမှာတော့ စီဒီတစ်ချပ်ကို ဖွင့်၍ နားထောင်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ ကြိုက်သောသီချင်းကို ဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်ပေ
မယ့် သူ့ရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေဆဲ။

တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် အားယူလိုက်သောနှုတ်ခမ်း

သူ့ကိုအားကိုးတကြီးကြည့်နေသောမျက်လုံးများ...
ရောင်နီဘွား စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

သူ ဒါမျိုးဒုက္ခခံစားနေရတာ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သတိပြန်
လည်လာကတည်းက ဖြစ်သည်။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။
အိပ်နေရာမှ ကုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင်မိသည်။

ဖေဖေနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသော ဒီအိမ်တွင်
ဖေဖေကို သူ့ကိစ္စကြီးကို ပြောပြလျှင်လည်း ရယ်မော နောက်
ပြောင်ခြင်းနှင့်သာ အဆုံးသတ်ပေလိမ့်မည်။

ဒါဆို သူ ဘယ်သူ့ကိုပြောပြရမလဲ။
ဝင့်ဝါထက်ပိုင်။

သူ့ခေါင်းထဲတွင် အကြံတစ်ချက်လက်ခံနေပေါ်လာသည်။
ဝင့်ဝါထက်ပိုင် ဆိုသောကောင်မလေးဟာ သူတို့ဖွားသမျှ ကောင်
မလေးတွေထဲမှာ သူနှင့်အကြာရှည်ဆုံးတွဲသောကောင်မလေးဖြစ်
ပြီး သူ့အပေါ်တွင်လည်း တော်တော်ချစ်ရှာသောကောင်မလေးဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုကောင်မလေးကို သူပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

အိပ်ယာနံ့ဘေးမှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်လှည့်လိုက်
သည်။

‘ဟဲလို’

‘ဝင့်ဝါလား’

‘ဟယ် ကိုကို ဝင့်ဝါက အရမ်းသတိရနေတာ ဆေးရုံက
ဆင်းပြီးကတည်းက တစ်ခေါက်ပဲတွေ့ရသေးလို့ အရမ်းတွေ့ချင်
နေတာ’

ဝင့်ဝါ၏အသံစာစာလေးကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။

ပြီးတော့...

သူ ဝင့်ဝါကိုပြောပြရန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိတာ မှန်
သွားပြီဟု သူထင်မိလေသည်။

‘ကိုကိုလည်း ဝင့်ဝါနဲ့ တွေ့ချင်နေတယ် ပြောပြစရာ
လည်း ရှိတယ်’

‘ဒါဆို ဝင့်ဝါ ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲ’

‘ကိုကိုလာခေါ်မယ်လေ နာရီဝက်အတွင်းရောက်အောင်
လာခဲ့မယ်လေ’

‘ဟင် ကိုကိုကလည်း...အလှပြင်ချိန်တောင် မရှိတော့

ပျား’

ကလေးဆန်လွန်းလှသော ထိုကောင်မလေးကြောင့် သူ ရယ်မောပြီးဖုန်းချလိုက်သည်။

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်ဟာ သူနှင့်ကုမ္ပဏီတွင်ရှယ်ယာဝင်ထားသော ဦးထက်ပိုင်၏သမီးဖြစ်ပြီး သူနှင့် လူကြီးချင်းသဘောတူထားသူလေးလည်း ဖြစ်တာကြောင့် သူ ထိုအိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့် ရှိနေပါသည်။

သူက ကားသော့ကိုယူပြီးအိမ်ရှေ့ထွက်လိုက်တော့ ဖေဖေက သတင်းစာဖတ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို သတင်းစာပေါ်မှကျော်ကြည့်၍...

‘သား ရောင်နီ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ အခုပဲပြန်လာတာ’

‘ဝင့်ဝါဆီကိုပါ ဖေဖေ... စိတ်ပြေလက်ပျောက် သူ့ရဲ့ သွားစကားပြောမလို့’

‘အေးကွာ... သတိထား သွား၊ သားက နေကောင်းတာ မကြာသေးဘူး မှတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုနို့ ဖေဖေက သူ့တို့ ဂရုစိုက်လှပါသည်။

‘စိတ်ချပါ ဖေဖေ’

သူတို့က သားအဖနှစ်ယောက်တည်းဖို့တိုက်ခန်းမှာပင် နေသည်။

တိုက်ခန်းလှေကားပေါ်မှ သူကခပ်သွက်သွက်ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ဝင့်ဝါကို ရင်ဖွင့်ရတော့မည်ဆိုသောအသိကြောင့် သူ့ရဲ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသည်။

ဝင့်ဝါတို့ တိုက်ရှေ့တွင် သူက ကားကို ရပ်လိုက်တော့ ဝင့်ဝါက အသင့်ရပ်စောင့်နေသည်။

ကားတံခါးဖွင့်၍ဝင်ထိုင်ပြီးတာနှင့် ဝင့်ဝါက သူ့ကိုတစ်ချက် လှမ်းကြည့်၍

‘ကိုကိုက ပိုခန့်လာတယ် အခုမှနှုတ်ခမ်းတွေ နှာခေါင်းတွေ ပိုပြီး ယောက်ျားပီသလာတယ်’

‘ဘာ’

ရောင်နီဘွားအသံက... ခပ်ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြောင့် ဝင့်ဝါထက်ပိုင် အလန့်တကြားမော့ကြည့်သည်။

‘ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ’

ဝင့်ဝါက သူ့လက်မောင်းကိုတစ်ချက်လာရိုက်ပြီး မေးလိုက်တော့မှ ရောင်နီဘွား သတိဝင်လာ၏။

‘ဆောရီးကွာ ကိုကိုအတွေးလွန်သွားလို့ က ဝင့်ဝါဘယ်
သွားချင်လဲ’

‘သိဘူးလေ’

‘ကိုကိုကတော့ ဝင့်ဝါကို ပြောပြစရာတွေအများကြီးရှိ
လို့ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ရမယ့်နေရာသွားချင်တယ်’

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်က သူ့စကားကို နားထောင်သည့် အနေ
ဖြင့် သူ့ကို ဘာမှထပ်မံပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး
လိုက်ပါလာ၏။

သူက စကားပြောလို့ကောင်းမည်ထင်သော တိတ်ခိတ်
သည့်ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်၏။

‘လာ ဝင့်ဝါ’

အဆင်ပြေသောစားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် သူ
အလောတကြီး ဝင့်ဝါကို မေးလိုက်မိ၏။

‘ဝင့်ဝါ...အခု ကိုကို့မျက်နှာခွဲစိတ်ပြီးတော့ ကိုကို့ကို
ဘယ်လိုမြင်လဲ’

‘ဟင် ကိုတို့ကသည်း ကိုကိုက ကိုကိုပေါ့’

ဝင့်ဝါရဲ့စကားကြောင့် သူ စိတ်ပျက်သက်ပျက်ဖြစ်သွား
၏။

‘မဟုတ်ဘူးလေ ဝင့်ဝါရဲ့ ဥပမာ ကိုကို့ကို သူ့စိမ်းတစ်
ယောက်လို ခံစားရသလား ဆိုတာကိုပေါ့ ကိုကိုကတော့ ဒီမျက်
နှာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှနေသားမကျဘူး ဝင့်ဝါ’

‘ဟော့တော်’

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်က သူ့ဆိုလိုတာကို သဘောမပေါက်ဘဲ
အံ့သြတကြီးနှင့်ကြည့်နေ၍ သူပို၍စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူက
ဘာမှဆက်မေးနေတော့ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှဓာတ်ပုံကိုထုတ်ပြီး
ဝင့်ဝါကို တစ်စီးပေးလိုက်၏။

‘ဒါ ဘယ်သူ့ပုံလို့ထင်လဲ’

‘ကိုကိုနဲ့တော့ တူသလိုလိုပဲ ဒါပေမယ့် သေချာကြည့်
ရင် မတူပါဘူး’

‘အဲဒီလူရဲ့ နှာခေါင်းနဲ့ပါးစပ်ပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင် ဆရာ
သန်ကြီးက ကိုကို့ကို ပြုပြင်ပေးလိုက်တယ်’

‘ဟင် ဒါဖြင့် သူကရော’

‘သေပြီ’

ရောင့်နှဲသွား၏ လေသံက ခပ်ပြတ်ပြတ် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

‘ဒါဆို’

ဟုတ်တယ် သူကားမှောက်တုန်းက သေသွားတာ ကို
ကို သေချာမြင်လိုက်တယ် အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကိုကို အခုချိန်ထိ
မြင်ယောင်နေတုန်းပဲ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့နှာခေါင်းနဲ့နှုတ်ခမ်းဟာ ကို
ကိုဆီမှာ

သူက စကားပင် ဆက်မပြောနိုင်လောက်အောင် တုန်
တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ကာ ဆံပင်တွေကြားထဲ လက်ကိုထိုးသွင်းလိုက်
မိသည်။

ကိုကို ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ဝင့်ဝါလန့်လိုက်တာ
ကိုကိုရယ်

သူ့ရဲ့လက်မောင်းကို ဝင့်ဝါကကိုင်လှုပ်လိုက်တော့မှပင်
သူ သတိဝင်လာတော့သည်။

သူ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ကိုကို မသိဘူးလား
ရောင်နီဘွားက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ကိုကို မသိဘူး ဝင့်ဝါကိုကိုမပြောနဲ့ ဆရာဝန်ကြီး
တောင်မသိဘူး ကိုကိုကို အဲဒီလူနဲ့မှားပြီး ပလပ်စတစ်ဆာဂျီရီ
လုပ်လိုက်တာ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုကိုကိုသေခါနီးတစ်ခုခုပြောချင်
နေတာ ကိုကိုသိတယ် အဲဒီလူပြောချင်နေတာကို ကိုကိုသိရမှဖြစ်
မယ်

ဒါဆို ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ

အဲဒါကိုပဲ သေချာစဉ်းစားနေတာ

ဒီလိုဆိုရင် ကိုကိုတို့ကားမှောက်တုန်းက ရဲတွေနဲ့အခြား
လူတွေရှိမှာပေါ့ အဲဒီမှာ စုံစမ်းကြည့်ရင်ရော

ဝင့်ဝါပေးသောအကြံကြောင့် သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ရောင်
ခြည် တောက်ပသွား၏။

ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဝင့်ဝါပြောတာမှန်တယ် အဲဒီ
လူဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ကိုကိုသိတယ် အဲဒါနဲ့ သွားစုံ
စမ်းရင်...

ထိုခဏ၌ ဝင့်ဝါကို ရောင်နီဘွား အရမ်း ကျေးဇူးတင်
သွားမိသည်။ ထူပူနေသောကြောင့် သူ့စောစောက မစဉ်းစားမိ
တာပဲဖြစ်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောင်နီဘွား ထိုလူကိုတော့ သိ
အောင် လုပ်ရပါလိမ့်မည်။ ထိုလူအကြောင်းကို သိရလျှင်တော့
အနည်းဆုံးစိတ်သက်သာရာရလိမ့်မည်ဟု သူထင်ပါသည်။

အာန်း(၃)

သူ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်တာက ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ ကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့်အသွားတွင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်သောနေရာမှာ ရန်ကုန်မြို့နှင့် တော်တော်ဝေးလှသည်။

ထို့ကြောင့် သူခရီးသွားရန် ဖေဖေကိုအကြောင်းပြချက် တစ်ခုလိုအပ်ပါသည်။

ဖေဖေ ကျွန်တော် မန္တလေးမှာ ကုမ္ပဏီဖွင့်ဖို့ကိစ္စသွား မလို့ အဲဒါ

သွားဦးမလို့လား

ဖေဖေက ထမင်းလုတ်ကိုပါးစပ်ထဲမသွင်းသေးဘဲ မျက်မှောင်ကုပ်၍ မေးသည်။

‘ဒါက နည်းနည်းအရေးကြီးလို့ပါ ဖေဖေ’

‘မင်းတို့ဟာကလဲ’

ဖေဖေက မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် သူ့ကို ကျိန်းသေသွားခွင့်ပြုမယ်ဆိုတာ ရောင်နီဘွားကြိုတင်သိနေ၏။

‘ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ’

‘ဒီနေ့ ညနေပါ ဖေဖေ’

‘အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ကိုယ့်ကို တာဝန်ပေးထားတာဆိုတော့လဲ ကျေအောင်လုပ်ရမှာပေါ့ သတိတော့ ထားသွားကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အိမ်ကကားနဲ့ပဲ သွားမှာပါ ဖေဖေ’

အလုပ် လုပ်ရာတွင် တာဝန်ကျေပွန်တတ်သော ဖေဖေသည် သူ့ကိုလည်း တာဝန်ကျေစေချင်သည်။

သွားခါနီး ဝင့်ဝါထံ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

‘ဝင့်ဝါလား ကိုကိုပါ’

‘ကိုကို သွားတော့မလို့လားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်ဝင့်ဝါ ကိုကို ဟိုရောက်ရင် ဖုန်းထပ်ဆက်ပါမယ်’

‘ကိုကို ဂရုစိုက်နော်’

ပူပူပန်ပန်လေးမှာနေသော ဝင့်ဝါကြောင့် သူတစ်ချက် ပြုံးမိသည်။

‘အင်းပါကွာ ကဲ ကိုကိုဖုန်းချလိုက်တော့မယ်’

ရောင်နီဘွားက တယ်လီဖုန်းကို ချရင်းမှ သူ့ကိုချစ်ရှာလွန်းသောဝင့်ဝါထက်ပိုင်ကိုမြင်ယောင်မိသည်။

သူကတော့ ထိုကောင်မလေးကိုချစ်တာလည်း မဟုတ် မချစ်ဘူးလည်း မဟုတ်။

မိဘချင်းကလည်း သဘောတူ၊ သူ့အပေါ်တွင် ကလေးတစ်ယောက်လိုနဲ့ဆိုးဆိုးတတ်သောသူမလေးကို သူ သံယောဇဉ်တော့အရှိသားပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုရောင်နီဘွားသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် နန်းမှန်းရခက်သောခရီးစဉ်တစ်ခုကို စတင် ဦးတည်လိုက်ခဲ့

သူ ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် သူတို့ ကားမှောက်ခွဲ
သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မိုးလင်းခါနီးဖြစ်သည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ နံနက်ငါးနာရီ...။

တစ်ညလုံး ကားမောင်းခဲ့ရသည့်အတွက် သူ အတော်
ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်၍ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ပက်လက်လှန်ကာ မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်နှင့်
အိပ်စက်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ပြီးနောက်.....

တအိအိနှင့်သွားနေသောအဝေးပြေးကားကြီး သူနှင့်မျက်
စောင်းထိုးတွင်ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်၊ တစ်ဘက်မှ ကုန်
တင်ကားကြီးကိုရှောင်လိုက်သော သူတို့ရဲ့ကားကြီး...

ဝုန်း...

ကားနောက်ခန်းမှစ၍ ဓာတ်ဆီနှင့်အတူတငွေငွေလောင်
ကျွမ်းနေသော သူတို့စီးလာသောကားကြီး။

သွေးသံရဲ့ရဲ့နှင့်တစ်ခုခုပြောရန်အားယူနေသော ထိုသူ၏
နှုတ်ခမ်း။

ထိုလူ၏ အသက်ထွက်သွားသောမျက်နှာ။

အား...

ရောင်နီဘွား အလန့်တကြားထထိုင်လိုက်ပါသည်။

သူသည် အဝေးကြီးမှ ပြေးလာသူပမာ မောဟိုက်နွမ်း
နယ်နေ၏။

ကားပေါ်ရှိ ရေသန့်ဘူးကို အလျင်စလိုဆွဲယူမော့လိုက်
တော့ သူ့ရဲ့လက်များက တုန်တုန်ယင်ယင်။

ရေသောက်ပြီးမှ အနည်းငယ် နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွား
သည်။ ထို့နောက် ထိုနားရှိ အနီးဆုံးရွာကလေးမှာဝင်စုံစမ်းလိုက်
သည်။

* ကားမှောက်တုန်းက ကျုပ် အိတ်တစ်အိတ်ကောက်ရ
တယ်ဗျ ပိုက်ဆံတွေကတော့ ကျုပ်သုံးလိုက်ပြီ အဲဒီအိတ်ကိုခင်
ဗျား ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကြည့်ပါ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဆီ
မှာပြန်ပေးစရာပိုက်ဆံတော့ မရှိဘူး*

ဟု ရွာသားကြီးတစ်ယောက်က ဝန်ခံလေသည်။

ရိုးသားဟန်ရှိသောရွာသားကြီးကလာပြောတော့ သူက
ထိုအိတ်ကိုယူကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရွာလူကြီးအိမ်တွင် သူ ထိုင်နေမိသည်။ ခြေတံရှည်အိမ်
ပို့ အောက်ထပ်တွင်အေးနေသော်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင်ပူပူလောင်
လောင်ကြီးခံစားနေရသည်။

ဆရာလေး ဒီမှာပါ

ခဏအကြာ အဝတ်အစားများပါသော သားရေလက်ဆွဲ အိတ်နှင့်ပိုက်ဆံအိတ်အနက်တစ်လုံးကို သူ့ရှေ့သို့ ထိုဋ္ဌာသားကြီးက ချပေး၏။

ရောင်နီဘွားက ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်အနက်ကို ရှာမိသည်။

အတွင်းဇစ်ထဲမှ ကတ်တစ်ခုထွက်လာ၏။

မှတ်ပုံတင်ကဒ်ကို သူ့လှန်ကြည့်လိုက်တော့ ကံဘောင်းတားလား။ ကံဆိုးတားလားတော့မသိ ထိုသူ၏မှတ်ပုံတင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဦးဇော်မင်းထက်။

အသက်ကတော့ သူ့ထက် သုံးနှစ်ခန့်ကြီး၏။

ဖခင်က ဦးမင်းထက်။

နေရပ်က မန္တလေး စိန်ပန်းရပ်။

သူ ထိုနေရာသို့သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

*ဦးကြီး ဒါ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းပဲ ကျွန်တော်ယူသွားတော့

မယ်*

အေးကွာ ယူပါ ဆရာလေးပစ္စည်းပဲ

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်၍ ပိုက်ဆံအိတ်အနက်ကို ယူပြီး ထလာခဲ့လေသည်။

ရောင်နီဘွား ကားမောင်းနေရင်းမှ သေချာစဉ်းစားနေမိသည်။

ဦးဇော်မင်းထက်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။

ဦးဇော်မင်းထက်ရဲ့ ဒီသားစုကရော ဘယ်လိုမျိုးလဲ။

ဦးဇော်မင်းထက်ဦးရိမ်နေတာကရော ဘာလဲ။

သူ့ကိုတွေ့လျှင် ဦးဇော်မင်းထက်၏မိသားစုက ဘယ်လိုဆက်ဆံမှာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သွားကြည့်လို့ အကျိုးအကြောင်းတစ်ခုခုသိရလျှင် သူ့ရဲ့တုန့်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်။ ဘုရောင်နီဘွားထင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သည်ခရီးကိုထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မန္တလေးသို့ရောက်ရောက်ခြင်း သူ တည်းခိုခန်းကိုပင် ယူရင်မရှာနိုင်ဘဲ စိန်ပန်းရပ်သို့တန်းသွားလိုက်သည်။

အိမ်လိပ်စာကို သိပ်မခေးလိုက်ရ။

ရေနံချေးဝနေသော နှစ်ထပ်ရှေးအိမ်ကြီးကို ညွှန်ပြကြသည်။ အုတ်တံတိုင်းကြီးကလည်း အနိုင်အခံ ကာရံထားလေသည်။

ခြံဝရှိ ကြေးညှိတက်နေသောခေါင်းလောင်းကြီးကို သူက ဆွဲလိုက်၏။

တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်၊ သုံးချက်...

လူက မထွက်လာသေးချေ။

လူမှနေရဲ့လားဟု သူ့ရင်ထဲတွင်သံသယဝင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းလောင်းကို နောက်တစ်ချက်ဆွဲမည်အလုပ်၊ ဓားကောက်ကိုင်ထားသောအသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ ဂေါ်ရခါးတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

သူ့နောက်မှ အသံတစ်ခုက စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာသည်။

'အယ် သားသား ပြန်လာပြီဘော... သမီးရေ... ညည်းမောင် ပြန်လာပြီ မြန်မြန်လာစမ်း ဦးရှာပါး တံခါးဖွင့်ရအောင် ပျော်တယ်ဟေ့ ပျော်တယ်ဟေ့'

သူ့ရှေ့တွင် ကွေးနေအောင်ကနေသောမိန်းမကြီးကိုသူ

လှိုင်စာပေ

အံ့ဩခင်သက်စွာကြည့်နေမိသည်။ စက္ကူပန်းများကလည်း တစ်ခေါင်းလုံးစေနေအောင် ပန်းထားသည်။

ဒါအရူးမကြီးပဲ...။

သူ စိတ်ပျက်စွာလှည့်ပြန်မည်အလုပ်။

'မောင်လေး...'

ရောင်နီဘွား အသံလာရာဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ... လှလိုက်တာ။

လူလား နတ်သမီးလား သူ့ရပ်နေသောခြံဝရှေ့သို့ တစ်

လှမ်းချင်း ခပ်နွဲ့နွဲ့လျှောက်လာသောအမျိုးသမီးကို ကြည့်၍ သူခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်ကာ သူ့ရဲ့နှလုံးသားက တခုနုန်းဒုန်းနုန်းသွား၏။

'မမကြီးတို့မှာမျှော်လိုက်ရတာ ဘာလို့အခုမှလာတာလဲ'

အပြစ်တင်သံလား ဘာလား မဝေခွဲနိုင်မိတွင် ဦးရှာပါးက ခြံတံခါးကိုခတ်ထားသောကြေးသောခလောက်အကြီးကြီးကို ဖွင့်လိုက်၏။

'လာလေ အိမ်ထဲကို'

'ဟို ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော်'

သူပါးစပ်က အာစေးထည့်ထားသလို အထစ်ထစ်ခေါင်

လှိုင်စာပေ

ငေါ့ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးက သူ့ရဲ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲကာ
'လာပါ အိမ်ထဲမြန်မြန်ဝင် စောင့်ကြည့်နေတဲ့လူတွေရှိ
တယ်'

နုထွတ်နေသောလက်များကြောင့် သူ့ရဲ့ နုလုံးခုန်သံက
ပေါက်ထွက်မတတ်ကျယ်လောင်စွာခုန်သွားသည်။

အမျိုးသမီးထံမှ သနပ်ခါးနဲ့လား ဘာလား ခေယိ။ ကိုယ်
သင်းရနံ့ခပ်သင်းသင်း ရနေ၏။

အမျိုးသမီး၏ ဆွဲခေါ်မှုအောက်တွင် မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ
ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် သူ ပါသွားလေတော့သည်။

နံဘေးမှ အရူးမကြီးတလည်း သူ့အင်္ကျီကိုထွတ်ထွက်
သွားမှာစိုးသည့်အလား ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ နောက်မှလိုက်
လာခဲ့၏။

'ကဲ ထိုင် မကြီး ဖျော်ရည်သွားယူလိုက်ဦးမယ်'
ရှေးကျကျညှပ်ခန်းမကြီးထဲသို့ သူ ရောက်သွားသည်။
အခန်းထောင့်ရှိ စန္ဒယားအနက်ကြီးတစ်လုံး၊
မုန်ကုပ်ကုပ်ကုလားတိုင်ကြီးများ၊
ခန့်ငြား၍မဟာဆန်သောအမျိုးသားကြီးနှင့်အမျိုးသမီး

ကြီးပုံ။

ပြီးနောက်...

ရှေးဟောင်း ကျွန်းလှေကားကြီး။

သူ့လိုက်ကြည့်၍မဆုံးခင်မှာပင် ခန်းဆီးအဝါများနောက်
မှ ဖျော်ရည်ဗန်းနှင့်အတူ ချောမောလှပသောအမျိုးသမီး ပြန်၍
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှောင်နီသွားက ထိုအမျိုးသမီးနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်
မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ထိုအမျိုးသမီး၏သွေးကြောစိမ်းစိမ်းက
လေးများမြင်နေရသော တစ်လှမ်းချင်းကြွလာသည့် ခြေထောက်
ကလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

'မောင်လေး သောက်လေ'

'မေမေက ဒီဘက်တိုးလေ မောင်လေး အနေရခက်မှာ
ပေါ့'

ထိုအမျိုးသမီးပြောမှ သူ သတိထားမိသွားသည်။

မြတ်စွာဘုရား...

သူ့လက်ကို အရူးမကြီးက မလွတ်တမ်းဖက်တွယ်ထား
ပါလား။

'အို မဖယ်ပါဘူး...တော်ကြာ သားသား ပျောက်သွားမိမိ။'

မယ်'

သူနားသို့ ထိုအရူးမကြီးက ပို၍ တိုးတပ်ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူ လန့်သွားသည်။

‘မမကြီး ကျွန်တော်’

သူက...ထိုအမျိုးသမီးတို့ အလန့်တကြား အကူအညီ တောင်းသလို မော့ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟဲ့...မေမေ့ကို နည်းနည်းနှုတ်ဆက်လိုက်ဦး ခေမေက ဒီလိုပဲဟာကို အခုမှ ဘာအသုံးအဆန်းဖြစ်နေတာလဲ’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး’

သူက ခေါင်းကုတ်ရင်း အမှန်တရားတစ်ခုတို့ မြန်မြန် ဖြေရှင်းပြမှဖြစ်တော့မည်ဆိုတာ သိလိုက်၏။

‘နင်ဟာလေ အရင်ကနဲ့တို မတူဘူး သွက်သွက်လက်လက်ကို မရှိဘူး’

‘မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ...ကျွန်တော် ဦးစော်ခင်းထက် မဟုတ်ပါဘူး’

သူက ကပျာကယာ ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးက ယုံကြည်ပုံမရ။

လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဗိုက်ရင်း...

‘မောင်လေး နင် ငါ့ကို အပိုတွေပြောမနေနဲ့...အအေး

သောက်ပြီးရင် နင့်ကားကို အိမ်ထဲသွင်း၊ ပြီးရင်နားတော့ မနက် ရောက်မှပဲ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့’

ထိုအမျိုးသမီး၏ အမိန့်ဆန်သော စကားများ အဆုံးမှာ သူ့ဘယ်လိုငြင်းဆန်ရမှန်း မသိတော့ချေ။

နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းရှင်းပြရန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့တွင်ရှိသောအအေးခွက်ကိုသာ တဟုန်ထိုး မော့ချလိုက်သည်။

အခန်း(၄)

အမျိုးသမီးတည်ခင်းသောညနေစာကို စားအပြီးမှာတော့ သူက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဧည့်ခန်းအလယ်တွင်ရပ်နေမိသည်။ အရူးမကြီးကတော့ ထမင်းစားချိန်မှလွဲ၍ သူ့ကိုတစ်ချိန်လုံးဖက် တွယ်ထားသည်။

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဧည့်ခန်းရှိဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့မှ အမျိုးသမီးကထွက်လာ၏။ ထွက်လာ တော့ ပြုံးချီနေသောမျက်နှာနှင့်...

'မောင်လေးရေ မေမေက ဒီနေ့ထမင်းအစားဆုံးပဲ အခါ တိုင်းနေ့တွေဆို ထမင်းကို မနည်းကျွေးနေရတာ ဒီပုံအတိုင်းပဲ'

ဆို ဆေးလည်းမှန်မှန်သောက်ရင် မေမေရောဂါမကြာခင်ပျောက်မှာပဲ

ခင်ဗျာ

ကျွန်တော် ဇော်မင်းထက်မဟုတ်ဘူးဟုအော်ဟစ်လိုက်ချင်သော်လည်း သူ့ပါးစပ်က ထွက်မလာချေ။

မမကြီး ကျွန်တော်များချင်ပြီ ရန်ဘုန်ကနေ တစ်နေ့ကုန်ကားမောင်းလာတာ

ဪ...ဟုတ်သားပဲ တက်သွားလေ...အရှင်အခန်းပဲ။ ဘာလဲ ကိုယ့်အိပ်ခန်းကိုတောင် မသိတော့ဘူးလား

ဟုတ်ကဲ့ မသိပါဘူး

ရောင်နီဘွားက ရိုးရိုးသားသားဖြေလိုက်ပေမယ့် အချိုးသမီး၏အကြည့်ခပ်စူးစူးက သူ့ထံသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုအခါကျတော့လည်း သူ ထိုအချိုးသမီး၏အကြည့်များကို ရင်မဆိုင်ရဲပြန်။

ကဲ...လာ

ကျွန်တော် သွားမယ့် လက်လွှတ်ပေးပါ

သူ့လက်ကိုကိုင်ထားသောအရူးမကြီးကို သူကအတတ်နိုင်ဆုံး ချိုချိုသာသာပြောလိုက်ပေမယ့် မမကြီးက သူ့ကို မျက်

မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။

ဟဲ့ မေမေလို့ခေါ်ပြီး ပြောလေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူ့စိတ်အလွန်ကျဉ်းကျပ်သွားပေမယ့် မမကြီး၏စကား

ကိုတော့ သူ မလွန်ဆန်နိုင်ပြန်။

မေမေ တွန့်တော် အိမ်ပေါ် တက်တော့မယ် ခရီးပန်းလာတယ် ခပ်ဝဲလောက် နားလိုက်ဦးမယ်

ဟင် ငါ့သားက မေမေနဲ့ မအိပ်ဘူးလား

ဪ... မေမေကလည်း မေမေသားက ကြီးနေပြီလေ... ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး စိတ်ချ မေမေသား ဘယ်မှထပ်မထွက်သွားစေရဘူး

တကယ်နော်

အဲသည့်အခါကျတော့ အရူးမကြီးက သူ့လက်ကိုလွှတ်ပေး၏။

သူ့ရဲ့ အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးလိုက်သော မမကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာလှမ်းကြည့်မိသည်။

မမကြီးက ခပ်သွက်သွက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီမို့

သူက နောက်မှလိုက်လာခဲ့ရသည်။

တွန့်လှေကားကြီး၏အထိအတွေ့က အေးစက်စက်

အခန်းတစ်ခန်း၏အဝသို့ ရောက်တော့...

'ကဲ ဒါ နှင့်အခန်းပဲ ငါ နေ့တိုင်းပြန်ဝင်လှဲထားဘယ်...

နှင့်မရှိပေမယ့်လည်း ငါရော မေမေကပါ နှင့်အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်
ဖြစ်ပါတယ် နှင့် အနားယူလိုက်ဦး'

မမကြီး၏စကားသံထဲတွင် တစ်ခုခုပါငင်နေပေမယ့် သူ
သေချာမဝေခွဲတတ်ချေ။

အပြစ်တင်သံလား

ကြိုဆိုသံလား

ဝမ်းသာသောအသံလား...

တစ်ခုခုတော့ ပျော်ဝင်နေသည်။

ကျောခိုင်း၍ထွက်သွားသောမမကြီးနောက်ကျောကို သူ
ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

တံခေါက်ခွက်အထိ ရှည်လျားသော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို
ပိုင်ဆိုင်ထားသောမမကြီးသည် သူ့အတွက်တော့ နတ်သမီးဟုပင်
ထင်မှတ်နေမိသည်။

အခန်းတံခါးကို အတွင်းဂျက်ချပြီး ရောင်နီဘွားက ကု
တင်ပေါ်သို့ပစ်လှဲပစ်လိုက်သည်။

ယခုမှ မောပန်းနွမ်းနယ်မှုများကို သတိထားမိသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေ
ပြီး ချာချာလည်နေသည့်အတွေးများက ခေါင်းတစ်ခုလုံးကို ထူမှု
ခံစားသည်။

ကျောပြင်နှင့်ထိတွေ့နေသည့် မွေ့ယာ၏အထိအတွေ့က
အေးစက်စက်။

ဒီအိပ်ယာပေါ်မှာ ဇော်မင်းထက် အိပ်စက်ခဲ့သည်။

ဒီအခန်းဟာ ဇော်မင်းထက်နေခဲ့တဲ့အခန်း...။

အတွေးကြောင့် ကြက်သီးဖြူညင်းများထောင်နေအောင်
ထဲလာသည်။

မလင်းတလင်းထွန်းထားသော ညအိပ်မီးအရောင်ကြောင့်
သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်မိပြီး လှဲအိပ်နေရာမှ ဝန်းခနဲထထိုင်မိ
သည်။

အခန်းပြောင်းအိပ်ရမလားဟု သူတွေးမိသည်။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

အခု ရောင်နီဘွား ဘာကိုကြောက်နေရတာလဲ။ ဘာဖြစ်

လို့ကြောက်ရတာလဲ အဲဒီကြောက်စိတ်ဟာ အမိမှားယံရှိရဲ့လား။

ရောင်နီဘွားဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်။

ငါ ဘာမှ မကြောက်ပါဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့သည် အသက်ကို ဝအောင်ရှူပြီး လှုပ်ရှားနေသောစိတ်များကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ပြီး အိပ်ယာပေါ်သို့ ပြန်လှဲအိပ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးများကို တင်းတင်းမှိတ်၍ ဘာမှမတွေးဘဲ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားသော်လည်း မရပေ။

ဘာမှမတွေးဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘယ်လိုအမိန့်ပေးပေး ထိုအမိန့်ကိုလိုက်မနာနိုင်ခြင်းကတော့ ဆိုးလွန်းပါသည်။

‘မကြီးတို့မှာ မျှော်မှန်းကိစ္စတာ ဘာလို့ အခုမှလာလဲ’

ဟူသော ထိုအမျိုးသမီး၏ စိုးရိမ်မကင်းသောအသံ၊ ငုံရိပ်တို့က သူ့အာရုံဝယ် ထင်ဟပ်နေပြန်သည်။

ဇော်မင်းထက်ဆိုသောလူဟာ ဘာတွေ့မှားလုပ်ထားလဲ၊ အရူးမကြီးနှင့် မကြီးတို့သာ ဒီအိမ်မှာ ရှိတာလား။

မကြီးကရော သူ့ကို တကယ်ဇော်မင်းထက်လို့ပဲထင်နေတာလား ရှုပ်ပွနေသောအတွေးတို့ဖြင့် ခေါင်းကို တဖျင်းတဖျင်းကုပ်လိုက်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ရောက်လျှင်တော့ သူသည် ဇော်မင်းထက်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်ဆင်ကို ရှင်းပြရပါလိမ့်မည်။

အတွေးကြောင့် ရောင်နီဘွား အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာရ၍ ခရီးပန်းလာမှုကြောင့် အိပ်စက်ပစ်လိုက်၏။

သို့သော်...ကားမှောက်တုန်းက အကြောင်းကြီးကို အိပ်မက်လိုလိုပြန်မက်ရတာဟာ သူ့အတွက်တော့ အင်မတန်ဆိုးရွားလှပါသည်။

အခန်း(၅)

သူ့ကိုမောင်အရင်းကဲ့သို့ တစ်နေ့တာမျှဆက်ဆံခဲ့သော
မမကြီးကို ရောင်နီဘွား အားနာစွာနှင့် ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို
ရှင်းပြရလေတော့သည်။

“အဲဒါဝါပဲ မမကြီး”

“ဒါဆို...ဒါဆို မောင်လေးမရှိတော့ဘူးပေါ့”

မျက်နှာလှလှကလေးကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ပြီး ရှိုက်ကြီး
ကင်ငိုချလိုက်သောမမကြီးကြောင့် သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်
လှားသည်။

“ဟို မမကြီး ကျွန်တော်မပြောပြရင် မမကြီးတို့ကိုညာ
ကလေးသလိုဖြစ်မှာမို့လို့ ပြောပြတာပါ ကျွန်တော့်ကြောင့် အခုဧည့်

စိတ်ထိခိုက်ခံစားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်
ဟင့်အင်း မယုံဘူး မယုံဘူး မင်း လိမ်နေတာ
မမကြီးက ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်း၍အိမ်ပေါ်ထပ်သို့

ပြေးသွားလေတော့သည်။

မမကြီး မမကြီး

သားလေး သမီးကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ

မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့်မေးသော ဦးနှောက်
မကောင်းရှာသည်ထိုမိန်းမကြီးကို သူတရုဏာသတ်သွားမိသည်။

ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရယ် ကံ လာ လာ ဒီမှာထိုင်

*သမီးကြီးက ဟိုကောင်တွေကို ကြောက်နေပြန်ပြန်တဲ့
တယ် သားငယ်တစ်ယောက်လုံးရှိတာ ဘာကြောက်စရာလိုလဲ*

ဘယ်လို အမေ မမကြီးက ဘာလို့ကြောက်နေတာလဲ
ရောင်နီဘွားက ထိုမိန်းမကြီးပြောသည့်တေးကို စိတ်

ဝင်စားသွားသည်။

*ဪ သားကလည်း မေ့တတ်ရန်ကော... အမေတို့ကို
အနေနှင့်အယုက်ပေးနေတဲ့အကောင်တွေကိုပေါ့ အခု ငါ့ သားရှိ
တော့ သေရတံနဲ့ ဒိုင်းညောင်ဆို ပစ်လိုက်ရင် အားလုံးကြောက်
သွားမယ် ဟား ဟား*

သတိကင်းခဲ့စွာရယ်မောနေသော ထိုမိန်းမကြီး၏စကား
ကို အမှန်အမှားခွဲခြားနိုင်ရန် ခက်ခဲလှသည်။

မမကြီးတစ်ယောက် ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနှင့်များရင်
ဆိုင်နေရသနည်းဟု ပူပင်စွာ ရောင်နီဘွားတွေးမိလေသည်။

တကယ်ဆို သူဟာ ဒီနေရာမှထွက်သွားသင့်ပြီ ဖြစ်သော်
လည်း သောကတွေဝေနေသောမမကြီးကို သူမထားပစ်ခဲ့နိုင်ပါ။

သူက တွေဝေမိန်းမောစွာ ဧည့်ခန်းထဲ၌မည်မျှကြာအောင်
ထိုင်နေမိသည်မသိပါ။

မမကြီး အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာတော့မှပင် သူ သတိ
ပြန်ဝင်လာ၏။ မမကြီးက တည်ငြိမ်စွာပင် သူ့ရှေ့ဝင်ထိုင်လိုက်
၏။

မင်း နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ

ရောင်နီဘွားပါ

*တို့နာမည်က မမမင်းထက်ပဲ ဆိုပါတော့ တို့ရဲ့မောင်
လေးနာမည်ကိုတော့ မင်းသိပြီးဖြစ်မှာပါ မေမေက ဒေါ်မိမိကြီး
ပါ*

သူက ပိုက်ဆံအိတ်အနက်ကို မမကြီးကိုကမ်းပေးလိုက်
ရင်း.....

ဒါကိုဇော်မင်းထက်ရဲ့ပစ္စည်းတွေပါ ကျွန်တော်ပြန်ပေးချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့...ကျွန်တော် မမကြီးတို့ဆီက ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ကိုဇော်မင်းထက်ရဲ့မျက်နှာပုံစံမျိုး ပြုပြင်မိလို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ

ဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး...ဆရာဝန်တွေရဲ့ တမင်တကာ မဟုတ်တဲ့အမှားပဲလေ ဒါပေမယ့် မောင်လေးနဲ့ဆင်နေတဲ့အတွက် မင်းမှာအန္တရာယ်ရှိမှာကိုတော့ မမကြီးစိုးရိမ်မိတယ် မောင်ရောင်နီ

ဗျာ

အေးဆေးလှသောသူ့အတွက် အန္တရာယ်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပင်။

သို့သော်လည်း...သည်အိမ်ကြီးထဲ ရောက်ကတည်းက အန္တရာယ်ဆိုသည့်စကားကိုသာ ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ရန်သူမရှိပါဘူး မမကြီး

*အေးလေ အရင်တုန်းကမရှိပေမယ့် အခုရှိလာနိုင်တယ် ဟုတ်ပါတယ်လေ...မမကြီးက အစကတည်းက သေချာမကြည့်မိတာပါ မမကြီးရဲ့မောင်လေးက သွက်လက် ဖျတ်လတ်တယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက စူးရှတောက်ပတယ်။ မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက

တော့ ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေအပြင် တစ်ခုခုကိုပါ စိုးရိမ်နေတဲ့ပုံ ပေါက်တယ်*

ခင်ဗျာ

မမကြီးရဲ့အားမနာတမ်းဝေဖန်မှုတွေဟာ မှန်ကန်လှတာကြောင့် သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဟုတ်ပါတယ် မမကြီး...ကိုဇော်မင်းထက်ရဲ့အရိပ်ဟာ ကျွန်တော့်ကို အမြဲ ခြောက်လှန့်နေပြီး ကားမှောက်တုန်းက မြင်ကွင်းကိုလည်း ခဏခဏပြန်မြင်နေမိပါတယ် ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဒီအထိလိုက်စုံစမ်းခဲ့တာပါ

ဪ... မောင်ရောင်နီ ဆိုလိုတာက မောင်လေးဟာ မကျွတ်မလွတ်

ဟို မဟုတ်ပါဘူး မမကြီး ဒါက ကျွန်တော့်စိတ်ရဲ့အစွဲအလန်းပါ သွေးရှူးသွေးတန်း စွဲမိစွဲရာဖြစ်သွားတာပါ

မေမေတော့ သနားပါတယ်ကွာ

မမကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။

*ဒါနဲ့ နေပါဦး...မင်းက မန္တလေးကို ဒီကိစ္စတစ်ခုထဲနဲ့

တွက်လာတာလား ဒါမှမဟုတ်*

ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီခွဲခြားဖို့ကိစ္စလည်း ပါပါတယ်။

မမကြီးက သူ့ကို အလုပ်ရှေ့အတိုင်းခန့်ထားလှူဆိုပြီး... အထင်သေးသွားမှာစိုး၍ ကပုကယာဝင်ပြောလိုက်၏။

ဒါဆို မပြန်ခင် မမကြီးတို့အိမ်မှာပဲတည်းပေါ့တာ မေမေ့မမကြီးတို့လည်း မင်းကိုမြင်နေရတော့မောင်လေးကိုအလွမ်းဖြေနေရသလိုပဲပေါ့။

မမကြီးက မျက်ရည်မကျအောင် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လိုက်တော့ ရောင်နီဘူး။ မမကြီးကို အရမ်းကရုဏာသက်သွားမိသည်။

ကျွန်တော်ကို စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ မမကြီးရယ် မမကြီးတို့ ဘယ်လိုအခက်အခဲနဲ့ကြုံနေရသလဲ ကျွန်တော်ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါရစေ။

ထားပါတော့ မောင်လေးရယ် ဒါဟာ မမကြီးရဲ့ဒုက္ခနဲ့ မမကြီးပဲပေါ့ ကဲ ကဲ ငါ့မောင်လည်း ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့။

ရပါတယ် မမကြီး ကျွန်တော် အညောင်းပြေ ခြံထဲမှာ လမ်းဆင်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်။

အေး လျှောက်တော့လျှောက်ပေါ့ ဒါပေမယ့်ခြံပြင်တော့

ခထွက်နဲ့ ဒါကလည်း မင်းအန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောတာပါ။

မမကြီးရဲ့ စိုးရိမ်မကင်းသောလေသံကို သူ နားမလည်မိပေမယ့် မမကြီးစိတ်ချမ်းသာစေရန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဘားငယ်လေး မေမေပါ လိုက်မယ်။

ဟုဆိုကာ ထိုဒိန်းမကြီးက သူ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်၏။

မေမေ

မမကြီး၏လေသံခပ်တောင့်တောင့်က ထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် သူ ဝင်ပြောလိုက်၏။

လိုက်ပါစေ မမကြီး ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်းတာပေါ့ မေမေပါတော့ အဖော်လည်း ရတာပေါ့။

အားနာစရာ မောင်ရောင်နီရယ်။

သြော် သမီးကြီးကလည်း ဘာအားနာစရာရှိလဲ မေမေ သားပဲဟာကို ကဲလာ သားလေး သွားကြစို့။

သူက မမကြီးကို နှစ်သိမ့်ပြုံးပြုံးပြလိုက်ပြီး မိန်းမကြီး ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် ပါသွားလေတော့သည်။

ဘားငယ်လေး မျက်နှာလည်းမကောင်းဘူး နေကောင်း

ရဲ့လား မှန်းစမ်း။

သူ့ရဲ့နေပူကိုခပ်ဖြူဖုခမ်းလိုက်သော ထိုမိန်းမကြီးကြောင့်
မိခင်နှင့် မွေးကတည်းကမနေပူသော သူ့အတွက် စိတ်ထဲတွင်
ကြည်နူးသွားမိသည်။

ကောင်းပါ့တယ် မေမေရဲ့

သည်တစ်ခါတော့ သူ့စိတ်ထဲမှတကယ်ပါ၍ လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မမကြီး၏မောင်အရင်းကဲ့သို့ဆက်ဆံ
မှုများအောက်တွင် ရန်ခန့်ပျော်ဝင်ရင်း နွေးထွေးသောအရူးမကြီး
၏မိခင်ကဲ့သို့ဆက်ဆံမှုအောက်တွင် ကျေနပ်ခြင်းတို့ဖြင့် အားလုံး
ကို မေ့လျော့နေပါသည်။

ညဘက်ရောက်တော့ မမကြီးတိုက်သော နွားနို့တစ်ခွက်
ကိုသောက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ဝင်ခြင်းပင် ထြက်သိမ်းဖြန်းခနဲထူးသွား
သည်။

ပထမဆုံး သတိရမိတာက ဇော်မင်းထက် ဆိုသောလူ
တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ဒီလိုနေမိတာကို တမလွန်ရှိဇော်မင်းထက်က တျောက်
ပါ့မလားဟု သံသယဝင်မိသည်။

တော်ပြီ သူ မနက်ဖြန်ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းတော့မည်ဟုဆုံး
ဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

တစ်နေ့ကုန် နွေးထွေးနေသမျှ ကုတင်ပေါ်သို့ လှဲလိုက်
သောအခါမှပင် အေးစက်စက်အထိအတွေ့ကိုစတင်ခံစားရသည်။

အိပ်ရန်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ချွေးကြောင့် ယားကျိကျိဖြစ်
နေသော အင်္ကျီကိုလဲရန် တွေးမိပြီး အိပ်နေရာမှ ပြန်ထလိုက်၏။

ပြီးနောက် သူ့ရဲ့အဝတ်အစားအိတ်ကို မျက်စိကစားပြီး
ရှာလိုက်တော့မှ ကားပေါ်မှာကျန်နေမှန်း သတိရ၏။

ခြေရင်းတွင်ရှိသော ဇော်မင်းထက်၏အဝတ်အိတ်ဆီသို့
မျက်လုံးရောက်သွားသည်။

ငါ ယူဝတ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။
မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဒါ သေသူရဲ့အဝတ်တွေ။
နေစမ်းပါဦး...

သူ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ။
သေတဲ့သူက သေပြီပဲလေ။

အတွေးများကြောင့် သူ့ရဲ့ လက်က အဝတ်အိတ်ဆီသို့
ရောက်သွားသည်။

သင့်တော်မည်ထင်သောအင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို ဆွဲအထုတ်
တွင်.....

‘ဒေါက်’
‘ဘာပါလိမ့်’

သူက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း အောက်သို့ကျသွားသော
အရာကိုကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ အနက်ရောင်သားရေဖုံးနှင့်
စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်နေလေသည်။

စာအုပ်၏ရှေ့ဖုံး နောက်ဖုံး၌ ဘာတစ်ခုမှ ရေးထိုးထား
ခြင်းမရှိပေ။

အေးစက်စက်စာအုပ်အဖုံးကိုလှန်ကြည့်လိုက်တော့ လှေ
ပသော်လည်း ရှင်းလင်းသေသပ်သည့်လက်ရေးနှင့်ရေးထားသော
စာကြောင်းများကို တွေ့ရ၏။

ဒါ ဇော်မင်းထက်ရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်ပဲ။
စာလုံးများနှင့် စာရေးစက္ကူက လုံးဝသစ်လွင်ခြင်း မရှိ
တော့။

ရေးထားတာကြာနေတာဖြစ်မည်ဟုမှတ်ချက်ချရင်း တစ်
ရွက်ပြီးတစ်ရွက်လှန်ကြည့်မိတော့ မှင်အရောင်ကတဖြည်းဖြည်း
သစ်လွင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

နောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ရေးထားသော စာလုံးများ၏
မှင်အရောင်က လတ်ဆတ်တောက်ပနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းထက်ဟာ ဒီစာအုပ်ကို အချိန် တော်တော်ကြာ
ကြာရေးလာခဲ့ဟန် တူသည်။

စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် ရောင်နီဘွားသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
နေခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် စိတ်ရှုပ်သွားခြင်းများကိုမေ့လျော့၍
ကုတင်ပေါ်၌အကျအနုထိုင်ကာ စာအုပ်ကြီးကို သဲကြီးမဲကြီးဖတ်
မိသွားတော့သည်။

စာဖတ်ရင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ပြကွက်များလို အာရုံထဲထင်ဟပ်
လာလေတော့သည်။

အလယ်.....

အခန်း(၁)

ကျွန်တော်မှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို အရမ်းဝါသနာ
ပါတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်

ယဉ်ယဉ်လေးရှားနေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်နဲ့

ကျွန်တော်ကိုအရမ်းဂရုစိုက်တဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်
ပြုပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဖခင်ဟာ တစ်နေ့ကုန် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ၊
ကျောက်တင်္ဂေတို့အချို့နဲ့ကုန်တတ်သလို ကျွန်တော်မိခင်ဟာလည်း
ပျံ့ဟာသူ သီချင်းလေးတအေးအေးနဲ့အချို့နဲ့ကုန်တတ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့နေလာခဲ့တာ ကျွန်တော်တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံး
ရက်ရောက်တဲ့အထိပါပဲ။

တစ်နေ့မှာ ဖေဖေက သူ့ရဲ့အလုပ်ခန်းထဲကို ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး စကားတချို့ပြောပါတယ်။

‘ငါ့သား မင်းအခေ ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်နေလဲဆိုတာ... မင်း သိတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်။ မေမေ ကျွန်တော့်ကိုမီးဖွားတုန်းက မီးတွင်းထဲမှာ ဘိုးဘိုနဲ့အတူတူ ဆုံးတဲသတင်းကို ရတိတရက်ကြားပြီး ဖြစ်သွားတာလို့ မကြားဘူးဟေ့’

‘အေး ဘာလို့ မင်းရဲ့အဘိုးနဲ့အဘွား ဆုံးသွားလဲဆိုတာကိုရော မင်း သိလား’

ကျွန်တော်က ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းလည်း မသိ။ အမှန်တကယ်လည်း မသိ၍ ခေါင်းခါပြလိုက်မိသည်။

‘အေး မင်းအဘိုးနဲ့အဘွားကို သူများ လုတ်ကြံသွားတာလို့ ငါထင်တယ်’

‘ဗျာ’
မျှော်လင့်မထားသောစကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘လုပ်ကြံရအောင် ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စတွေ့များ...’

‘အေး...ဖေဖေပြောချင်တဲ့ အဓိကအကြောင်းအရာက

လည်း အဲဒါတွေပဲ’

‘မင်းအဘိုးတွေက သိပေါမင်း ပါတော်မူတုန်းက ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့အဆက်အနွယ်တွေထဲက တစ်ယောက် ဆိုပါတော့။ ပါတော်မူတုန်းက ရွှေ ငွေပစ္စည်းတွေနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးသေတ္တာကြီးတစ်ခု ကျွန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကို အစဉ်အဆက် လျှို့ဝှက်နေရာမှာ ထားပြီး ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြတယ်...မင်းအဘိုးရဲ့လက်ထက်လည်း ရောက်ရော မမျှော်လင့်တဲ့ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာတယ်’

ငွေစဉ်မျိုးဆက်အကြောင်းဖြစ်နေပြီး လျှို့ဝှက်ကိစ္စတွေလည်း ပါဝင်နေတာကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေမိ၏။

‘ဘယ်လိုပြဿနာလဲ ဖေဖေ’
ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ ဖေဖေစကားကိုထောက်ပေးလိုက်သည်။

‘အဲဒါက မင်းအဘိုးဆီမှာ အဲဒီပစ္စည်းတွေရှိတယ် ဆိုတာ မသမာတဲ့လူတွေ သိသွားတာပဲ’

‘ဪ ဘယ်လိုများ သိသွားရတာလဲ’

‘အဲဒီပစ္စည်းတွေကိစ္စကို မင်းအဘိုးနဲ့အဘွားပြောဆိုနေတုန်း အိမ်မှာအလုပ်လုပ်တဲ့သူတစ်ယောက်က ကြားသွားတာပဲ’

ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေကလည်း ဒီမှာ မဟုတ်ပါဘူး လျှို့ဝှက်တဲ့ တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားတယ်။

ဖေဖေက ပြောလက်စ ဝကားကို ရပ်နား၍ သောက်နေ ကျဆေးတံကြီးကို ထုတ်သောက်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆွေစဉ်ချိုးခဝက်အဖြစ် အပျက်ကြီးကို အလွန်အမင်းစိတ်ဝင်စားလျက်ရှိလေတော့သည်။

အပြင်ကို သတင်းပေါက်ကြားသွားပြီလဲ ဆိုရော မင်း အဘိုးအဘွားတွေ အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ပစ္စည်းတွေရွှေဖွဲ့ကြီးအားကြ တော့တာပဲ... အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကဆွေမျိုးတွေဆီ တိုင်ပင်ဖို့ သွားတာ ကားမှောက်ပြီးဆုံးတာပဲ ဖေဖေစိတ်ထင်တော့ ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုလို့ထင်တာပဲ ဒါပေမယ့် အချာလည်းပိတ်လိုက်ပြီဆို တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

အဲဒီတော့ ပစ္စည်းတွေကရော ဖေဖေ

အေး... ပစ္စည်းတွေအကြောင်းကို ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဆွေမျိုး တွေထဲမှာ သိတဲ့ဂူဟာ မင်းအမေတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။

ဗျာ

ဦးနှောက်မကောင်းသောမေမေသည် ထိုပစ္စည်းများအ ကြောင်း မည်ကဲ့သို့ ပြောပြနိုင်မည်နည်းဟု ကျွန်တော် တွေးမိ

သည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော်တွေ့နေတာကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် 'ဘာပဲ မင်းအမေက မပြောပြနိုင်ဘူးလို့ မင်း ထင်နေ တာ မှတ်လား'

ကျွန်တော်က ဖေဖေကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

'မင်းအမေက ငါတို့ထက်တောင် မှတ်ဉာဏ် ကောင်း သေးတယ်ဗျာ သူနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းသိရမယ့်အကြောင်းကို ပြောပြဆိုရင် အဲဒီပစ္စည်းတွေရှိတဲ့နေရာကို အသေးစိတ်ပြောပြ တော့တာပဲ ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့သူတွေ ဘယ်လိုမေးမေး သူပြော ပြမှာမဟုတ်ဘူး'

ဪ အဲဒီတော့ ဖေဖေက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ'

'ပစ္စည်းတွေက ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ဝှက်ထားတယ် ဆိုတော့ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းသွားရမှာအဆင်မပြေဘူး အဲ ဒီတော့ ဖေဖေအတူ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရှာဖွေနေကြလူတွေ နဲ့ အတူသွားမယ်'

ဟင် သူတို့ကရော စိတ်ချရပါ့မလား'

ဖေဖေက ကျွန်တော်ရဲ့ မေးခွန်းကို ကြိုသိနေဟန်ဖြင့် ပြုံး၏။

'ဖေဖေက ရတနာတွေ သွားရှာမယ်လို့ ဘယ်ပြောတာပဲ'

ပါမလဲ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေသွားရှာမှာလိုပဲ ပြောထားတာပေါ့
ကွာ

ဟင်း

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် လေးလေး
ပင်ပင်ခံစားရသည်။

အင်း...စိတ်ချရတယ်လို့တော့ ပြောရမှာပဲ ဒါပေမယ့်
လူ့စိတ်ဆိုတာ ဖေဖေလည်း မခန့်မှန်းတတ်ဘူး အဲဒီတော့...

ဘာများလဲ ဖေဖေ

ဖေဖေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါ့သားက ဆက်ပြီး ထိန်း
သိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာကိုအပ်ပါလို့ ဖေဖေပြောချင်
တယ် ကိုင်း...တို့သားအဖလည်း စကားကောင်းနေတာနဲ့ ခိုးချုပ်
သွားပြီ သွားအိပ်ချေတော့

ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ဒါနဲ့ ဖေဖေ ဘယ်တော့ခရီးထွက်မှာ
လဲ

ရန်ကုန်က အဆက်အသွယ်ရရင် ထွက်မှာပေါ့ကွာ အဲ
ဒါကလည်း ဒီရက်အတောအတွင်းမှာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ဖေဖေခရီး
ထွက်သွားရင်လည်း မင်းအဖေနဲ့အစ်မကိုဂရုစိုက်လိုက်ပါကွာ

ဟုတ်ကဲ့

ထိုညက ဆွေစဉ်မျိုးဆက်အကြောင်းအရာများကို တွေး
ရင်း ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်တော့ချေ။

ပြီးတော့...

ဖေဖေကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ စိတ်ပူပန်နေမိ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့မိသားစုလေးသည် ယခင်က အတိုင်း
ပင် နေ့တချို့ကို အေးဆေးစွာဖြတ်သန်းပြီးနောက် စာတစ်စောင်
ရောက်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေက စာကိုဖတ်၍ မျက်မှောင်ကိုတွန့်ချိုး၍စိတ်ရှုပ်
နေပုံရသည်။

ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ...နောက်တစ်ပတ် ရန်ကုန်မှာ
လူစုပြီးထွက်မယ်တဲ့ အဲဒါ ဖေဖေရန်ကုန်ဆင်းရမယ်နဲ့တူတယ်
ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောဘဲ စာကိုသာဆက်
ဖတ်နေ၏။ ပြီးမှ...

ဖေဖေ သားကို သေချာမှာချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်

ဘာများလဲ ဖေဖေ

ဘယ်လိုအကြောင်းအရာကြောင့်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပစ္စည်း
တွေကို မသမာသူတွေရဲ့လက်ထဲကိုမရောက်သွားစေချင်ဘူး

ဒါကို သားမြဲမြဲမှတ်ထားပါ ပြီးတော့ တို့မိသားစုတွေရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို အပြင်ကို မပေါက်ကြားစေချင်ဘူး ပေါက်ကြားတာနဲ့ ငါတို့တစ်မိသားစုလုံး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်*

ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖေဖေသည် ရန်ကုန် ဆင်းရန် ပြင်ဆင်တော့၏။

ဖေဖေက ရန်ကုန် ဆင်းတော့မလို့လား

အေး

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှပြန်မပြောအားဘဲ အဝတ်အစားတွေရယ်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေရယ်ကို အိတ်ထဲထည့်နေသည်။

သတိထားလဲသွားပါ ဖေဖေရယ်

အေးပါကွ ငါက အဲဒီဒဲါင်းသေတ္တာကိုမိက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အဲဒီထဲက အင်မတန်ရှေးကျတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ပါ

ဖေဖေက သူစိတ်ဝင်စားတဲ့အကြောင်းအရာဖြစ်၍ မျက်လုံးတွေ တလက်လက်တောက်ပနေသည်။

အခု ဖေဖေနဲ့အတူတူ အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုသွားရှာရမယ့် လူတွေကရော စိတ်ချရလို့လား

ကျွန်တော်က ဖေဖေကို စိတ်ပူပန်စွာ မေးလိုက်သော်လည်း ဖေဖေက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချဟန်အပြည့်ဖြင့်

*စိတ်ချရပါတယ် ငါ့သားရဲ့ ဖေဖေနဲ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ

ရှာဖွေနေကြသူတွေပဲ...အေး ဒါပေမယ့် လူ့စိတ်ဆိုတာက တော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့ကွာ အဲဒီအခါကျရင် ဖေဖေ ငါ့သားကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ဆက်သွယ်မယ် ငါ့သား ရန်ကုန်က တိုက်ခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါ*

ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ

ဖေဖေဟာ အခါတိုင်းခရီးထွက်နေကျဖြစ်ပေမယ့် သည်တစ်ခေါက်ဖေဖေခရီးထွက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဘာကြောင့်လေးလံနေသလဲ ကျွန်တော် မသိပါ။

ဖေဖေ နောက်ကြောင်းကို စိတ်အေးပါရစေ ငါ့သား

ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ

ကိုင်း သမီးကြီး ဖေဖေ သွားမယ် မိမိ ငါ့သွားမယ်

*ဟင်အင်း နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ မသွားရဘူး ငါ့ကို

ထားပြီး မသွားရဘူး*

မေမေက အလန့်တကြားဖေဖေလက်ကိုဆွဲပြီးထားတော့

ကျွန်တော် ပို၍ လန့်သွားမိသည်။

မေမေဟာ ဖေဖေရဲ့ အခါတိုင်းခရီးစဉ်တွေတုန်းက ဒီ
လို တစ်ခါမှမတားမြစ်ဖူးတာကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘မသွားနဲ့နော်’

‘ဪ မိမိကလဲ အစ်ကိုဖြစ်လာမှာပါ...စိတ်မပူပါနဲ့...
အခါတိုင်းလည်း သွားနေကျပဲလေ’

ဖေဖေရဲ့ချော့မော့သံများကိုလည်း မေမေက ဂရုမစိုက်
နိုင်ဘဲ အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ငိုလေတော့သည်။

ထိုခရီးစဉ်သည် ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့မိသားစုကြီးကို
အပြီးအပိုင်ခွဲခွာသွားတော့မည့်ခရီးစဉ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကြီး
တင်၍ မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။

အခန်း(၂)

အဲဒီလိုနဲ့...ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ထွက်သွားတာ
တစ်လပြည့်သွားပြီ ဆိုပါတော့။

ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ကျွန်တော်အဖြေ
တောင်းထားတဲ့ ကောင်မလေးဆီက အဖြေရတယ်။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကောင်မလေး အဖြေပေးတာက ခပ်
ဆန်းဆန်းဗျ။

အဲဒီနေ့က....

‘ဟဲ့ တို့ကို တကယ်ချစ်တာလား’

ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မေရယ်... ကိုယ် မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲချစ်တာပါ။

တကယ်ရော လက်ထပ်ဖို့အထိ စဉ်းစားထားလား။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူပဲ မေကသာခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်းလက်ထပ်ချင်တာပေါ့။

ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာလှလှလေးက ရှုံ့မဲ့သွားပြီး..

နိုး နိုး မေက ဟင်းရွက်ကန်မွန်းမဟုတ်ဘူး မေ ဟိုး..

ငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့သူ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ရမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ် အဲဒီတော့မေရဲ့အချစ်ကိုလိုချင်ရင် ယူမိဘကို လာတောင်းခိုင်းလိုက်ပါ နေပါဦး ယူတို့မိသားစုက မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆို..

မေ့ကို ဘယ်သူပြောလဲ...

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအကြောင်းကို သိသူက ရှားတာကြောင့် မေ သိနေတာကို အံ့သြမိသည်။

ဒီလိုပဲ ကြားတာပေါ့။

ကိုယ်နဲ့မေချစ်ကြမယ့်ကိစ္စမှာ အဲဒါတွေပါလား။

မသိဘူးကွာ မေသိတာ ယူ မေ့ကိုလာတောင်းဖို့ပဲ။

မေ့ရဲ့စကားသံများထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာပါဝင်နေသည်။

ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။ သို့သော်

မေ့ရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကိုတွေ့နေရတော့ ကျွန်တော်အလိုလိုခေါင်းညိတ်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

အင်းပါ မေရယ် ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဖေဖေက ခရီးထွက်နေတော့ ချက်ချင်းကြီး လာတောင်းဖြစ်မယ် မထင်သေးဘူး။

ယူဖေဖေက ဘယ်ကို ခရီးထွက်နေတာလဲ။

မသိပါဘူးကွာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ တူပါတယ်။

ယူအဖေက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ။

ဖေဖေအကြောင်း စပ်စုလွန်းသောမေ့ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာမှပြန်မဖြေတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်တော့ မေက ကျွန်တော့်ကို မရမကလိုက်မေးလေတော့သည်။

ဘာလဲ ယူအဖေအကြောင်း မပြောပြချင်ဘူးပေါ့။

မဟုတ်ပါဘူးကွာ။

မဟုတ်ရင် ပြောပြ ယူဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘာလုပ်လဲ ဘယ်သူက မင်းမျိုးမင်းနွယ်လဲ။

မေ ကိုယ်ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မေ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက သိသိ
သာသာ ချွန်သွားသည်။

‘ယူက မေ့နားမှာ ကြာကြာမနေချင်ဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး မေရာ အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးလို့ပါ သွား
မယ်နော်’

ကျွန်တော်က အလိမ္မာသုံး၍ ခေအနားမှထလာခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ကျွန်တော် မေ့နားမှာနေချင်ပါသေးသည်။

သို့သော်...

စပ်စုလွန်းသော မေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှော့စဉ်မျိုး

ဆက်ကိစ္စတွေသိသွားမှာ စိုးရိမ်မိပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျွန်တော် တွေးမိတာက...

ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံမှုများသည် သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား
ဟုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် မေ့ရဲ့မျက်နှာလှလှလေးကြောင့် ထိုအတွေးများ
သည် ခဏအကြာတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်တစ်ခေါက်ဖေဖေပြန်လာလျှင် နေ
ကိုလိုက်တောင်းခိုင်းမည်ဟု စိတ်ထဲတွင်တေးထားလိုက်သည်။

နောက်ထပ် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဖေဖေထံမှ တယ်
လီဖုန်းလား၏။

‘ဟယ်လို သားလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ’

‘အေး သား မင်းအဖေကို ဂရုစိုက်ကွာ ပစ္စည်းတွေကိစ္စ
လုံးဝ တဖြားသုတွေကို မသိစေနဲ့’

ဖေဖေအသံက အလောတကြီးနိုင်လှသည်ဟုကျွန်တော်

ထင်မိသည်။

‘ဖေဖေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး သား ဖေဖေ အကယ်၍ပြန်ရောက်မလာ
နိုင်တော့ရင် ဖေဖေတာဝန်ကို သား ဆက်ယူပါ’

‘ဖေဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ အခု ဘယ်ကဆက်နေ
တာလဲ’

ကျွန်တော်က ဖေဖေကို စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်မိသည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ပြောချင်တာတွေ ဆက်
ပြောနေ၏။

‘ဒီမှာ သား ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ

ရှိတဲ့နေရာကို မပြောပါနဲ့ မသမာသူတွေရဲ့လက်ထဲ ရောက်စေသွား

မယ် ဖေဖေပြောတာကို သဘောပေါက်တယ်နော် ပြီးတော့...သားတို့ အခုနေတဲ့အိမ်ကို ပိတ်ပြီး စိန်ပန်းရပ်မှာ ဖေဖေဝယ်ထားတဲ့ အိမ်အဟောင်းကြီးမှာ ဇာတ်မြှုပ်ပြီးနေပါ သားတို့ အဲဒီမှာနေတယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါနဲ့ သားတို့လည်း သိုသိုသိပ်သိပ် နေပါ အန္တရာယ်ရှိတယ်*

ဖေဖေ ဖေဖေ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ
ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဖေဖေပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ

ဖေဖေက စကားဆုံးသည်နှင့်တယ်လီဖုန်းကိုချလိုက်၏။ ကျွန်တော် ဘာမှဆက်မေးခွင့်မရလိုက်ချေ။ ဖေဖေဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

ဟဲ့ မောင်လေး တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်ထားပြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ

မမကြီးပြောတော့မှပင် ကျွန်တော် သတိဝင်လာပြီး ဖုန်းကိုချလိုက်၏။

ဖေဖေ ဖုန်းဆက်တယ်
ဟင် နင်ကလည်း နင်တစ်ယောက်ထဲပြောတယ် ငါနဲ့ ဖေဖေတောင် ဘာမှမပြောလိုက်ရဘူး မေမေကလည်း ဖေဖေကို မေးနေတာ...

ကျွန်တော်တောင် ဘာမှ မပြောလိုက်ရဘူး မမကြီးရ ဖေဖေက သူပြောချင်တာတွေပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်တာ

ဖေဖေက ဘာတွေပြောသွားလဲ
မမကြီးက ကျွန်တော့်ကို အနည်းငယ် စိတ်တိုနေပုံရပြီး ကဆတ်ဆတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

ဖေဖေကလား စိန်ပန်းရပ်က သူထပ်ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးဆီကို အမြန်ပြောင်းပါတဲ့

ဒီအိမ်က...
*ဒီအိမ်ကိုသော့ခတ်သွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အန္တရာယ်ရှိ

လို့တဲ့*

ဘုရားရေ ဒါဆို ဖေဖေတော့...
မမကြီးက ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး ပြောလိုက်တော့

ပူ ဖေဖေအတွက် ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။ သို့သော် မိန်းမသားဖြစ်သောမမကြီးကို ကျွန်တော်က ကာမှ မဖြစ်လေဟန်ဆောင်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

*စိတ်ချပါ မမကြီးရဲ့ ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...ဖေဖေကြောင်းလည်းသိသားနဲ့ မိသားစုအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်တတ်တာ ဒီလိုပဲ မှာနေတာပေါ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖေဖေ စီစဉ်တာ

အတိုင်း အိမ်ပြောင်းကြတာပေါ့

အင်းလေ ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် ကျုံးရွှေရှိ အိမ်ကြီးကို သော့ပိတ်၊

အိမ်တွင်အလုပ်လုပ်နေသောသူများ အားလုံးကို အနားပေး၍...

စိန်ယန်းရပ်ရှိ ရှေးဟောင်းနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးသို့ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းလေးများသာယူ၍ကျွန်တော်တို့မိသားစုသုံးယောက်ပြောင်းခဲ့လေသည်။

ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုသုံးယောက်သည် မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ရှေးဟောင်းနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးထဲတွင် ဘယ်လိုမှ နေသားမကျခဲ့ပေ။

အိမ်စောင့်ဂေါ်ရခါးဦးရှာပါးကတော့ ညဘက်တွင် တူညီတော်တို့၏ သက်တော်စောင့်။

နောက်တော့လည်း သော့ခလောက်ကြီးတစ်ခုကို အမြဲပိတ်ထားသော ထိုအိမ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု သုံးယောက်၏သီးသန့်ကမ္ဘာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်ခုဆိုခြားလှတာက ထိုအိမ်သို့ပြောင်းပြီး သုံးလကိတိကြာသည်အထိ ဖေဖေထံမှ အဆက်အသွယ်လည်းမရ။

သတင်းအစအနပင် မကြားရတော့ပေ။

ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့် မမကြီးတို့သည် ဖေဖေအတွက် ဗိုးရိမ်တကြီးဖြစ်ရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ချေ။

အသန်း(၃)

ထိုနေ့က....

မြို့ထဲမရောက်တာလည်း ကြာပြီ၊ မေနှင့်လည်း မတွေ့
တာကြာပြီဖြစ်၍ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

မြို့ထဲတွင် မေဖွင့်ထားသည့်စတိုးဆိုင်သို့ ကျွန်တော်ဝင်
ခဲ့တော့ အဆင်သင့်စွာပင် မေနှင့် တွေ့ရသည်။

‘မေ...’

‘ဟော ယူပါလား ဘယ်နှယ်..ယူတို့ တစ်မိသားစုလုံး
ပျောက်သွားရတာလဲ ဖုန်းဆက်လို့လည်းမရ အိမ်သွားကြည့်တော့
လည်း သော့ပဲ တွေ့တယ်...’

‘ကိုယ်တို့အိမ်ပြောင်းသွားလို့ပါမေရယ် အပြင်ထူအိမ်ပြို...’

အအေးလေး ဘာလေး သောက်ရအောင် တိုသ်တို့ မတွေ့ရတာ
လည်း ကြာပြီမှတ်လား'

'အင်းလေ သွားကြတာပေါ့'

မေက ကြွကြွရွရွလေး ကျွန်တော့်ကားရှေ့ခန်းတွင်ဝင်
ထိုင်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားပါသည်။

'မေက ပိုချောလာတယ်'

'အံ့မယ် လာမြောက်မနေနဲ့ ယူ တိုက်ရမှာနော်...ယူက
တော့ အရင်အတိုင်းပဲ အခုကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ ယူ ဘာ
အလုပ်လုပ်နေလဲ'

'လယ်ယာပြန်စားရေးလေ'

'ဘုရားရေ ဒီလိုလူကို ဘယ်လိုအားကိုးရမှာလဲ'

မေက ကျွန်တော့်ကိုရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပြောလိုက်ပေ
မယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေသည်။

'ဘာလဲ မေက ကိုယ့်ကို အထင်သေးတာလား'

'အထင်သေးတာမဟုတ်ပါဘူးရှင်ရယ် မင်းမျိုးမင်းနွယ်
ကို အထင်မသေးရဲပါဘူး'

'အဲဒီအကြောင်း ဘာလို့ ခဏခဏ ထည့်ပြောနေရတာ
လဲ မေရဲ့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ အဲဒါတွေမရှိတော့ဘူး မေရဲ့'

ကျွန်တော်က မေ့ကို ချောချောမော့မော့နှင့် ပြောလိုက်
ပေမယ့် မေက မလျော့သေးဘဲ...

'အို မရှိလည်း မေက အဲဒါတွေကိုပဲစိတ်ဝင်စားနေတာ'
မေ့ကားကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်တစ်မျိုးကြီးဖြစ်
သွားသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ချစ်ရတဲ့ကောင်မလေးဖြစ်၍ဘာမှ
ထပ်မပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်၏။

'ကဲ မေ ဘာသောက်မလဲ'

'အအေးပဲ သောက်မယ်'

ကျွန်တော်က အအေးနှစ်ခွက်ကိုမှာလိုက်ပြီး ချစ်ရတဲ့မေ
ရဲ့မျက်နှာကိုသာ တစ်မိမိမိ ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

'ကဲ ကြည့်မနေနဲ့...ယူတို့ ဘယ်မှာ နေတယ် ဆိုတာလဲ
မေ့ကိုသေချာပြောပြပြီး ယူကို မေကတွေ့ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ'

မေ့ရဲ့ခပ်နွဲ့နွဲ့လေးသံလေးကြောင့် ကျွန်တော်တို့စိန်ပန်း
ရပ်ရို့ အိမ်ကြီး၏နေရာကို ပြောပြလိုက်မိသည်။

'ဟင် ယူတို့ကလည်း မြို့ထဲကနေပြီးများပြောင်းရတာပဲ
လို့'

‘အခြေအနေအရပေါ့ မေရာ’

‘မေ့ကိုရော ယူ ဘယ်တော့လာတောင်းမှာလဲ’

‘ကိုယ့် ဖေဖေပြန်ရောက်တဲ့နေ့ပေါ့’

‘ဟင်း...ဟင်း’

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။

မေက တဟင်းဟင်းနှင့်ရယ်မောနေလေတော့သည်။

မေနှင့် တွေ့ပြီး တစ်ပတ်တိတ်ပြည့်သော နေ့မှာတော့

သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

‘စာဖို့...စာ’

အိမ်ရှေ့မှာစာပို့သမား၏အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်ဝမ်း

သာသွားသည်။

ဖေဖေဆီက စာထင်ပါရဲ့....

‘လာပြီ...လာပြီ’

စာအိတ်ကြီးကို ဖောက်ဖတ်လိုက်တော့ ကျွန်ပြုတာစာ

လုံးစီထားသော စာကြောင်းများ....

ဇော်မင်းထက်

မင်းအဖေကို အသက်ရှင်လျက် ပြန်တွေ့ချင်

တယ်ဆိုရင် ရတနာမြေပုံနဲ့အတူ တစ်ပတ်အတွင်းရန်ကုန်ကိုဆင်း

ရိုင်းအေ

ခဲ့ပါ။ ငါတို့ ထပ်ဆက်သွယ်မယ်...ရဲ့တိုင်ရင်တော့ မင်းအဖေရဲ့ အလောင်းပဲရမယ်....။

ချွန်လင့်မထားသောစာနှင့်အတူ ဖေဖေသတင်းပါ ပါ လာ၍ ကျွန်တော်ဖေဖေအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်သွားမိသည်။

‘မောင်လေး ဘာတူလဲ’

ကျွန်တော့် နံဘေးတွင် သိချင်စေနှင့် မတိတပ်ရပ်နေ သော မမကြီးတို့ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော စာကို ကမ်းပေး လိုက်သည်။

မမကြီးက စာကိုဖတ်ပြီး....

‘ဒုက္ခပဲ ဖေဖေတော့ ဒုက္ခပါပဲ...ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ဟင်...’

‘စိတ်အေးအေးထားပါ မမကြီးရာ လာ...အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့’

စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေသောမမကြီးကို ကျွန်တော်က နှစ် သိမ့်ပြီး အိမ်ထဲခေါ်လာခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းရှိခဲ့ပေါ်တွင်ထိုင်မိတော့ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်၍ စကား

ရိုင်းအေ

မပြောနိုင်ဖြစ်နေကြသည်။ ခဏကြာတော့မှ မမကြီးက...

‘အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘မမကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ’

ကျွန်တော့်ရဲ့မေးခွန်းကို မမကြီးကပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ချလိုက်၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ မောင်လေးရယ် မမကြီးကတော့ ဖေဖေဒုက္ခရောက်မှာ လုံးဝ မလိုလားဘူး’

‘ဒါဆိုတော့လဲ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရုံပဲပေါ့’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မမကြီးမျက်နှာ ပိုပြီးခြိုင်းညှို့သွား၏။

‘ဒါဆို မမကြီးတို့ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ကို ပေးလိုက်ရတော့မှာပေါ့...’

‘ဒါကတော့ မမကြီးရယ် လောကမှာ တစ်ခု လိုချင်ရင် ကစ်ခုပေးဆပ်ရမှာပဲလေ’

‘အင်းလေ ဖေဖေလောက်တော့ ဘယ်အရာမှ အရေးမကြီးပါဘူး...’

မမကြီးက သူ့ကိုယ်သူ့ဖြေသိန်သလို ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ချေ။

‘အဲဒီတော့ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘ကျွန်တော် တစ်ပတ်အတွင်း ရန်ကုန်ဆင်းရုံပဲ ရှိတာပေါ့’

‘မောင်လေးပါ ထပ်သွားဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မမကြီးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှာပေါ့’

မမကြီးက မသွားစေချင်သလို ခပ်လေးလေး ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

‘မောင်လေးကိုပါ မမကြီး စိတ်ပူတယ်ကွယ်’

‘စိတ်ပူတော့ရော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဖေဖေအသက်ရှင်ဖို့က ဒီတစ်ခုည်းပဲ ရှိတော့တယ်’

‘ကောင်းပြီ ဒါပေမယ့် မမကြီးကို မောင်လေးကတိတစ်ခုပေးပါ’

မမကြီး၏လေသံက တည်ငြိမ်လေးနက်နေ၏။

‘ဘာကတိလဲ မမကြီး’

‘ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေပဲ ရှိရှိ မမကြီးတို့သားအမိခံမိတို့ ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေါ့’

‘စိတ်ချပါ မမကြီးရဲ့ ကျွန်တော်ပြန်မရောက်ရင်တော့မှ ကျွန်တော့ဝိညာဉ်ကိုလွှတ်လိုက်မယ် ဟား ဟား’

၉၂

ပါးလင်ခင်

ကျွန်တော်က ရယ်စရာ ပြောလိုက်ပေမယ့် မကြီးက ကျွန်တော်ကို ထုလေသည်။

‘ကဲ သွားခါနီးလာခါနီး အဲလို မပြောရဘူး ငါတို့သား အမိအတွက် နင် ငါတို့ဆီကို ပြန်ပြန်လာရဦးမယ်’

မကြီး၏အလေးအနက်မှာကြားလိုက်သော စကားသံက ကျွန်တော်နားထဲသို့ သေချာဝင်ရောက်လာပြီး ဦးနှောက်ထဲတွင် သံမှိုပမာ ရိုက်ပြီးသားဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန် ဆင်းရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

ပြင်ဆင်နေရင်းမှ ကျွန်တော်ဦးနှောက်ထဲတွင် ဝင်လာသောသံသယက ဖေဖေဟာ ရတနာမြေပုံကိုသိရဲ့သားနှင့် ဘာလို့မပြောပြသလဲဆိုသောအချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့အသက်နှင့်များ ရတနာမြေပုံကို လဲရန် အထိ စိတ်ကူးထားသလားမသိပါ။

မြေပုံကိုလိုချင်တဲ့သူတွေကလည်း ဖေဖေကိုမေးလို့မရ၍ ကျွန်တော်တို့ကို အကြပ်ကိုင်ပြီးမေးခြင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဒီလူတွေကရော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဤမျှချောင်ကျသော ကျွန်တော်တို့၏လိပ်စာကို သိသွားပါသနည်း။

ရှင်စာပေ

အုန်းရဲ့ ပုရိပ်ယောင်များ

၉၃

ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်မည် စိုးရိမ်၍ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကျွန်တော်တို့နေသော နေရာကို ပြောပြမည် မဟုတ်ပါ။

ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ရဲ့နေရာကို ဘယ်လိုလုပ်များသိသွားပါသနည်း။

အေးလေ သူတို့က သိချင်တဲ့သူတွေဆိုတော့လည်း မရရအောင် လိုက်စုံစမ်းနေမှာပေါ့ဟု တွေးမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ရောက်အောင်သွားရပေလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ မကြီးကိုကတိပေးထားသည့်အတိုင်း မကြီးနှင့်အမွေထံသို့ ရောက်အောင်ပြန်လာရမည် ဖြစ်သည်။

ရှင်စာပေ

အခန်း(၄)

ဤသို့ဖြင့် တစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ဆင်း
ဖြစ်သွားသည်။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၌ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း...
ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေခိုက် ဗလခပ်တောင့်တောင့်နှင့် လူတစ်
ယောက်က ကျွန်တော့်နားသို့လာမေး၏။

‘ခင်ဗျားက ခော်မင်းထက် ဆိုတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျုပ် လာကြိုတာ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ’

‘ရန်ကုန်မှာ ကျုပ်တိုက်ခန်းရှိတယ် အဲဒီမှာပဲတည်းမယ်’

ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ကျုပ်ကို ဆက်သွယ်ပါ။

လာကြိုသောသူရဲ့ပုံစံကိုမကြိုက်၍ ကျွန်တော်ခပ်တည်း တည်ပင် ပြောလွှတ်လိုက်ပြီး ကားတစ်စီးကို...လှမ်းတားလိုက် သည်။

ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ငယ်ထားသည့် တိုက်ခန်းနေရာ ကိုပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် လာကြိုသောသူက ကားတစ်စီးတွင်းသို့ဝင်ပြီး ကျွန်တော် ငှားလာသော ကားနောက် သို့ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရောက် ခြင်းပင် စိတ်ပင်ပန်းခြင်းများကို စတင်လက်ခံရရှိသည်။

ကျွန်တော်တိုက်ခန်းသို့ရောက်ပြီး နာရီဝက်ခန့် အကြာ တွင်...ဒေါက် ဒေါက်

ဘယ်သူပါလိမ့်။

ဖေဖေကိုဖမ်းထားတဲ့လူတွေပဲဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ တံ ခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိချေ။

သို့သော် တံခါးကြားထဲတွင်တော့ စာတစ်စောင်ကိုတွေ့ ရ၏။ စာက ထုံးစံအတိုင်းပင် တွန့်ပြုတာစာလုံးများနှင့်ဖြစ်၏။

ရှိုင်းဆေး

ခေါင်းထက်

ညနေ လေးနာရီတိတိ ကျုပ်တို့ လာခေါ်မယ်။ အဆင် သင့်လှစ်ထား။

မင်းအဖေ့နဲ့ ရတနာမြေပုံ လဲကြတာပေါ့။

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဖေဖေကိုပို၍ပူပန်သွားမိသည်။ ဖေဖေ အသက်ရှင်လျက်ရှိပါသေးရဲ့လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညနေလေးနာရီတော့ ကျွန်တော်သူတို့ခေါ် ရာသို့လိုက်သွားရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရေချိုးပြီး ညနေလေးနာရီကိုထိုင်စောင့်နေ မိတော့သည်။

စောင့်ပါသည်ဆိုတော့မှ အချိန်တို့ကလည်း ကုန်နိုင်ခဲ့ လှသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်သော့ပိတ်ပြီး ဗိုက်ဖြည့်ရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင် ပြီးတော့ မရွှေ့လင့်သောသူတစ်ယောက်နှင့်ဆုံလေသည်။

ရွှေ့စား

'ဟင် မေ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်လဲ'
 'ယူကိုး သိပ်မကြာသေးပါဘူးကွာ ယူရော ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်လဲ'
 'လာလေ ဆိုင်ထဲ ဝင်ရအောင်'
 ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရနှင့် ခေါ်လိုက်သော်လည်း မေက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ခါပြလိုက်၏။
 'ကိစ္စရှိလို့ မေ သွားလိုက်ဦးမယ်'
 ယခုမှ ကျွန်တော်က မေ့သေးတွင်အဖော်ပါလာတာကို သတိထားမိလေသည်။
 'အင်းလေ သွားပါ--ဒါနဲ့ မေ မန္တလေးကို ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ'
 'မပြောတတ်သေးပါဘူး ဘဲ မေ သွားတော့မယ် ယူလဲ ကောင်းပါစေ'
 မေက ကျွန်တော် ဘာမှလှမ်းမပြောနိုင်ခင်မှာပင် လျှောက်ထွက်သွားသည်။
 မေ ဘာတွေများ လုပ်နေပါလိမ့်။
 စောစောက မေ့အမူအယာသည် တစ်ခုခုကိုပဲ စိုက်ပျိုးသလိုလိုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း သိပ်ပြီး စကားပြောချင်ပုံမရပေ။
 ဘာတွေလဲကွာ...။
 ထုမင်း မှာစားလိုက်ရပေမယ့် ဗိုက်ထဲသို့ ဘယ်လိုဝင် သွားမိန်း မသိပါ။
 နာရီကြည့်လိုက်တော့ သုံးနာရီခွဲနေပြီဖြစ်၍ ဘယ်မှမ သွားတော့ဘဲ တိုက်ခန်းသို့ပင် ပြန်သွားနေလိုက်၏။
 လေးနာရီတိတိတိုးသောအခါတွင် တံခါးခေါက်သံ သုံး ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။
 တော်တော် အချိန်တိကျတဲ့သူတွေပဲဟု မှတ်ချက်ချပြီး တံခါးထဖွင့်လိုက်၏။
 'ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ'
 ဘူတာရုံတွင်တွေ့သောဗလကြီးက လေသံပြတ်ဖြင့်ပြော လိုက်သည်။
 ကျွန်တော်က ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ စားပွဲပေါ်တွင် တင် ထားသော ဗိုက်ခပ်အိတ်ကို ယူပြီး တိုက်ခန်းသော့ကို ပိတ်လိုက် ၏။
 အောက်ထပ်ရောက်တော့ အသင့်ရုပ်ထားသောကားပေါ် သို့တက်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ကားက မြားတစ်စင်းပမာထွက်ခွာလာ၏။

‘အခု ဘယ်ကိုသွားတာလဲ’

‘ဆရာကြီးဆီကို’

ဗလကြီးကပင် အသံပြတ်နှင့် မြေလိုက်သည်။

သူတို့လည်း ထပ်ဖြေချင်ပုံမရ၍ ကျွန်တော် ဘာမှထပ်

မမေးတော့ချေ။

ကားက မှန်အလုံပိတ်ပြီး တော်တော်ဝေးဝေးကို မောင်း
နေလေသည်။

ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းနှင့် ဝေးလာသလေ ကျွန်တော့်ရင်
ထဲတွင် စိုးထိတ်လာလေလေဖြစ်သည်။

ဘာတွေထပ်ဖြစ်ဦးမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မတွေးတတ်
တော့ချေ။

ထို့နောက် အတော်ကြီးသောခြံတစ်ခြံရှေ့အရောက်တွင်
ကားက ရပ်သွားပြီး ဟွန်းသုံးချက်ဆင့်တီးလိုက်၏။

ခြံဝင်းတံခါးပွင့်လာပြီးနောက် ကားကအိမ်ရှေ့တွင်ရပ်
သွားသည်။

‘ဆင်း...’

ကျွန်တော်က သူတို့နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

ခေတ်မီသုံးစားသောအညှိခန်းတွင် လူကြီးတစ်ယောက်
က မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေလေသည်။

‘ထိုင်ပါ...’

သူ့ရှေ့ကထိုင်ခဲ့တစ်လုံးတွင်ထိုင်ရန် ကျွန်တော့်ကိုညွှန်
ပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ဖေဖေရော’

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုင်း...အညှိသည်ကို ညှိခဲ့ရအောင်
ကော်ဖီလေး သာလေး ယူခဲ့လေ...’

‘ကျွန်တော် ဖေဖေနဲ့ပဲ တွေ့ချင်ပါတယ်’

‘တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ’

ထိုလူကြီးက ခပ်အေးအေးပင်ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်
ကို ခပ်တည်တည်ပင်ကြည့်နေသည်။

‘အလဲအလှယ်ကိစ္စ အရင်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့’

‘ကျွန်တော့်အဖေကို အရင်တွေ့ရမှဆွေးနွေးနိုင်မယ်’

‘ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ’

ထိုလူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ပြီး လက်
ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှဗလခပ်ဝေအောင်

တောင့်လူနှစ်ယောက်က ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင်လိုက်ပါလျက် ဖေဖေထွက်လာသည်။

‘သား’

‘ဖေဖေ’

ကျွန်တော်က ဖေဖေကိုစေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တော့မတွေ့ရပေမယ့် ဖေဖေ တော်တော်ချောင်ကျသွားတာကိုတော့ တွေ့ရ၏။

‘သား ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ’

‘ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့လား’

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ခိုးစိုက်ကြီးလှမ်းကြည့်သည်။

ဖေဖေအကြည့်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။

ရတနာမြေပုံကို သူတို့ လက်ထဲ မပေးစေလိုသော အကြည့်ဖြစ်သည်။

‘တိုင်း အထဲပြန်ခေါ်သွားတော့...’

လူကြီးက ကျွန်တော့်တို့ တစ်ချက်ကြည့်၍...

‘ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးလို့ရပြီလား’

‘ပြောပါ’

‘ကျုပ်တို့ဟာ လူဆိုးတိုင်းလည်း မဟုတ်ဘူး ဘာအဖွဲ့

အစည်းမှလည်း မဟုတ်ဘူး အေး ဒါပေမယ့် ရတနာတွေတော့ လိုချင်တယ် မောင်အဖေနဲ့ တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီလို ညှိတတ်လည်း မရလို့ ဒီလိုအကြမ်းနည်းကိုသုံးလိုက်တာ’

‘အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ’

လူကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘အစီအစဉ်အတိုင်း မင်းအဖေနဲ့ ရတနာမြေပုံ လဲကြတာပေါ့ ဒါပေမယ့် မင်းတော့နေခဲ့ရမယ် ကျုပ်တို့ရတနာပစ္စည်းတွေ သွားရှာရင်လိုက်ခဲ့ရမယ် ဒါမှမြေပုံအတုကြီးကို ကျုပ်တို့မရမှာ’

‘ကောင်းပြီ ရတနာမြေပုံကို ကျုပ် ပြောပြမယ် ခင်ဗျားတို့စီစဉ်တဲ့အတိုင်းလည်း လုပ်မယ် ကျုပ်အဖေကို အခုချက်ခြင်း လွှတ်ပေးပါ’

‘ပေးလေ မြေပုံ’

‘မြေပုံက တျုပ်အလွတ်ကျက်ထားတယ်...’

အခန်း(၅)

တံခါး ခေါက်သံကြောင့် ရောင်နီဘွား နိုးထလာသည့်
အချိန်တွင် နေက အတော်မြင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အိပ်ယာမှလှည်းလဲထပြီး အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်
တော့ အခန်းဝ၌ မမကြီးက ရပ်နေသည်။

ကျွန်တော် အရမ်းအိပ်ပျော်သွားတယ်

*အေးကွယ်... မမကြီးလည်း စိတ်ပူပြီး လာနိုးမိလိုက်
တယ် မောင်လေးအိပ်ရေးပျက်သွားတဲ့အတွက် မမကြီး စိတ်မ
ကောင်းပါဘူး*

ရပါတယ် ဗျာ

ကဲ ကဲ မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲ ပြီးရင် အော့ရင်နာမယ်

ရိုင်းစာပေ

ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့...ကော်ဖီသောက်ဖို့ မေမေလည်း ဆောင့်နေတယ်

‘ဟုတ်ကဲ့’

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မမကြီး၏နူးညံ့မွှေးထွေးသော စကားသံလေးကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ့စိတ် ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသည်။

ညက တစ်ညလုံး ကိုဇော်ခင်းထက်၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည်လေ။

အခန်းထဲရှိ ရေချိုးခန်း၌ပင် မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

စားစရာသောက်စရာများရှေ့ထွင်ထိုင်စောင့်နေသော မေမေနှင့်မမကြီးကို တွေ့ရသည်။

မမကြီးက မိုးအိမ်ပြီး ဝိုထားဟန်တူသော မျက်လှုံအိမ်နီ... တစ်ညလုံး အိပ်ရသေးပုံမပေါ်။

သွေးကြောများပေါ်နေသည့်မျက်လုံးများနှင့်သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ အပူမျက်နှာကို သနပ်ခါး ခပ်ပါးပါးနှင့် ဖုံးကွယ်ထားသော မမကြီးကို ရောင်နီဘွား အရမ်းသနားမိပြီး ကရုဏာသက်စွာကြည့်မိသည်။

‘မမကြီး ညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ဘူးထင်တယ်’ မမကြီးက နူးညံ့စွာ ပြုံးပြပြီး သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

‘ထိုင် ခောင်လေး မမကြီးက စိတ်ပူလို့ နှိုးလိုက်မိတာ အိပ်ရေးပျက်သွားတယ် ထင်တယ်’

‘ရပါ့တယ် မမကြီး’

‘ကဲ မုန့်ဗား ကော်ဖီသောက်ပါ မောင်ရောင်နီ...ပြီးရင် မောင်ရောင်နီ့ကိုပြောပြစရာနဲ့ အကူအညီတောင်းစရာလေးတွေ ရှိပါတယ်’

တိမ်ဝင်သွားသောမမကြီး၏အသံကြောင့် ရောင်နီဘွား စိတ်ထဲမှာ ကရုဏာသက်ပြီး အလျင်စလိုပြောပြလိုက်မိသည်။

‘ဟို မမကြီး ကျွန်တော် ကိစ္စတော်တော်များများ သိပြီးပါပြီ’

‘ဘယ်လို...’

တအံ့တဩဖြစ်သွားသောမမကြီးကို ညင်သာစွာပြုံးပြလိုက်မိသည်။

သူ့ကတော့ မနေ့ကနှင့် တစ်ယောက်စီလိုပင် ထင်ရလောက်အောင်ပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်နေတာကို မမကြီးမှာ

အံ့အားသင့်နေသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိစ္စတချို့ကို ကျွန်တော်သိပြီးသွားပါပြီ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကိုလည်း မမကြီးက ကျွန်တော်ကိုပြောပြချင်တဲ့ စိတ်ရှိမှပြောပြပါ ရပါတယ် အခု မမကြီးကို ကျွန်တော်ပေးစရာ တစ်ခုရှိပါတယ်’

‘မောင်ရောင်နီပြောတာတွေ မမကြီး နားမလည်ဘူးဖြစ် နေတယ်’

‘ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ရင် မမကြီး သဘောပေါက် သွားမှာပါ’

ရောင်နီဘွားက ကိုဇော်မင်းထက်အိမ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်၏။

‘ဒါက ညဟုန်းက ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ဘဲ အင်္ကျီဝတ် စရာမရှိလို့ရှာရင်းက တွေ့တဲ့ စာအုပ်ပါ။ ကျွန်တော် မမကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ဟုတ်ပတ်လိုက်မိတဲ့အထက် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’

မမကြီးက ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါနှင့်မှတ်တမ်းစာအုပ် လေးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ပြီး စာရွက်များကို တစ်ရွက်ခြင်းယှန်လှော ကြည့်သည်။

‘သားလေး စားလေ’

‘ဟုတ်တဲ့’

သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် အမေက မုန့်ပန်းကန်ကြီးကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်တော့မှပင် မမကြီးရော ကျွန်တော်ပါ သတိဝင် လာ သည်။

‘ဪ ဟုတ်သားပဲ မောင်လေး စားလေ... ပြီးတော့မှ ပဲ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့’

မမကြီးက ပြောလည်း ပြော၊ ကော်ဖီလည်း ထည့်ပေး တာကြောင့် နားချင်စိတ် မရှိသော်လည်း သူ့... မငြင်းသာတော့ ပေ။ နံနက်စာစားပြီး အိမ်ရှေ့ရှိဧည့်ခန်းထဲတွင် အေးအေးဆေး ဆေးထိုင်ပြီး မမကြီးနှင့် သူ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

‘မောင်ရောင်နီလည်း ဒီစာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာ တော်တော်များများ သိပြီးပြီဆိုတော့ မမကြီးလည်း သိပ်အများ ကြီး ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ စာအုပ်က ဟစ်ဝက်တစ်ပျက် နဲ့ရုပ်ထားတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာဆက်သိချင်တာပေါ့ ဒါပေ မဲ့ မမကြီးအတွက် အဟောင်းတွေက အသစ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မသိချင်တော့ပါဘူး’

ရပါတယ် မောင်လေးရယ် ညကတည်းက မောင်လေးကို အားလုံးပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။

မမကြီးရဲ့မျက်နှာက ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ဖြစ်သွားသည်။

အဲဒီနေရာက ဆက်ပြောရရင်တော့ သူတို့တွေ မောင်လေးကိုပါ ဖမ်းထားလိုက်ကြတယ် အဲဒီနောက်မှာတော့ ဗေဗေက ပစ္စည်းတွေရှိတဲ့နေရာကိုသူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မယ် မောင်လေးကိုတော့လွှတ်ပါဆိုပြီးတော့တောင်းဆိုတယ် အဲဒီမှာ သူတို့မောင်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ် မောင်လေးက သူ ပြန်လာပြီလို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်မရောက်လာခဲ့ဘူး နှစ်လလောက်ကြာမှ မောင်ရောင်နီ ရောက်လာခဲ့တယ်။

ဒါဆို မမကြီးတို့ရဲ့အဖေကရော။

အင်း...

မမကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ပင်ပင်ပန်းပန်းချလိုက်သည်။

အဲဒီကတည်းက ဖေဖေသတင်းလည်း ဘာမှမကြားရတော့သလို မောင်လေးသတင်းကိုလည်း မောင်ရောင်နီ လာခဲ့ကြားရတော့တာပါကွယ် မမကြီးတို့မှာလည်း ဘယ်နေ့ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ ဆိုတာ တထိတ်တိတ်နဲ့ မမကြီး

တို့သားအမိနေလာခဲ့ရတာ။

မမကြီးရဲ့ စကားက တိုးတိတ်ဝင်သွားပြီး မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်သွားသည်။

မမကြီးမျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား။

အခုလို မမကြီးတို့မိသားစုရဲ့အဖြစ်ဆိုးကြီးကို ကြားရတာ ကျွန်တော် လုံးဝစိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။

အမှန်တကယ် သူ့ရင်ထဲမှလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ဖြစ်ကာပြောလိုက်လေသည်။

ပြီးတော့...မမကြီး ကျွန်တော့်ကို အကူအညီဘာများတောင်းချင်ပါသလဲ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ။

အေးထွယ် မောင်ရောင်နီကိုလည်း မမကြီးက မောင်လေးနဲ့တူလွန်းလို့ မောင်အရင်းလိုပဲသဘောထားပါတယ် မောင်ရောင်နီအဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေရဲ့သတင်းကိုစုံစမ်းပေးစေချင်ပါတယ်...

စိတ်ချပါ မမကြီး။

ရောင်နီဘွားက တကယ့်ကို စိတ်ထဲမှ ပါ၍ အလေးအနက် ကတိပေးလိုက်မိသည်။

‘မကြီးတို့ ဘာမှလည်း မပက်ပါဘူးကွယ်... မကြီးရဲ့အဖေကို အသက်ရှင်လျက်ပြန်တွေ့ရဖို့နဲ့ မကြီးတို့မိသားစုအေးအေးဆေးဆေးနေရဖို့ကိုပဲ မျှော်လင့်တယ် သိလား’

မကြီးရဲ့မျက်ရည်တစ်စက်က တောက်ခနဲ မကြီးရဲ့လက်ဖမိုးပေါ် ကျသွားတာကိုတွေ့ရတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့် သွားသည်။

‘စိတ်ချပါ မကြီးရယ်... တွန့်တော်လည်း တတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းပေးမှာပါ’

မကြီးကို ဒီထက်ပို၍နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် လူမှုရေးစည်းကမ်းများက ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

‘အခုလောလောဆယ်တော့ မကြီးတို့သားအစ်မှာအန္တရာယ်မရှိသေးဘူး မှတ်လား’

‘အင်း မရှိဘူးလို့ဘဲ ပြောရမှာပေါ့ မောင်ရောင်နီရယ်’

‘ဒါဆို ကျွန်တော် တစ်ရက် နှစ်ရက် မန္တလေးမှာ နေပြီးရင် ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းမယ် မကြီး၊ ပြီးရင် မကြီးရဲ့အဖေကိစ္စကို ရန်ကုန်မှာ သေချာစုံစမ်းပေးမယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲကွယ်’

မကြီးနှင့် တစ်ရက်နှစ်ရက်လေးသာ နေလိုက်ဝေမယ့်

ခွဲခြားတော့မည်ဆိုသောအသိကြောင့် ရောင်နီဘွားရဲ့ စိတ်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ညှိုးနွမ်းသွားပါသည်။

မကြီးကတော့ သူ့ကို မောင်အရင်းလေးတစ်ယောက်လိုသာရိုးရိုးသားသားခင်ပွဲရသည်။ သူကသာ ဖြစ်ချင်သောအန္တရာယ်ကို ပြန်လည်မျှချ၍ ထိုင်နေရာမှထလိုက်၏။

‘မကြီး ကျွန်တော် ဒါဆို အပြင်ထွက်ပြီး လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်’

‘အေးအေး ထမင်းစားချိန်အရောက်ပြန်လာနော် မေမေရာ မကြီးပါအောင်နေမယ် သိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ပြန်လာရန်အသေအချာမှာနေသောမကြီးကြောင့် သူ့နှလုံးသားအစုံမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေးဖြစ်သွားသည်။

သူတို့အိမ်မှာက အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု ဘဝ ဖြစ်၍ ထခုလို တကူးတကမှာမည့်သူလည်း မရှိပါ။

မကြီးက ယခုလို မှာတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်တွေ ညွတ်နူးသွားတာ မဆန်းပါဟု ရောင်နီဘွားထင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကြီးကို သူ့အမှန်တကယ်ချစ်သည်။

BURMESE CLASSIC .COM

အသန်း(၆)

ကားကိုထုတ်၍ ထွက်ခဲ့သော်လည်း သူ့ရဲ့စိတ်က မမ
 ကြီးထံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် လွန်မည်လား။
 ကုမ္ပဏီကို ချက်ခြင်း မသွားသေးဘဲ အအေးဆိုင်တစ်
 ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ပြီး အအေးဝင်သောက်နေမိသည်။
 ဘာကြောင့်မှန်းမသိ...
 သူဟာ မိန်းကလေးများနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးပေမယ့်...မမ
 ကြီးရဲ့ရှေ့မှာတော့ တစ်ခုခုယူပြီး စားရ သောက်ရမှာကို ရှက်ရွံ့
 ပါသည်။
 ပြီးတော့...

သူသည် မမကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားကလေး
ပြန်ပြန်ဖြစ်သွားတာကတော့ ဆိုးရွားလွန်းပါသည်။

အခုမှ သတိရတယ် ကြည့်စမ်း...မန္တလေး ရောက်တာ
သုံးရက်ရှိပြီ။ ဖေဖေနှင့်ဝင့်ဝါထံသို့ ဖုန်းဆက်ရဦးမှာပဲ။

ဖေဖေကတော့ သူ့အကြောင်း သိနေတာကြောင့် ဖုန်း
မျှော်နေမည်ဟု မထင်ပါ။

ဝင့်ဝါလေးကတော့ မျှော်နေရမှာပဲ။

‘ဟိတ် ယူ’

ရောင်နီဘွားက ရှေ့တွင်ရုတ်တရက်ဝင်ထိုင်လိုက်သော
အမျိုးသမီးကြောင့် အတွေးများ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ဟော့တော် ယူက တို့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

ဒါမှမဟုတ် နောက်နေတာလား’

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ..ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မသိဘူး’

ခေတ်လွန်အပြင်အဆင်များနှင့်အမျိုးသမီးကြောင့် သူ
မျက်စိစပါးမွှေးစူးကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်မိသည်။

‘ယူက မေ့ကို မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေပြီ ဆိုတော့ ဝ
ကန္တ ရန်ကုန်မှာ ကောင်မလေးတွေနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီ ထင်တယ်’

ရှိုင်စေ

‘မေ..’

ရောင်နီဘွားက ရုတ်တရက် ကိုဇော်မင်းထက်၏ မှတ်
တမ်းစာအုပ်ကို သတိရသွားသည်။

‘ဆောရီး မေရယ်...ကိုယ်က မေ့ကို စ,လိုက်တာပါ
ကိုယ်က မေ့ကို မသိတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားမလဲ
လို့’

‘ဟွန်း မေ့မှာဖြင့် ရင်ကိုထိတ်သွားတာပဲ’

သူသည် ဇော်မင်းထက်အကြောင်းကို မေ့ထံမှတတ်နိုင်
သလောက် သိအောင်လုပ်မည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး မေ့ကိုအလိုက်တ
သင့်လေး ပေါင်းလိုက်၏။

‘ကိုယ်က မေ့ကို အရမ်းသတိရနေတာ’

‘ဟုတ်လို့လား မပိုပါနဲ့’

‘မပိုပါဘူးဗျာ လိုတောင်လိုသေး’

မေ့ရဲ့ခပ်နွဲ့နွဲ့မျက်စောင်းကလေးကို လက်ခံ ရရှိလိုက်
သည်။

‘ဒါနဲ့ ယူနဲ့မေ့ မတွေ့တာတောင်ကြာပြီ ဘယ်ရောက်
နေတာလဲ’

‘ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ’

ရှိုင်စေ

ရောင်နီဘွား၏အဖြေကို မေက ကျေနပ်ဟန်မတူချေ။

‘မရဘူးကွာ ယူ ဘာလုပ်တယ် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မေ့ကို သေချာပြောပြတော့...’

‘ဟား ဟား ကိုယ်လုပ်တာတွေ အများကြီးပဲ မေက တကယ်နားထောင်ချင်လို့လား ဒါပေမယ့် မေရယ် ကိုယ် ဘယ် နေရာရောက်ရောက် ကိုယ့်ဦးနှောက် အသည်းနှလုံးထဲမှာ ရှိတာ က မေတစ်ယောက်ထဲပဲဆိုတာ ယုံပါ’

‘ဟား ယူ စကားတွေက မေတောင် ကြွေချင်လာပြီ’

‘ကြွေလိုက်ပါ မေရယ်’

သူက မေးစေပေါ် လက်ထောက်၍ သေချာ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တော့ ထိုအမျိုးသမီးမနေဘတ်မတိုင်တတ်ဖြစ်သွားပုံ က ရယ်ချင်စရာကောင်းပါသည်။

‘ယူက အခု ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘ကုမ္ပဏီကို...’

ယောင်ယမ်းပြီး သူ့ပါးစပ်က ထွက်သွားတော့ သူ့ကို မေက မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်သည်။

‘ယူမှာကုမ္ပဏီရှိတယ်လို့လည်း တစ်ခါမှ မေမကြား...’

ပါလား’

‘သူငယ်ချင်းကုမ္ပဏီပါကွာ ကဲ...မေ ကိုယ် ကိစ္စရှိလို့ သွားတော့မယ် ဘိုယိုကို မေ့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးပါ’

‘ဟင် ယူပဲ ဟိုတစ်ခေါက်ကပြောတော့ အလွတ်ရတယ် ဆို’

မေက သူ့ကို ခပ်စုစုပြော၏။

‘အဲဒါက ဟိုတစ်ခေါက်လေ အခုက အခုလေ မေရဲ့... လုပ်ပါကွာ ကိုယ့်ရဲ့ဖုန်းမိရိက ကမောက်ကမဖြစ်နေတာသိတယ် မှတ်လား’

နောက်ဆုံးမှာတော့ မေသည် သူ့ကို မျက်စောင်းတစ် ချက်ထိုး၍ ကဒ်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

‘ကဲ မေ ကိုယ်သွားမယ် ဘိုင့်ဘိုင့်’

မေ့ကို ထိုဆိုင်ထဲတွင်ပင် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ထားခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီကိုရောက်တော့ လုပ်စရာရှိသည်များလုပ်ပြီး မေ ဖေ့ထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

‘သားလား အေး...ဝင့်ဝါဆီကိုဖုန်းဆက်လိုက်ဦး သား ဖုန်းမဆက်လို့ဆို မေဖေ့ဆီကိုချည်းပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး သားရဲ့ ဖုန်း နံပါတ်ကို တောင်းနေတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အခုပဲ ဆက်မှာပါ ဖေဖေ’

အေး အေး

ဖေဖေထံမှဖုန်းကိုချပြီး ရောင်နီသွားသည် သူ့တို့ယံသု အပြစ်တင်မိသွားသည်။

သူ ဘာလို့ ဝင့်ဝါဆီကို ဖုန်းမဆက်မိတာပါလိမ့်။ သူ့ ကိုသံယောဇဉ်ကြီးရှာလွန်းသော ဝင့်ဝါလေး နေ့စဉ်နေ့ရှာမည်ဟု တွေးမိသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဝင့်ဝါဆီ ဖုန်းဆက်တော့....

‘ဟယ် ကိုကိုလား ဝင့်ဝါကပြင် နေ့စဉ်လိုက်ရတာ ထို ကိုရယ် ကိုကိုနေကောင်းရဲ့လား ဘာဖြစ်လို့ ဝင့်ဝါဆီ ဖုန်းမဆက် တာလဲ’

‘အမလေး...မေးခွန်းတွေက များလိုက်တာ ဒေါ်ဝင့်ဝါ ရယ် ကျွန်တော်မျိုး ဘယ်က စဖြေရမှာလဲဗျာ’

ဝင့်ဝါ၏ ချစ်စဖွယ်ရယ်မောလိုက်သံ....

‘ကိုကိုဖြေချင်တဲ့ဆီကဖြေ ဝင့်ဝါ နားထောင်မယ်ဟုတ် ပြီလား’

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ ကိုကို နေကောင်းပါတယ် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာပါ ဝင့်ဝါလေးရယ် ဝင့်ဝါလေးကို လည်း သတိရတယ်’

‘တကယ်နော်’

‘ဟကယ်ပါဗျာ’

နောင်နီသွားက အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့လည်း ရိုးသား လွန်းသော ဝင့်ဝါကလေး ကျေနပ်သွားတတ်ပါသည်။

‘ကိုကို’

‘ဟင်’

‘ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ’

‘နောက်ထပ် တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာရင်ပေါ့ ကလေးရဲ့’
ဤသို့ဖြင့် ဝင့်ဝါက သူ့ကို လွမ်းကြောင်း တီတာခွဲခွဲ ပြောဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းချသွားသည်။

ကောင်မလေးရယ် မင်းကတော့ ကိုကိုပြောသမျှ ယုံနေ တာပါပဲလား။

နောင်နီသွားက ဘာမှန်းမသိဘဲ မသက်မသာခံစားချက် မျိုးဖြင့် တယ်လီဖုန်းကိုချလိုက်မိသည်။

သူ့ရဲ့အာရုံထဲတွင်....

ရိုးသားသော ဝင့်ဝါကို မြင်ယောင်လိုက်၊

နတ်မိမယ်လို့လှပသောမမကြီးကိုမြင်ယောင်လိုက်နှင့်
ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေလေသည်။

မမကြီးတို့အိမ်ရောက်သော ညခုနစ်နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။

‘လာ မောင်လေးကို ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတာ ထမင်းမစားရသေးဘူး မှတ်လား’

‘သားကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ’

ဆီးကြိုသံများကြောင့် ရောင်နီဘွား၏ရင်ထဲတွင်ကြည့်နူးချမ်းမြေ့သွားသည်။

‘ဟင် မမကြီးတို့ကလည်း..ဗိုက်ဆာရင် စားထားတာ မဟုတ်ဘူး ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေလဲ’

‘မေမေကလည်း’ မောင်လေး လာမှ စားမယ် ဆိုတာနဲ့ စောင့်နေတာ’

‘ကဲ ကဲ သွားစားရအောင်’

သူ့လက်ကိုဆွဲထားသောအခွေရုပ်ခုံးကိုဖက်၍ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ခေါ်လာတော့ အမေမျက်နှာပြုံးရွှင်သွားပါသည်။

‘အမေ ထည့်စား’

ထိုနေ့က အမေ ထမင်းနှစ်ပန်းကန်တောင် စား၍ မမကြီးက အတော်စိတ်ချမ်းသာနေပုံရသည်။

‘မမကြီး ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်တက်တော့မယ်နော်’

‘အေး အေး’

မမကြီးက အမေ့ကို ဆေးတိုက်ရင်း အောက်ထပ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုညက ညဉ့်အတော်နက်သည့်တိုင် ဝင့်ဝါနှင့် မမကြီးအကြောင်း စဉ်းစားနေမိ၍ အိပ်မပျော်နိုင်ချေ။

သူ တရားပါရဲ့လား။

ကိုဇော်မင်းထက်မျက်နှာမျိုးလည်း ပြောင်းထားသေးတယ်။ သူ့အစ်မတို့လည်း စိတ်ထဲကပြစ်မှားနေသေးတယ်။

တမလွန်မှဇော်မင်းထက်သည် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမည်လား။

ထွေးရင်းဖြင့် ဦးနှောက်တွေ နောက်ကျိုပြီး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထလာ၏။

ငါယောကျ်ားပဲ ငါ ဘာကိုကြောက်နေရပြန်တာလဲ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူသည် ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်

သည့်အဆုံး တံခါးဖွင့်ပြီး ဝရံတာတွင် ထွက်ရပ်နေမိသည်။ ကောင်းထင်ကြီးရယ်..ကြယ်လေးတွေရယ်...လမင်း

ကြီးရယ်....

..ရှုပ်..ရှုပ်..ရှုပ်

အနောက်မှ ခြေသံကြားရသောကြောင့် သူ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းဝတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော မမကြီး...

လရောင်ကြောင့် အမှောင်တစ်ဝက်လင်းတစ်ဝက်အလင်း ရောင်လေးတွင် မမကြီးသည် နတ်သမီးတစ်ပါး နတ်ပြည်မှဆင်းသက်လာသည်ဟုပင် သူထင်မိသည်။

‘အိပ်မပျော်ဘူးလား မောင်ဆေး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အေးကွယ် မမကြီးလည်း အိပ်မပျော်ဘူး မောင်လေး ဇော်မင်းထက်ကိုပဲ သတိရနေမိတယ်’

‘ကျွန်တော်ရှိနေတော့ တူနေလို့ သတိရတာ ပြစ်မှားပေါ့ ကျွန်တော်လည်း သဘက်ခါဆိုပြန်တော့မှာပါ မမကြီး’

‘အို...မမကြီးက အဲဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူး ကွယ်’

မမကြီးက ပျာပျာသလဲပင် သူ့ကိုပြောသည်။

‘မမကြီးက မောင်လေးပြန်သွားမှာကိုတောင် စိုးရိမ်နေမိတာပါကွယ် ပြီးတော့ မမကြီးက မောင်ရောင်နီကို မောင်ဆေးအရင်းလို ခင်မင်နေမိတယ်’

‘မမကြီးက ကျွန်တော့်ကို မောင်အရင်းလေးလိုဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မမကြီးကို အစ်မအရင်းလို မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး မမကြီးကို ကျွန်တော်အရမ်းချစ်နေမိပြီဗျာ’

သူက စိတ်ထိန်းထားသည့်ကြားမှပင် ပြောချင်ရာ ပြောမိပြီး အာနာရက်ရွံ့စွာ မမကြီး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ဆေချာတာတော့ ထိုညက ရောင်နီဘွားကောင်းကောင်း မအိပ်နိုင်တော့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အခန်း(၇)

နံနက်ဗိုးလင်းပြီဆိုတာ သူသိရဲ့သားနှင့် အိပ်ယာကမထချင်သေး။ အိပ်ယာကထပြီး မမကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှကို ဝန်လေးနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ညတုန်းက သူ မမကြီးကို ပြောချင်တာပြောပြီး နံနက်ရောက်တော့မှ အားနာနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၍ မျက်နှာသစ်ပြီး ကုတင်ပေါ်၌ သူ ထိုင်နေမိသည်။ နံနက် ရှစ်နာရီခွဲသောအခါ.....

မောင်လေးရေ မောင်လေး...ထတော့ ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ
မမကြီးရဲ့အသံက ပုံမှန်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု သူ အခန်းထဲ

မှ သေချာနားစွင့်နေမိသည်။

လာပြီ မမကြီး ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့မယ်

အေး အေး

မမကြီးရဲ့အသံက ပုံမှန်ဖြစ်နေ၍ သူ နည်းနည်းတော့ စိတ်အေးသွားသည်။

အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ကော်ဖီခိုင်းတွင်ဝင်ထိုင်တော့ မမကြီးနှင့်ရင်ဆိုင်ရမှာစိုးရိမ်ပြီး ခေါင်းကိုသာ ငဲ့နေမိသည်။

ဟဲ့ မောင်လေး၊ ဆီထမင်းထိုးထားတာ ကောင်းတယ် ထည့်စားလေ ခေါင်းကြီးကိုငဲ့ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ

ဟိုလေ မမကြီးကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်

ဘာကိုလဲ တို့မောင်နှမကြားမှာ ဘောင်းပန်စရာဆိုတာ မရှိပါဘူးကွာ ကဲ စား စား

မောင်နှမဟူသောစကားလုံးကို မမကြီးက တမင်ထည့် သုံးလိုက်သည်ဟု သူ ထင်မိသည်။

မောင်နှမမှမဟုတ်တာ မောင်နှမတဲ့လား မမကြီးရယ်။

ဒါနဲ့ မောင်လေးက မနက်ဖြန်ပြန်မှာဆိုတော့ မိန္ဒာလေး ကိုလျှောက်လည်ပြီးပြီလား

မလည်တော့ပါဘူး မမကြီးရယ် နောက်လည်း ရောက် ဦးမှာပဲလေ

ဆို နောက်ဆိုတာ နောက်မှပဲ အခုတော့ မမကြီးတို့ရ သလောက်သွားလည်ကြရအောင် မမကြီးနဲ့မေမေလည်း အပြင် မရောက်တာကြာပြီဆိုတော့...

အဲဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့

ဤလိုဖြင့် မမကြီးရယ်၊ သူရယ်၊ အမေရယ်၊ သူ့ကား လေးဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်မထွက်တာကြာပြီဖြစ်သောမမကြီးနှင့် အမေက ဖျော်ရွှင်နေသည်။

အရင်ဆုံး မန္တလေးတောင် သွားမယ်။ ပြီးရင်...ဦးပိန် ဘက်တို့ဘာတို့ သွားကြမယ်

မမကြီးက စီစဉ်တော့ သူ့ဘာမှဝင်မပြောဖြစ်ပေ။ သူ့ ရဲ့အတွေးထဲတွင် မမကြီးနှင့် မနက်ဖြန် ခွဲရတော့မည် ဆိုသော အသိမှလွဲ၍ အခြားဘာမှမရှိချေ။

ဟဲ့ ဘုရားရှိခိုးလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ မောင်လေး

ဪ အင်း

မမကြီး ပြောတော့မှ...သူ သတိဝင်လာပြီး ဘုရားရှိခိုး သည်။

ဒီမန္တလေးတောင်ပေါ်ကို မေမေတို့ အတိုးတွေ အ...

တွေလက်ထက်တုန်းကဆိုရင် ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်ကြလို့ ဟောဒီ
တောင်ပေါ်မှာ ရောဂါမရှိတဲ့သူတွေ တက်နေကြတာ တစ်မြို့လုံး
နီးပါးပဲ

ဦးနှောက်မကောင်းသော အမေက စိတ်လိုလက်ရ ဟိုး
အရင်အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောနေသည်။

လေတဟူးဟူးတိုက်နေသော မန္တလေးတောင်ပေါ်တွင်
မမကြီး၏ဆံနွယ်တို့က တလွင့်လွင့်နှင့် ရင်ခုန်ဖွယ်ရာကောင်းလှ
သည်။

‘မမကြီး’

‘ပြော....’

‘မမကြီးမှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား’

‘မမကြီး အဲဒါတွေစိတ်မဝင်စားဘူး မောင်လေး’

ယတိပြတ်ပိတ်ပြောလိုက်သော မမကြီးရဲ့စကားကြောင့်
ရောင်နီဘွား ရှေ့ဆက်၍ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

သနပ်ခါးနဲ့ကလေး ခပ်သင်းသင်းရနေသော မမကြီးထံ
တွင် သူသည် ရင်ခုန်မှူးမှူးကျဆုံးလျက် ရှိနေကြောင်း မမကြီးမှ
သိပါလေစ။

‘မမကြီး ကျွန်တော်လေ’

လှိုင်စာပေ

‘ကဲ မောင်လေးရေ ဦးပိန်တံတားတို့ ဘာတို့ဘက်ပါ
သွားရအောင် ပြန်ကြစို့’

‘အင်း’

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ခိုးချလိုက်၏။

မမကြီးရယ် ကျွန်တော်ရူးတော့မယ်ဗျာ။

ထို့နောက် သူတို့ ဦးပိန်တံတားဘက်ရောက်တော့လည်း
သူက သူလိုရာကိုဆွဲပြောနေပေမယ့် မမကြီးကတော့ လိမ္မာပါး
နုပ်စွာရှောင်တိမ်းဆဲဖြစ်သည်။

‘မမကြီး ကျွန်တော်ရူးတော့မယ်ဗျာ’

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမမကြီးလက်ကိုဆွဲ၍ပြောလိုက်
လေသည်။

‘မောင်လေး မမကြီး မင်းကို မောင်အရင်းတစ်ယောက်
လိုပဲချစ်ခင်တယ် ဒီထက် ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင် မင်းကိုမောင်
ကရင်းလိုတောင် မခင်ချင်တော့ဘူး’

‘ဟာဗျာ’

သူ နာကျင်ကြေကွဲစွာ ဘာမှဆက်မပြောဝံ့တော့ချေ။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မမကြီးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆို
ကတော့ ယုံကြည်ပေးပါဗျာ’

လှိုင်စာပေ

မမကြီးက ခေါင်းမညိုတံခေါင်းမခါဘဲ လှည့်ထွက်သွား
လေသည်။

သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတော်တော်များများဖြင့်ဆိုသည်
ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် မမကြီးလောကီ ခွဲလန်းတမ်းတမိသော
မိန်းမမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဖူးပါ။ မမကြီးလောကီချစ်ခဲ့မိသော မိန်းမ
မျိုးလည်း မရှိခဲ့ဖူးပါ။

မမကြီးဟာ သူ့အတွက်တော့ အစားထိုးမရသော မိန်းမ
တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ မမကြီးကတော့ သူ့ကိုမောင်အရင်း
တစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခင်သတုံး။

ထိုအခါမှာတော့ သူ့မျက်နှာကို မမကြီး၏မောင်ကဲ့သို့
ပြုပြင်ပေးလိုက်သောဆရာဝန်ကြီးများကို အပြစ်တင်ရမည်လား
ကျေးဇူးတင်ရမည်လား သူ့ မဝဠ်းစားတတ်တော့ချေ။

အခန်း(၈)

“မမကြီး ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်ရတော့မယ်
မမကြီး လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ လိပ်စာ
အတိုင်း ဆက်သွယ်ပါ”

“အေးပါကွယ် မောင်လေးလည်း မနက်စောစောထပြီး
သွားနော် မေမေ မနိုးခင်သွားမှ မဟုတ်ရင် မောင်လေး ခရီးမင့်
နွေးနေဦးမယ်”

မမကြီးရဲ့စေတနာစကားပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ နာ
ကျင်နေသည်။

မမကြီးရယ် လေး ငါးရက်ကလေး တွေ့ဆုံလိုက်ရပေ
မယ့် တစ်သက်လုံးတောင် မေ့နိုင်ပါ့မလားဗျာ။

ထိုညကလည်း မကြီးနှင့်ခွဲရတော့မည် ဆိုသောအသိကြောင့် ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ချေ။ နောက်တစ်နေ့နံနက် လေးနာရီထိုးတော့ မကြီးက လာနှိုးပါသည်။

‘မောင်လေး ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းရော’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မကြီးရဲ့အဖေအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်အမြန်ဆုံးစုံစမ်းပြီး မကြီးတို့ဆီကိုဆက်သွယ်ပါ့မယ်’

‘အေးပါကွယ် အဆင်ပြေမှပါ ကဲ ငါ့မောင်..ဘေးမသိရန်မခဘဲ အိမ်ကိုတန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်ပါစေ’

မကြီးရဲ့ဆုတောင်းသံအဆုံးမှာ သူ မကြီးရဲ့မျက်နှာကို တဝကြီးကြည့်လိုက်၏။

‘မကြီး ကျွန်တော် သွားတော့မယ်..အရေးအကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်ပါ’

‘အေးပါကွယ်’

သူ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

ခြံဝတွင် လက်ပြပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သောမကြီး၏ပုံရိပ်ဟာ သူ့ကို တစ်လမ်းလုံး လွှမ်းမိုးထားသောတော့သည်။

ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ရောက်တိုင်း မကြီး၏လက်ရာထမင်းနှင့် ဟင်းကိုသာ တမ်းတမိ၏။ မကြီးတစ်ယောက်ရော

ဂိုဏ်း

သူ့ကို သတိမှရရဲ့လား၊ အမေကတော့ သူ့ကို ငိုယို၍ရှာဖွေနေတော့မည်ဆိုတာ သူ့ကျိန်းသေသိပါသည်။

မကြီးရယ်...

ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲလား၊ အမှန်တကယ်ပင် သူ့ကို မောင်အရင်းလိုသဘောထားတာပဲလား မသိ၊ မကြီး၏အမူအယာတွေကတော့ တည်ငြိမ်လှပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူက ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာပေမယ့် စိတ်ကတော့ မန္တလေးမှာ ကျန်ရစ်ဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ဟော သားပြန်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ’

သူ ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေက ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်ခန်းတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။

‘ဟိုတစ်နေ့က ဝင်ငါ့အဖေ့တောင်တွေ့တယ် သားရဲ့ သူက နားချင်နေပေမယ့် ဖေဖေရဲ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်

၏။

‘အဲဒါ ဦးမင်းထက်ပိုင်က နိုင်ငံခြားထွက်တော့မှာတဲ့.. မထွက်ခင်မှာ ငင့်ဝါနဲ့ သားကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့ချင်လို့တဲ့’

‘ဗျာ ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ..သားတို့က ငယ်သေးတယ် ပြီးတော့ သားမှာ လုပ်စရာတွေတပုံကြီးရှိသေးတယ်’

ဂိုဏ်း

ရယ် 'အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှလုပ်လည်း နောက်မကျပါဘူး သား

သူက ဖေဖေကို ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။ စိတ်ပင်ပန်းလှပင်ပန်း ဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် မကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်သောခင်နေမိတာကတော့ သူ့အတွက် ဆိုးဝါးသောကျိန်စာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ဝင့်ဝါ....

'ကိုကို ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ'

ဝင့်ဝါက သူ့လက်မောင်းကိုကိုင်လှုပ်၍မေးလိုက်တော့မှပင် သတိဝင်လာတော့သည်။

'မနေ့က....'

'ဟို ကိုကိုစုံစမ်းတဲ့ကိစ္စရော အဆင်ပြေရဲ့လား'

'ပြေပါတယ်ကွာ စိတ်အစွဲအလမ်းကြောင့်ပါ..အဲဒီလူရဲ့အိမ်သားတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ပြောဆိုလိုက်တော့လည်း အဲဒါကြီးပျောက်သွားပါပြီ'

ရောင်နီဘွားက တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးဖုံးဖိဖိ ပြောလိုက်၏။ မကြီးနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စကို ဝင့်ဝါ မသိစေချင်ပါ။

'ဝင့်ဝါ...'

'ရှင် ကိုကို'

'မင်းအဖေက နိုင်ငံခြားထွက်တော့မှာဆို'

'ဟုတ်ဘယ်လေ'

'မထွက်ခင် ငါနဲ့မင်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့ချင်တယ်

ဆိုတာရော ဟုတ်လား'

သူ့လေးသံက အနည်းငယ်မာသွားတာကြောင့် ဝင့်ဝါက ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့နေ၏။

'ဖြေလေကွာ'

'ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို...'

'ကျွတ်'

သူ့ရဲ့လေးသံကြောင့် ဝင့်ဝါမျက်နှာလေးငယ်သွားတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူက ဆက်ပြော၏။

'ငါတို့နှစ်ယောက်က အခုမှ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ အဲဒါကို အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ် မင်းက စောစောစီးစီးနစ်ချင်နေလို့လား...ဟင်'

‘ဟို ကိုကိုသဘောပါ ကိုကိုရယ်’

လေသံတုန်တုန်နှင့်ပြောလိုက်သော ဝင့်ဝါကြောင့် သူ ဘာမှထပ်မပြောချင်တော့ပေ။ ဒီကောင်မလေးဟာ သူ့ကိုမှ ဘာကြောင့် ဒီလောက်စွဲလန်း ချစ်ခင်နေရပါသနည်း။ သူ မစဉ်းစား တတ်တော့ချေ။

သူ့အာရုံထဲမှာ ရှိတာက မမကြီးတစ်ယောက်တည်းလို့ ပြောလျှင် လွန်လေမည်လား။

ရောင်နီဘွား ရုတ်တရက် မမကြီးရဲ့အဖေကိစ္စတွေ စုံစမ်းပေးရန် သတိရသွားသည်။

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်ကိုစောင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ပန်းပေါ်တွင် ခပ်နွဲ့နွဲ့ကလေးမိုထားသည်။

‘ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် နေ့မကောင်းဘူးလား’ သူ့နဖူးကို လက်ကလေးဖြင့် ခပ်ဖွဖွလာစမ်းသော ဝင့်

ဝါထက်ပိုင်ကိုထားခဲ့ရမှာ သူ အားနာသွားသည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဝင့်ဝါလေးနဲ့ ကိုကို နေကောင်းပါ တယ် ဝင့်ဝါ ကိုကိုကို အလောက် ဂရုမစိုက်ပါနဲ့... အစွဲအလမ်း လည်း မထားပါနဲ့’

‘အို ကိုကိုကလည်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုကို

က ဝင့်ဝါနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်သူ ကိုကိုကိုမှ ဂရုမစိုက်ရင် ဝင့်ဝါ ဘယ်သူ့ကိုဂရုစိုက်ရမှာလဲ’

‘ဟင်း’

ဝင့်ဝါရဲ့စကားကြောင့် သူသက်ပြင်းတစ်ချက်ခိုးချလိုက် မိသည်။ သူ ဝင့်ဝါအပေါ်မှာ တရားရဲ့လား...။ ဝင့်ဝါက သူ့ကို အချစ်ကြီးချင်နေရှာပြီ။

‘ဝင့်ဝါ ကိုကိုကဝင့်ဝါမသိအောင် မဟုတ်တာတွေလုပ် ထားရင်ရော အခုလိုမျိုး ကိုကိုကို ဆက်ချစ်နိုင်ပါဦးပါ့မလား’

‘အို ကိုကိုကလည်း ကိုကို ဝင့်ဝါ မသိအောင် မဟုတ် တာမလုပ်ဘူးလို့ယုံတယ် လုပ်ရင်တောင်မှ ဝင့်ဝါက ခွင့်လွှတ် မှာပါ ကိုကိုရယ်’

သူက သူ့ကိုချစ်ရှာလွန်းသူလေးကို ဘာမှ ထပ်မပြော ရက်တော့ဘဲ ပန်းလေးကိုသာခပ်ဖွဖွဖက်လိုက်လေတော့သည်။

သြော် ဝင့်ဝါလေးရယ်...။

အခန်း(၉)

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ရောင်နီဘွားသည် မမကြီးအဖေနှင့်
ပတ်သက်သမျှကို လိုက်စုံစမ်း၏။

သို့သော်...

လူတစ်စုနှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရှာပုံတော်ထွက်သွား
သည်ဆိုသောသတင်းမှအပ အခြားဘာမှထပ်မကြားရတော့ချေ။

သူက မမကြီးတို့ ရန်ကုန်တွင်ဝယ်ထားသောတိုက်ခန်း
အောက်ထပ်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်နေခိုက် မမျှော်လင့်
သူနှင့်ဆုံတွေ့လေသည်။

မေ...

‘ယူတို့များ နေနိုင်လိုက်တာနော် မေ့ဆီက ဖုန်းနံပါတ် တောင်းသွားပြီး ဖုန်းလေးတောင် တစ်ချက်ဆက်ဖော်မရဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် မေရယ် ကိုယ် အလုပ်တွေများနေလို့... အခုတောင် ရန်ကုန်ရောက်နေတာကြည့်ပါဘား မေရော ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ’

‘မကြာသေးပါဘူး’

မေက ထုံးစံအတိုင်း ချိုချိုအိအိအကြည့်များဖြင့် သူ့ကို ကြည့်လေသည်။

‘နေပါဦး ယူက ရန်ကုန်ကိုဘာကိစ္စနဲ့ရောက်နေတာလဲ’

‘ကိုယ့်အဖေကိစ္စ လာစုံစမ်းတာပါကွာ’

‘ယူ အဖေ’

မေက သူ့ကိုနားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုယ့်အဖေပျောက်နေလို့’

‘ဘုရားရေ ယူ ဦးနောက်မှကောင်းသေးရဲ့လား’

မေက တအံ့တကြီးဖြင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိပြီး မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ် မေ ကိုယ် မန္တလေးကို မလာခင်တုန်းက ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နေမကောင်း ဖြစ်သွားသေးတယ်။ အဲဒီ

နောက်ပိုင်း ကိုယ်ဘာမှသေချာမမှတ်မိတော့ဘူး အားလုံးဝေဝေ ဝါးဝါးပဲ’

သူက ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဪ ခါကြောင့် ယူက ဟိုတစ်ခေါက်မနေ့တွေ့တုန်းက အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတာကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ် မေရယ်’

မေက သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွချပြီး.....

‘ယူ သိချင်တယ်ဆိုရင်လည်း မေပြောပြပါ့မယ် ဒါပေမယ့် အခုတော့ မေ အချိန်သိပ်မရဘူး နောက်တော့မှ’

‘မေ ရန်ကုန်မှာရှိဦးမှာ မှတ်လား’

‘အင်း ယူ ဖုန်းနံပါတ်မေ့ကိုပေးထားလေ မေ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်’

‘ကောင်းပါပြီဗျား’

မေနှင့် မမကြီးတို့ရဲ့ဖေဖေပျောက်မှုဟာ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်သလဲ သူ မစဉ်းစားတတ်ချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့ထံမှတစ်ခုခု သိရလျှင်လည်း အကျိုးမယုတ်လှဟုတွေးမိပြီး သူ့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မေ့ကို ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူ့ မမကြီးကို သတိရစွာဖြင့် ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

မမကြီးလား

ဪ မောင်ရောင်နီ ပြောလေ...

မကြားရတာကြားပြီဖြစ်သော မမကြီးရဲ့ အသံနွေးနွေးလေးကို သူ ရင်ခုန်စွာဖြင့် နားထောင်နေမိသည်။

မမကြီးကို သတိရတယ်ဗျာ

ဝမ်းသာပါတယ် ကိုယ့်အစ်မကိုသတိရတယ်ဆိုတော့ မမကြီးရဲ့စကားက မောင်နှမဆိုသောစည်းဖြင့်ခြားပစ်

ပြန်၏။

ကျွန်တော် မန္တလေးကို လာစရာကိစ္စရှိသေးတယ် လာရင် ဘယ်မှာတည်းရမလဲ

အမလေး မေးနေစရာလိုသေးလား မောင်လေးရယ်... တို့ကမောင်နှမတွေပဲ ဘာလဲ မင်းက မမကြီးတို့အိမ်မှာ တေည်း

ဘဲ ဘယ်မှာသွားတည်းချင်လို့လဲ

မမကြီးကရော ကျွန်တော့်ကိုလက်ခံချင်လို့လား

ကိုယ့်မောင်လေးပဲ ဘာလို့လက်မခံချင်ရမှာလဲ...

ဟင်း

သူက စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

တစ်ခါလာလည်း ဒီမောင်လေးပဲ။

ပိုင်အေး

မမကြီး... ကျွန်တော်လေ

အေး မောင်လေး ဒီမှာ မေမေက မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့...

မမကြီးရဲ့စကားကြောင့် သူ့ဘာမှဆက်မပြောသာတော့ချေ။

သားလား မေမေပါ

ဟုတ်ကဲ့ အမေပြောပါ

သားက ရုတ်တရက်ဘယ်ကိုပျောက်သွားတာလဲ သားကို မေမေသတိရတယ် အခုချက်ချင်းဖြန်လာခဲ

ခင်ဗျာ

ကျွန်တော့်ကတော့ အခုချက်ချင်းလာချင်တာပေါ့ အမေရယ်ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိ၏။

ဟဲ့ သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ အခုလာမှာ မှတ်လား

ဟုတ်ကဲ့

မောင်လေးရေ မေမေအကြောင်းကတော့ သိတဲ့အတိုင်း

ပဲ ဖေဖေအကြောင်းရော ဘာသတင်းကြားလဲ

မမကြီးက တယ်လီဖုန်းကိုဖြန့်သူပြီး ပြော၏။

ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး ကစီရက်နှစ်ရက် နေရင် သိရမှာပါ

ပိုင်အေး

ကျွန်တော် စုံစမ်းထားပါတယ်”

“အေး အေး ဪ ဒါနဲ့မောင်လေးကိုမေးစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ မမကြီး”

မမကြီးဘက်မှ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ

“မောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် စေ့စပ်ထား

တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ တရားဝင်စေ့စပ်ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး

လူကြီးချင်း စကားစပ်မိလို့ပြောဆိုထားတဲ့သဘောပါ”

“အင်း”

သူက အတတ်နိုင်ဆုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်အောင် ပြော
လိုက်မိသည်။

“အင်းပေါ့ ကောင်းတာပေါ့...ငါ့မောင်အတွက် မမကြီး
စိတ်အေးသွားပြီ”

“ဘာကိုလဲ မမကြီး ကျွန်တော် သဘောမကျရင် ချက်
ချင်းဖျက်ခိုင်းလို့ရပါတယ်”

“ဪ မောင်လေးကလဲ...တစ်ဘက်က မိန်းကလေး
သနားစရာကွယ်...မောင်လေး ယောက်ျားကောင်းပီသတာကိုပဲ
မမကြီး မြင်ချင်တယ် ကဲ မောင်လေး ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး ကျွန်တော် မမကြီးရဲ့အဖေကိစ္စကို သိ
ရပြီးတာနဲ့ မန္တလေးကို လာခဲ့မယ်နော်”

“အေးပါကွယ် ဟင်းကောင်းကောင်းကြိုချက်ထားမယ်
ဟုတ်ပြီလား”

မမကြီးက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာရယ်မောပြီး တယ်လီဖုန်းချ
သွားသည်။ သူ့မှာသာ တယ်လီဖုန်းကြီးကိုကိုင်လျက် တွေဝေ

စွာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူနှင့်ဝင့်ဝါကိစ္စကို မမကြီးဘယ်လိုများသိသွားပါလိမ့်
ဟု တွေးမိသည်။

သည်လိုဆိုရင်တော့ သူနှင့်မမကြီး ပို၍ဝေးတော့မည်
ဟုတွေးမိလေသည်။

သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သွားပြီအတွေးကြောင့်
သူ့ရဲ့စိတ်တွေ မှုန်မှိုင်းသွားလေသည်။

အခန်း(၁၀)

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး သူ့စိတ်တွေပင်ပန်းစွာအိပ်ခန်းထဲ
တွင်သာ နားနားနေနေ နေမိသည်။

ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေရင်းမှ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် အမြဲ
ဆောင်ထားမိသောမမကြီးရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကိုထုတ်ကြည့်မိသည်။

ထိုဓာတ်ပုံလေးကို မမကြီးတို့အိမ်ရှိ အယ်လ်ဘမ်ထဲမှသူ
မမကြီး မသိအောင်ယူလာခြင်းဖြစ်သည်။

ယဉ်စုစုနှင့် မဟာဆန်သော မမကြီး။

တည်ငြိမ်စွာ သူ့ကို မောင်အရင်းကဲ့သို့ ဆက်ဆံတတ်
သော မမကြီး။

ကရုဏာမျက်ဝန်းများပိုင်ရှင် မမကြီး။

စိုက်စေ

စိုက်စေ

တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်နှင့်မောင်အတွက် ကြောကွဲဆိုနှင့်၍
မျက်ရည်များဝေသိနေတတ်သော မမကြီး။

တစ်ခါတစ်ရံ ခန့်မှန်းရခက်သော လေးနက်တည်ငြိမ်
နေသောမျက်နှာထားပိုင်ရှင် မမကြီး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမကြီးကို သူချစ်ပါသည်။

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်နှင့် စေ့စပ်ထားရုံကလေးနှင့် မမကြီးကို
သူအဆုံးရှုံးခံရမည်လား။

မဖြစ်နိုင်ပေ။ မမကြီးကို သူ အရမ်းချစ်မိပါသည်။

တကယ်တော့ သူ့အတွက် အချစ်ဆိုတာမမကြီးနှင့်တွေ့
မှသိရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ တွေးရင်းနှင့် မမကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အဆုံး
အရှုံးမခံနိုင်ကြောင်း သိလာခဲ့၏။

“ဒေါက် ဒေါက် သားရေ...”

ရောင်နီဘွား အတွေးတို့ဖြင့် နစ်မြောနေစဉ် အပြင်ဘက်
မှအခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် လန့်သွား၏။

“ဗျာ ဖေဖေ”

“အပြင်ဘက်မှာ ဦးမင်းထက်ပိုင် ရောက်နေတယ်...လာ
တွေ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဖြစ်အောင်
ပြင်ဆင်လိုက်၏။

ဦးမင်းထက်ပိုင် ကိုယ်တိုင်လာတွေ့တယ် ဆိုတော့ သူ
နှင့်ဝင့်ဝါထက်ပိုင်တို့၏မင်္ဂလာကိစ္စပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။

တတ်နိုင်သလောက်တော့ သူ့အချိန်ဆွဲထားမှဟု စဉ်းစား
မိသည်။

“အန်ကယ် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ကျွန်တော် အိပ်
ပျော်နေလို့”

“အေး သိပ်မကြာသေးပါဘူးကွယ် မောင်ရောင်နီအဖေ
နဲ့စကားပြောနေတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ကော်ဖီလေး သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”
ရောင်နီဘွားက ဦးမင်းထက်ပိုင်ရှေ့သို့ ကော်ဖီပန်းကန်
ကို တိုးပေးလိုက်သည်။ ဦးမင်းထက်ပိုင်က ကော်ဖီတစ်ခွက်
လိုက်ရင်း

“ဒါနဲ့ မောင်ရောင်နီ မန္တလေးကို သွားဦးမယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ကုမ္ပဏီကိစ္စလေးတွေ မပြတ်သေး
လို့ပါ”

ဦးမင်းထက်ပိုင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတံရွှ်

‘အေးကွယ်..ဒါဆိုလည်း ဒီတစ်ခေါက် သွားရင် အန်ကယ်တို့သားအဖ ဘုရားဖူးရင်းလိုက်ကြမယ် အန်ကယ်လည်း မန္တလေးမရောက်တာ ကြာပြီဆိုတော့လေ သမီးလေးကလည်း လိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောနေတာပဲ’

ရုတ်တရက် သူဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

‘မောင်ရောင်နီအတွက်တော့ ဝန်ထုပ်သန့်ဦးဖြေစိလောက်ပါဘူးနော်’

‘ဗျာ ဪ ဟုတ်ကဲ့ မဖြစ်ပါဘူး ခင်ဗျ အန်ကယ်တို့ပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့’

‘အေး အေး ဒါဆို ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ..ဒီတစ်ခေါက် အန်ကယ်ကားနဲ့ သွားရင်မကောင်းဘူးလား အန်ကယ်ကားက ပိုကြီးတယ်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျ’

သူ့ပါးစပ်က အလိုက်သင့်လေးလိုက်ပြောမိသော်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် စိတ်ရှုပ်ခြင်းက နေရာယူထားလေသည်။

‘အေးကွယ် အန်ကယ်လည်း နေ့ဘက်လဆိုရင် အင်္ဂါသန့်ကိုသွားတော့မှာကွဲ့ အဲဒီမှာ တစ်နှစ်လောက်နေပြီးတော့မှ ဒီတို

ပြန်လာမှာ မသွားခင် မောင်ရောင်နီနဲ့ သမီးရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ပေးမလို့ကို မင်းညီမက ဘာစိတ်ကူးပေါက်လည်း မသိပါဘူး ပေးပေးပြန်လာမှပဲ စိစဉ်ပါတဲ့လေ’

ရောင်နီဘွားက ဦးမင်းထက်ပိုင်ကိုဆက်မကြည့်ရဲတော့ပေ။

သူ့ပြောတာများသိသွားပြီလားဟု မလုံမလဲဖြစ်စွာခေါင်းငုံ့နေမိသည်။

‘မောင်ရောင်နီ’

‘ဗျာ’

‘အခုတလော မင်းညီမနေသိပ်မကောင်းဘူး အဲဒါ လာကြည့်ရင်လည်းကြည့် မကြည့်ရင်လည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါဦး’

‘ဟုတ်တဲ့ခင်ဗျ’

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်တို့သားအဖကလည်း အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုသာဝမို့ ဦးမင်းထက်ပိုင်က ဝင့်ဝါကို အင်မတန် ဂရုစိုက်လှပါသည်။

‘ကျွန်တော် ညနေကျရင် လာခဲ့ပါမယ်ခင်ဗျ’

‘အေး အေး ဒါဆို အန်ကယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ် ဦးအောင်နီဘွား ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်ဗျာ’

‘ကောင်းပါပြီ ဦးမင်းထက်ပိုင်’

ဖေဖေနှင့်သူ ဦးမင်းထက်ပိုင်ကိုတိုက်ခန်းဝအထိလိုက်
ပို့သည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေက

‘ဦးမင်းထက်ပိုင်က သူ့သမီးကို တော်တော်ချစ်ရှာတာ
ပဲ အခု မန္တလေးကို လိုက်မယ့်ကိစ္စလည်း သူ့ ဝင့်ဝါပြောလို့ပဲ
ဖြစ်မှာ..’

‘မန္တလေးများ အထူးအဆန်းလုပ်လို့ လိုက်ကြဦးမယ်’

‘ဘာလဲ မင်းက မခေါ်ချင်ဘူးလားကွ ဘာလဲ..စကန္တ
ဟိုမှာ နောက်တစ်ယောက်ရှိနေပြီလား’

ဖေဖေက သူ့ပခုံးကိုပုတ်၍နောက်လိုက်ပေမယ့် သူက
တော့ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေသဖြင့် မလိုမလဲဖြစ်ပြီး....

‘ဖေဖေကလည်းဗျာ ကြကြဖန်ဖန်’

‘မင်းကလည်း သိပ်ပြောလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး အခု ဝင့်ဝါ
ထက်ပိုင်နဲ့မှ ခြေငြိမ်တာမှတ်လား..ကောင်မလေးက သနားပါ
တယ်ကွာ’

ရောင်နီဘွားက ဖေဖေရဲ့စကားကိုပြန်မဖြေဘဲ အိမ်ခန်း
ထဲသို့ ဝင်နေလိုက်တော့သည်။

ဒီနေ့...မေက ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းထားတာကြောင့် သူ
ဇော်မင်းထက် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

‘မေ ရောက်နေတာကြာပြီလား..ကိုယ် ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့
နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်’

‘ရပါတယ် ယူ ရောက်မလာတာထက်စာရင် နောက်ကျ
တာက တော်သေးတာပေါ့’

‘ကိုယ်က ဘာလို့ရောက်မလာရမှာလဲ ကိုယ့်ကိစ္စအတွက်
ပဲဟာ’

မေက သူ့စကားကြောင့် ခါးထောက်ပြီး ရန်တွေ့၏။

‘ဪ...ရှင်က ရှင်ကိစ္စမဟုတ်ရင် မေ့ကို လာမတွေ့
တော့ဘူးပေါ့လေ ဟုတ်လား ကြည့်စမ်း အခုမှ စိတ်ဓာတ်လေး
တွေ့သိရတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး မေရယ် ကိုယ်က အဲဒီသဘောမျိုး ပြော
တာမဟုတ်ပါဘူး’

သူ စကားမှားသွားပြီမှန်း သိ၍ ပျာပျာသလဲတောင်းပန်
လိုက်မိသည်။

‘အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ ယူ ဘယ်ကနေ စသိချင်တာ
လဲ ယူ့ကို မေက ကူညီလိုက်တာရော မှတ်မိသေးလား’

‘ဟင့်အင်း ကိုယ် အားလုံးဝါးတားတားဖြစ်နေတယ်။’

‘ကဲပါ ဒါဆိုရင် ယူ ရန်ကုန်ကိုရောက်လာတဲ့ဆီကနေ ပြန်ပြောပြမယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့’

မေက အအေးကို တစ်ခွဲချင်းသောက်၍ သူ မသိသေးသော ဇော်မင်းထက်၏အကြောင်းကို ပြန်ပြောလေသည်။

‘ယူ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတော့ မေ့ရဲ့ဦးလေးက ယူ အဖေအပြင် ယူကို ထပ်ပြီးဖမ်းထားကြတယ်လေ အဲဒါနဲ့ မေက ယူကို လွှတ်ပေးဖို့ ပြောပြီး ယူဆီက မြေပုံ တောင်းပေးပယ်လို့ မေ့ရဲ့ဦးလေးကို ကတိပေးလိုက်တယ်။’

‘အဲဒါနဲ့ ကိုယ့်ဆီက မြေပုံတောင်းတော့....’

သူက မေ့ရဲ့စကားကို ထောက်ပေးလိုက်သည်။

‘ယူက တကယ့်ကို အားလုံး မေ့နေတာကိုး။ ယူဆီက မြေပုံတောင်းတော့ ယူက ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...အတူကြီး ယူအဖေကိုဖမ်းထားပြီး အဲဒီကို သွားတော့ သက်ဆိုင်ရာက လူတွေ စောင့်နေပြီး ဆီးဖမ်းတယ် ယူက မေ့တို့ဆီက လွှတ်တာနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်လိုက်တာကိုး’

‘ဒါဆို ကိုယ့်ရဲ့အဖေကရော’

သူက သူသိလိုသည့်အချက်ကို အလျင်စလို မေးလိုက်မိသည်။

‘ယူအဖေက အဲဒီလမ်းခရီးမှာပဲ ခရီးပန်းတာကြောင့်ရော ရောဂါကြောင့်ရော ဆုံးသွားတယ်လေ...အဲဒီမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့’

‘ဪ ဖြစ်ရလေ’

သူက မကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ကံဆိုးရှာသော မကြီးတို့မိသားစုကိုလည်း ပို၍ကရုဏာသက်သွားမိသည်။

‘နောက်ပြီး သူ့မေ့နေတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိသေးတယ် မေက သူ့မှတ်မိသေးလားလို့ မပြောဘဲနေနေတာ’

‘ဘာလဲဟင်’

သူက မကြီးတို့မိသားစုနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခုခုများကြားရဦးမလားဟု မေးလိုက်မိသည်။

‘ဘာလဲဆိုတော့ ယူနဲ့မေ အဲဒီတုန်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကိုပေါ့’

‘ဘယ်လို’

‘ဟုတ်တယ်..မေ ယူ့ကို အဲဒီတုန်းက အဖြေပေးလိုက်
တယ်လေ’

မေက ခေါင်းကိုင့်ပြီးထပ်ပြောလိုက်တော့ သူ့ဘာပြော
ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဇော်မင်းထက်နှင့်တူနေသောဇနီးနှစ်ယောက်
အမှန်တကယ် မှန်းတီးသွားမိလေတော့သည်။

‘ယူ အဲဒီကိစ္စကိုရော အခု သတိရသွားပြီလား..မေ့တို
ရော ချစ်သူလို့သတ်မှတ်သေးရဲ့လားဟင်’

‘မေက ကိုယ့်ကိုအများကြီးတူညီပေးခဲ့တာပဲ ကိုယ်မေ
ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ’

သူကတော့ ရှေ့ဆက်ပြောလို့မရ ဖြစ်နေသည်။ မေက
သူထံမှစကားကို မျှော်လင့်တကြီးမျက်နှာမျိုးနှင့် နားထောင်နေ
သည်။ သူက ရည်းစား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားခဲ့ဖူး
ပေမယ့် အခုလိုကြပ်တည်းသောအခြေအနေမျိုးနှင့်မကြုံခဲ့ဖူးသ
လို တပြိုင်နက်လည်း နှစ်ယောက်မထားဖူးပါ။

ရောင်နီဘွား စိတ်ရှုပ်စွာ ခေါင်းတုတ်လိုက်မိသည်။

‘ပြောလေကွာ ဘာခေါင်းတုတ်ဘာလဲ မေက မိန်းက
လေးပါ ယူက အခုမှ မေ့ကိုစိတ်ရှုပ်နေပြီလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ ကိုယ် မေ့ကို ချစ်ပါတယ်’

‘မေကသည်း..ယူ့ကို အတိတ်မေ့ပြီးမှ ယူ့ရဲ့အူကြောင်
ကြောင်ပုံလေးကို ပိုချစ်လာမိတယ်သိလား’

မြတ်စွာဘုရား...

ရောင်နီဘွားစိတ်ထဲမှ ဘုရားတမိသည်။

အမှန်တကယ်ဆိုလျှင်တော့ ဒီအမျိုးသမီးကို ဒီထက်ပို
ပြီးမပတ်သက်ချင်တော့ပေ။ ဒီအမျိုးသမီးမှမဟုတ်ပါ။ မမကြီးမှ
လွဲ၍ ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ ထပ်ပြီး မပတ်သက်ချင်တော့တာ
သူ့ရဲ့ဆန္ဒအမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ကဲ ယူ မေ့ကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ကိစ္စအားလုံး
ပြီးရင် ယူ မေ့ကို လာတောင်းမယ်ဆို’

‘အဲ..အဲဒါ..အင်း မေ့နဲ့ကိုယ်ထပ်တွေ့ကြဦးမယ်လေ
အဲဒီအခါမှဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ ကဲ...ကိုယ်သွားမယ်နော
အရေးကြီးထိခွင့်ရှိနေလို့ပါ’

သူတ စကားဖြတ်၍ ထ..လာခဲ့သည်။ ထိုအမျိုးသမီး
ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့သလဲဆိုတာကိုတော့ သူ မသိတော့ပါ။ အား
နာမိပေမယ့်လည်း မတတ်နိုင်ချေ။

အခန်း(၁၁)

* ဝင့်ဝါလေး နေကောင်းသွားပြီနော်*

* ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို*

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်က သူမတို့ခြံထဲရှိ ဒန်းကလေးပေါ်တွင်
ထိုင်လိုက်သည်။

နေကောင်းပြီးခါစ သနပ်ခါးခပ်မှုမုလိမ်းထားပြီး ကျစ်
ဆံမြီးလေးနှစ်ဘက်ခွဲကျစ်ထားသော ဝင့်ဝါ၏ပုံကလေးမှာ ပီဘီ
ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

* ဝင့်ဝါ*

* ရှင် ကိုကို*

‘ကိုကိုကို စိတ်မဆိုးဘူးလား.....’

‘ဘာကိုလည်း ကိုကိုရဲ့...’

ဝင့်ဝါက မတ်တပ်ရပ်နေသော သူ့ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

‘ဪ ဟိုတလောက ဝင့်ဝါကို လက်မထပ်ချင်သေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလေ’

‘ဝင့်ဝါဖြင့် သတိတောင်မရဘူး ကိုကိုရဲ့’

သူ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သော ကောင်မလေးကို ရောင်နီဘွား သနားသွားမိသည်။

‘ဒါနဲ့ ကိုကိုနဲ့ မန္တလေးလိုက်မလိုဆို နေရာ သေချာ ကောင်းသေးရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ် ကိုကိုရဲ့ ကိုကိုကရာ ဝင့်ဝါတို့ သားအဖကို ခေါ်ချင်ရဲ့လားဟင် ကိုကို မခေါ်ချင်ရင် ဝင့်ဝါမလိုက်ပါဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကလေးမရယ် ခေါ်ချင်ပါတယ်ကွာ’ သူက ဝင့်ဝါရဲ့မေးစေလုံးလုံးလေးကိုဆွဲပြီး ပြောလိုက်တော့ ကောင်မလေးက ရှက်ပြုံးလေးပြုံးသည်။

‘ဝင့်ဝါက ကိုကိုအပေါ် သိပ်သိတတ်တာပဲနော်...နား’

လှိုင်စာပေ

လည်း လည်းပေးနိုင်တယ်’

‘ဝင့်ဝါက ကိုကိုကို အရမ်းချစ်နေမိတာကို ပြီးတော့... ဝင့်ဝါက ကိုကိုထားခဲ့မှာကိုတောင် စိုးရိမ်နေမိတာ’

‘ဪ ဝင့်ဝါလေးရယ်’

သူ့ကို တွယ်တာလွန်းသောကောင်မလေးကို သူသနားသွားသည်။

သူ ဒီကောင်မလေးကို ဘာကြောင့် မမကြီးလိုမချစ်မိတာလဲ။

ဝင့်ဝါလေးကိုသာ သူချစ်မိလျှင် သူ့ရော ဝင့်ဝါပါ ယခုထက်ပို၍ ပျော်ရွှင်နေရပြီဟု သူ့တွေးမိ၏။

‘ဒါနဲ့ ကိုကို မန္တလေးကို ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ’

‘သဘက်ခါလေ ဝင့်ဝါရဲ့ မနက်စောစော ဝင့်ဝါတို့သားအဖ ကားနဲ့ ကိုကိုအိမ်လာခဲ့ပေါ့ ဝင့်ဝါဖေဖေက ဝင့်ဝါတို့ကားနဲ့ သွားမယ်တဲ့’

‘အင်း အင်း ဝင့်ဝါလည်း ခရီးမသွားရတာ ကြာပြီဆိုတော့ သွားချင်နေတာ ဒီတစ်ခေါက် ကိုကိုနဲ့သွားရမှာ ဆိုတော့ ပိုပျော်တယ်’

သူက ပျော်နေပုံရသောကောင်မလေးကို စချင်မိလာပြန်သည်။

လှိုင်စာပေ

ပေါက်သွားသည်။

‘အင်း ကိုကိုကတော့ သိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

ဝင့်ဝါက သူ့စကားကြောင့်...အလန့်တကြားဖြစ်သွား

သည်။

‘အန်ကယ်ပါလို့’

သူ့စကားကြားရတော့မှ ကောင်မလေးက ရှက်ပြုံးဖြင့်

သူ့ကို လှမ်းထုသည်။

‘ကိုကိုနော်’

‘ဝင့်ဝါတို့ ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းမှာ မှတ်လား’

‘ဟင် ကိုကိုက ဟိုတယ်မှာ မဲတည်းဘူးလား’

‘အင်း ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းဖြစ်မှာပါ’

ဟင်းများချက်၍စောင့်နေမယ်ဆိုသော မမကြီးရဲ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ သူ မြင်ယောင်မိသည်။

အိမ်အကြီးကြီးထဲတွင် အဖော် ကင်းမဲ့စွာ ဦးနှောက်မကောင်းသောမိခင်ကြီးနှင့် အတူနေရသော မမကြီးသည် ဘယ်လောက်အထီးကျန်လိုက်မလဲ...။

အတွေးကြောင့် သူ မမကြီးကို အရမ်း သနားသွားပါ

သည်။

သူသာ မမကြီးရဲ့အိမ်မှာ မတည်းလျှင် မမကြီး ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်မလဲ။

သူ့ကိုတမ်းတမ်းတတဖြစ်နေသော မမကြီးရဲ့အမေက ရော ဘယ်လိုများဖြစ်မလဲ...။

‘ကိုကို..’

‘အင်’

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်အသံကြောင့် သူ့အတွေးတွေလွင့်ပါးကုန်

သည်။

‘ဘာတွေ တွေးနေတာလဲကိုကိုရဲ့ ဝင့်ဝါဖြင့် ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ’

‘အေးပါကွာ ကိုကိုညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ရသေးလို့ပါ’

သူ့ရဲ့မုသားကို ဝင့်ဝါက ယုံကြည်ဟန်မတူချေ။

ထို့ကြောင့်

‘ကိုကိုက အခုတလော ဝင့်ဝါကိုဆက်ဆံတာ စိတ်မပါ သလိုပဲနော် ဝင့်ဝါကို ဘယ်တော့မှထားမသွားဘူးလို့ ကတိပေးပါ ကိုကိုရယ်...ကိုကိုမရှိရင် ဝင့်ဝါသေလိမ့်မယ်’

‘ဪ ဝင့်ဝါရယ်’

ဝင့်ဝါစကားကြောင့် သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းအသိတော့

ချေ။

‘ကိုကို ကတိပေးလေ’

သူ့ထံမှ ကတိအတင်းတောင်းနေသော ကောင်မလေးကို နောက်ဆုံးမှာတော့ သနားကရုဏာသက်စွာ ကတိပေးလိုက်မိတော့သည်။

‘ကတိပေးပါတယ် ဝင့်ဝါရယ်...ကိုကို ငင့်ဝါကို ဘယ်တော့မှထားမသွားပါဘူးကွာ’

ရောင်နီဘွားပါးစပ်ကပြောလိုက်ရပေမယ့် မကြီးချဲ့မှတ်နာကို မြင်ယောင်မိပြီး ရင်ဝတွင် အလုံးကြီးဆို့နေသလို ခံစားရသည်။

ဘာပဲပြောပြော...

အပြစ်မရှိသောဝင့်ဝါလေးကိုတော့ သူ့သနားမိပါသည်။

‘ကဲ ဝင့်ဝါ ကိုကိုသွားမယ်...နေကောင်းအောင်လည်း

နေဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကောင်မလေးက သွက်သွက်လက်လက် ပြောလိုက်

တော့ သူ စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။

သို့သော်...

သူ့ရဲ့စိတ်ချမ်းသာမှုများက ကြာရှည်မခံခဲ့ပေ။

ထိုနေ့ညတ...
◇

အနား(၁၂)

တူ.....တူ.....တူ

ညအက် ဆယ်နာရီလောက်ကြီးမှာထမြည်လာသော...
တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် သူ ထကိုင်မိသည်။

ဟယ်လို

မောင်ရောင်နီလား မမကြီးပါ

မမကြီးရဲ့အသံက တုန်ယင်နေသောကြောင့် သူ စိုးရိမ်
သွားမိသည်။

မမကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်

မေမေလေ မေမေ...

မမကြီးရဲ့အသံက တိုးတိမ်ဝင်သွားတာကြောင့် သူ့ အလောတကြီး မေးမိသည်။

‘အန်တီ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မမကြီး’

‘မေမေ မေမေ ပျောက်သွားတယ်’

‘ဟင်’

အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုဘဝဖြစ်၍ မမကြီးအတွက်ရော သူ့တို့ သွားတိုင်း မိခင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံတတ်သော အမေ့ကို သူ စိုးရိမ်သွားမိသည်။

‘မမကြီး အခုဘယ်မှာလဲ အိမ်မှာပဲလား’

‘ဟုတ်တယ် မောင်လေး...မနက်ကတည်းက ပျောက်သွားတာ လိုက်ရှာတာလည်း နဲ့နေပြီ ဘယ်မှာမှမတွေ့ဘူး မေမေတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီထင်ပါတယ် အဟင် အဟင်’

မမကြီးရဲ့အသံက တိုးတိတ်သွားပြီး ရှိုက်သံက ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘မမကြီး မမကြီး မငိုပါနဲ့ မငိုပါနဲ့ မမကြီးရယ်..ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်..မနက်တော့ ရောက်မှာပေါ့ တံခါးတွေလုံလုံခြုံခြုံပိတ်ပြီး အိပ်ဆေး သောက်အိပ်ပါ မမကြီး’

သူက အတတ်နိုင်ဆုံးစိတ်ငြိမ်အောင်ထားပြီး မမကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

‘အင်း မောင်လေး မလာပါနဲ့ ရပါတယ် ညဘက်ကြီး မနက်ဖြန်မှလာပါ’

‘ရတယ် မမကြီး ကျွန်တော့်ကိုမစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမကြီးသာ စိတ်အေးအေးထား ကျွန်တော်အခုထွက်လာမယ် ဟမ်းဖုန်းလည်း ယူလာခဲ့မယ် အရေးအကြောင်းရှိရင် ကျွန်တော့်ဟမ်းဖုန်းကိုဆက်ပါ ဘယ်သူတံခါးခေါက်ခေါက် မဖွင့်ပေးနဲ့နော်’

‘အေးပါကွယ် မောင်လေးလည်း သတိထားပြီး လာပါ မောင်လေးသာ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ မမကြီး ရင်ကျိုးမှာ...’

သူ့ကိုပါ ထပ်ပြီးစိုးရိမ်တကြီးမှာနေသောမမကြီးကြောင့် စိတ်ပူနေသည့်ကြားမှပင် ကြည်နူးသွားမိသေးသည်။

‘ဒါဆို မမကြီး ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်..ကျွန်တော်မှာတာ မမေ့နဲ့နော်’

‘အင်းပါကွယ်’

သူက ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် အိတ်တစ်အိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစားနှင့်ပိုက်ဆံတွေ စုထည့်ပြီး ဟမ်းဖုန်းကို ယူကာ အိပ်မိန်း

အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မမကြီးကို စိတ်ပူလွန်းလို့ အခြားကိစ္စတွေ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။

‘သား ညဘက်ကြီး ဘယ်လဲ’

တံခါးမကြီးကိုဖွင့်လိုက်၍ ဖေဖေက နီးသွားဟန်တူပြီး ထလာသည်။

‘ဖေဖေ သား မန္တလေးမှာအရေးတကြီးတိစ္ဆာရှိလို့ ဒီနေ့ ညပဲ သွားတော့မယ် ဝင့်ဝါတို့သားအဖကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလို့ သား ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်လို့ ပြောပေးပါ’

‘မင်းကိစ္စက မနက်မှသွားလို့ မရသွားလား’

‘မနက်ကျရင် ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စကို အခုသွားမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့ ဖေဖေရယ် ကဲ...ကျွန်တော် သွားမယ်’

‘အေး...သတိထားသွားကွာ’

ဖေဖေက သူ့ကို မတတ်သာသည့်အဆုံး၌ ခွင့်ပြုလိုက်ပုံရသည်။

သူကတော့ မမကြီးအတွက် စိုးရိမ် ပူပန်နေမှုမှ လွဲ၍ အခြား ဘာမှမရှိချေ။

မမကြီး စိတ်သောကရောက်နေသည့် အချိန်၌ မမကြီး

ဘေးနားမှာ အားပေးဖော်အဖြစ်ရှိနေချင်သည်။ မမကြီးရဲ့ပြဿနာတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးချင်သည်။

အဲဒါက...

ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပါသော သူ့ရင်ထဲက အာသီသသာ ဖြစ်သည်။

သူ ပထမဆုံး ကားကို ဓာတ်ဆီဝယ်ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ခိုင်လေးရာကျော်ဝေးသောခရီးကို သူစတင်ခဲ့သည်။

အိပ်ချင်စိတ်အားလုံးကွယ်ပျောက်၍ မမကြီးထံသို့ရောက်ရန်သာ စိတ်စောနေမိတော့သည်။

သူ မန္တလေးသို့ရောက်တော့ နံနက်ရှစ်နာရီခွဲအထိ ဖြစ်သည်။

မမကြီးက ခြံထဲတွင် ထိုင်နေလေသည်။

‘မမကြီး’

‘မောင်လေးရယ် အဟင့်ဟင့်...’

မမကြီးက သည်တစ်ခါတော့ ထိန်းချုပ်မှုတွေ အကုန်
ကင်းမဲ့စွာ သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် ပြေးဖက်၍ငိုလေသည်။

‘မငိုပါနဲ့၊ မမကြီးရယ် ကျွန်တော်ရောက်လာပြီပဲ တိတ်
ပါဗျာ’

တစ်ညလုံး အိပ်ရသေးဟန်မတူသော မျက်လုံးများနှင့်
အငိုမျက်နှာကြောင့် သူ့ပို၍ သနားမိသွားသည်။

မျက်နှာကလည်း သိသာစွာ ချောင်ကျသွားသော မမ
ကြီး။

‘မမကြီးလေ မမကြီး’

‘ကဲပါ မမကြီးရယ် အိမ်ထဲရောက်မှအေးအေးဆေးဆေး
ပြောပါ’

သူက မမကြီးကို ဖေးဖေးမမ တွဲ၍ခေါ်လာခဲ့သည်။

‘မေမေလေ မေမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ တစ်ချိန်
လုံး ဆုတောင်းမိတယ်’

မမကြီးရဲ့မျက်လုံးအိမ်မှမျက်ရည်များကို သူက တို့သုတ်
ပေးလိုက်သည်။

‘အခု ကျွန်တော်လည်း ရောက်လာပြီပဲ အေးအေးဆေး
ဆေးရှာကြတာပေါ့ဗျာ’

‘အေးပါကွယ် ဒါနဲ့ဖေဖေသတင်းရော မောင်လေး စုံ
စမ်းပြီးပြီလား’

မမကြီးရဲ့မေးခွန်းကို သူ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွား
သည်။

မိခင်ပျောက်၍ သောကရောက်နေသော မမကြီး...
ဖခင်က ဆုံးသွားပြီဆိုသောသတင်းကိုသာကြားရလျှင်
တော့....

သူက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘ကဲ မမကြီး တစ်ခုခုစားပြီးတာနဲ့ လိုက်ရှာကြတာပေါ့’

သူက မမကြီးကိုထားခဲ့ပြီး နောက်ဖေးဘက်ရှိမုန့်ပုံးထဲ
မှ မုန့်ကို သွားယူလာခဲ့သည်။

‘မမကြီး နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်စားလိုက် တော်ကြာ မမကြီး
ပါ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ လုပ်တတ်မှာမ
ဟုတ်ဘူး’

မမကြီးက သူ့စကားကိုနားထောင်စွာ မုန့်တစ်ခုကိုယူ
စား၍

‘အန်တီက ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ’

‘အဲဒါမမကြီးအမှားပါ မောင်လေးရယ်...ဈေးကပြန်လာ

တော့ အခါတိုင်းဆို ခြံတံခါးကိုသော့ပိတ်တယ်။ အဲဒီနေ့က...
 ဦးရှာပါးကလည်း နေမကောင်းလို့ဆေးခန်းသွားတယ် သော့က
 တော်တော်နဲ့ပိတ်မရတာနဲ့ ချိတ်ရုံချိတ်ထားခဲ့တာ ဦးရှာပါးလည်း
 လာမှာပဲဆိုပြီး ချိတ်ထားခဲ့တာ ထမင်းစားကာနီးမှမေမေ့ကိုခေါ်
 တော့ မရှိတော့ဘူး။ မေမေသာ တစ်ခုခု ပြစ်ရင်တော့ မမကြီး
 နောင်တရလို့ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး အဟင်ဟင်”

မမကြီးက ဝမ်းနည်းစွာ ထပ်ငိုတော့ သူက နှစ်သိမ့်ပေး
 ရပြန်သည်။

“ကဲ မငိုပါနဲ့ မမကြီးရယ် ကျွန်တော်တို့ အခုလိုက်ရှာ
 ကြတာပေါ့ ထပါ”

မမကြီးက သူတို့ရာအောက်သို့ အလိုက်သင့်လေးပါလာ
 ၏။

“ဘုရား ဘုရား ဘုရားမလို့ မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမကြီးရယ်”

တစ်လမ်းလုံး မမကြီးကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်းနှင့် ဆေး
 ရုံ၊ ရဲစခန်း နေရာအနှံ့ သူတို့ရောက်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ပေ။

“မောင်သေးရယ် မေမေ့ကို လူဆိုးတွေဖမ်းသွားပြီနဲ့ တူ
 တယ်”

“ပြစ်နိုင်ပါသွား မမကြီးရာ၊ လာ တစ်မြို့လုံးလည်းနဲ့
 နေပြီ အိမ်ပြန်ပြီး ခဏလောက် နားကြရအောင်နော် ကျွန်တော်
 လည်း တစ်ညလုံး ကားမောင်းလာရတာ”

သူ့ရဲ့ချော့မော့ပြောဆိုသောစကားကို မမကြီးက ဘာမှ
 ပြန်မပြောတော့ချေ။

သူက တားကို အိမ်ဘက်သို့ဦးတည်လိုက်သည်။

အခန်း(၁၇)

သူတ မမကြီးကို ဆေးတိုက်၍ အိပ်ခိုင်းထားပြီး အိမ်
 ပေါ်သို့တက်လျက် ပာခင်တစ်ခေါက်က သူတည်းခဲသော ကို
 ဇော်မင်းထက်အနန်းထဲ၌ပင် ဝစ္စည်းအိတ်ကို ထားလိုက်သည်။
 ပြီးနောက်... ဝင့်ဝါတို့ထံ ဖုန်းဆက်ရန် သတိရလိုက်မိ
 သည်။

“ဟယ်လို ဝင့်ဝါလား”

“ကိုကို အခုဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“မန္တလေးကပါ ဝင့်ဝါ ညတအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ မန္တ
 လေးတို့ချက်ချင်းဆင်းခဲ့တယ် ညဘက်ကြီးပို့ ဝင့်ဝါတို့ဆီလည်း
 ဖုန်းမဆက်ခဲ့ရဘူး”

ဝင့်ဝါဘက်မှ သူ့စကား ဆိုးသော်လည်း စကားပြော
သေးဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

‘ဝင့်ဝါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

‘ဟင့်အင်းဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒါဆိုဝင့်ဝါတို့သားအဖက’

‘ဝင့်ဝါတို့ လေယာဉ်နဲ့လာလေ လာမယ်နဲ့ ကိုတို့ဟမ်း
ဖုန်းကိုဆက်လိုက် ကိုကိုလာကြိုမယ် သိလား၊ ပြီးရင် အန်ကယ်
ဆီကိုလည်း ကိုကို ဖုန်းထပ်ဆက်ဦးမှာပါ ဝင့်ဝါသေး ကိုကိုကို
စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်’

‘ဝင့်ဝါက စိတ်မဆိုးပါဘူး ကိုကို၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက
တော့...’

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်က စကားမဆက်တော့ချေ။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်က စိတ်ဆိုးနေလို့လား’

‘အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့...ကိုကိုက အသူ
သွားမယ်လို့ ပြောပြီးမှ အရင်ထွက်သွားတော့ လူကြီးကို စကား
မတည် အရေးမစိုက်သလိုဖြစ်တာပေါ့ ဆိုပြီး ဇနီးဖေက ပြောလေ
တယ်’

‘အေးပါကွာ...ကိုကို ဖုန်းဆက်ပြီး တောင်းပန်လို့မယ်
ပါ့မယ်’

သူ တယ်လီဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တစ်
မျိုးဖြစ်နေသည်။

အခါတိုင်း သူ့အပေါ်တွင်လိုက်လိုက်လျော့လျော့ဆက်
ဆံတတ်တဲ့ ဝင့်ဝါဟာ သည်တစ်ခါ သူ့အပေါ်မှာတော်တော်စိတ်
ရုနော့ရုပြေး လောသံတဝါ တစ်ချိုးဖြစ်နေ၏။

ဝင့်ဝါများ သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးသွားပြီလား။

သည်တစ်ခါတိတ်ကို ဝင့်ဝါ မကျေနပ်ဘူးလား။

သူ့အပေါ် အမြဲနူးလည်ပေးတတ်သော ဝင့်ဝါဟာ သူ့
အပေါ်တွင် နူးလည်မပေးနိုင်တော့ဘူး။

ရွပ်ယွက်ခတ်နေသောအတွေးကြောင့် သူ့နေလို့မရ ဖြစ်
တာ အန်ကယ်လ်ဦးမင်းထက်ပိုင်ဆီကိုပါ တယ်လီဖုန်းဆက်၍
တောင်းပန်လိုက်သည်။

‘အေးပါကွာ...မောင်ရောင်နီမှာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့
လို့ အန်ကယ် နူးလည်ပါတယ်ကွာ၊ အန်ကယ်တို့ မနက်ဖြန်
လိုက်နဲ့လာခဲ့မယ်လေ...သမီးကတော့ မောင်ရောင်နီကို စိတ်
ကာကွယ်နေလေရဲ့’

ဦးမင်းထက်ပိုင်ဆီဖုန်းဆက်လိုက်တော့မှ ဝင့်ဝါ သူ့ကို
တံတောက်နေမှန်း သိတော့သည်။

အင်း...ညရောက်မှ ဖုန်းထပ်ဆက်ရဦးမည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။

‘ဒေါက် ဒေါက် မောင်လေးရေ...မမကြီး အိပ်လို့မရဘူး မေမေ့ကို ထပ်ရှာရအောင်’

‘ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ မမကြီးရယ်၊ ရဲစခန်းလည်း တိုင်ထားပြီးပြီပဲ မနက်ကတည်းက ရှာတာလည်း တစ်မြို့လုံး နှံ့နေတာပဲ’

‘လာပါကွယ် မမကြီးစိတ်ပူလွန်းလို့ ထပ်ရှာချင်လို့ပါ’
သူက ထုံးစံအတိုင်း နောက်ဆုံးမှာတော့ မမကြီးကို ပလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ မမကြီးနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။

‘မမကြီး ကျွန်တော်တို့လုပ်နိုင်တာတွေ အကုန်လုံး လုပ်ပြီးပြီပဲ မမကြီးရယ်’

‘မေမေသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တော့...’

‘စိတ်ချ ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

ဤသို့ဖြင့် သူနှင့် မမကြီး တစ်မြို့လုံးပတ်ရှာပြီး သိပ်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

‘ဪ...မမကြီး၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်ဧည့်သည်တွေ ရောက်မှာဦးကျွန်တော်သွားကြိုရမယ် မမကြီးတစ်ယောက်တည်း’

အိမ်မှာနေခဲ့လို့ဖြစ်ရဲ့လား’

‘သွားပါ ရပါတယ်ကွာ သူတို့က အိမ်မှာ တည်းမှာလား ဦးရှာပါးလည်း အောက်မှာရှိတာပဲဟာ’

‘ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းမှာပါ မမကြီး’

မမကြီးက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေသည်။

အပူမီးများ တပွေတပိုက်ဖြစ်နေသောသူချစ်ရတဲ့ မမကြီးကို အရမ်းကရုဏာသက်မိသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ သူလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီဖြစ်၍ အိပ်စက်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဝင့်ဝါတို့သားအဖကို လေယာဉ်ကွင်းတွင် သွားကြိုလာခဲ့သည်။

ဝင့်ဝါက သူ့ကို သိပ်ကြည်လင်သေးဟန် မတူချေ။

မျက်နှာလေးက စူပုပ်ပုပ်လေးဖြစ်နေသည်။

ဟိုတယ်တွင် အကုန်လုံးလိုက်လုပ်ပြီး၍

‘ကဲ ဝင့်ဝါ ကိုကို သွားမယ်’

‘ဟင် ကိုကိုက ဒီမှာတည်းတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘မဟုတ်ဘူး ဝင့်ဝါလေးရဲ့...ကိုကိုရဲ့ မိတ်ဆွေအိမ်မှာ တည်းနေတာ သူတို့အိမ်က ပြဿနာတက်နေတာ ကိုကိုက ကျ ညီနေရတာ ကဲ ကဲ ဝင့်ဝါလေးပင်ပန်းနေပြီ နားလိုက်ဦး မနက် ဖြန်မှလျှောက်လည်ကြမယ်နော်’

သူက ဝင့်ဝါကို ချောချောမော့မော့နှင့်ထားခဲ့ရလေ၏။

ဝင့်ဝါက သူ့ကို သိပ်ကြည်လင်ဟန်မတူချေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မမကြီးကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း မထားနိုင်ချေ။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ မမကြီးကအိမ်အဝတွင် ထွက် စောင့်နေသည်။

‘ကြာလိုက်တာ မောင်လေးရယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မမကြီးရဲ့ လေယာဉ်က နောက်ကျ နေလို့ စောင့်နေရတာပါ’

‘ဪ ခင်ပါဘူး ငါ့မောင်များ မမကြီးကို စိတ်ကုန် ပြီး ထားသွားပြီလားလို့’

‘ကျွန်တော်က ဘာကိစ္စ မမကြီးကို စိတ်ကုန်ရမှာလဲ... မမကြီးရယ်’

မမကြီးက ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

‘ဪ ဒါနဲ့ မောင်လေးကို စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ မမကြီး ရဲ့အဖေတိစ္ဆာကရာ...’

သည်တစ်ခါတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲ၍မရနိုင်တော့ မှန်း သိ၍ မမကြီးကိုပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘မမကြီးကို ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးမှပြောပြမ လို့ပဲ အခု မမကြီးက မေးနေပြီဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်ပြော ပြရတော့မှာပေါ့ မမကြီးစိတ်အေးအေးထားပါ အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုပါ...’

သူက မမကြီး မပြောပြချင်ပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ပြောရ မယ့်အတူတူ ဆိုပြီး ပြောပြလိုက်မိသည်။

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် မမကြီးကရွိုက်ကြီးတင်ငင်လေ သည်။

‘မမကြီးတို့ မိသားစုလည်း ဘာအကူသိုလ် ဝင်နေလဲ မသိပါဘူးမောင်လေးရယ် မမကြီးပါသေလိုက်ချင်တယ် အဟင့် အဟင့်’

‘တိတ်ပါ မမကြီးရယ် တိတ်ပါဗျာ မမကြီးဘေးနားမှာ တွန့်တော် တစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ်ဗျာ’

သူက မမကြီးကိုနှစ်သိမ့်နေမိပေမယ့် မမကြီးက အငို
မရပ်သေးချေ။ သူလည်း မမကြီးနှင့်အတူ ထပ်တူထပ်မျှ လှိုက်
လှိုက်လှဲလှဲဝမ်းနည်းမိပါသည်။

ဤမျှဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသောမမကြီးကို သူဘယ်လို
စွမ်းအားမျိုးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့နိုင်ပါ့မလဲ။

‘မောင်လေး မေမေ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပေးပါ မောင်လေး
ရယ်နော် တွေ့အောင် ရှာပေးပါ..မမကြီးရဲ့ဘဝမှာ မေမေ တစ်
ယောက်ပဲရှိတော့တယ် ဒီတစ်ခါ မေမေ့ကိုပါထပ်ပြီးဆုံးရှုံးရမယ်
ဆိုရင် မမကြီးပါ သေလိမ့်မယ်’

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးမှာ တလိမ့်လိမ့်စီးကျပြီးငိုကြွေးနေ
သောမမကြီးကို သူနှစ်သိမ့်ရုံမှလှဲ၍ဘာမှမတတ်နိုင်တာကိုတော့
သူ့ကိုယ်သူ အားမလိုအားမရဖြစ်မိပါသည်။

ရတနာမြေပုံ၏ဇာတ်လမ်းက ‘အတု’ ဟူသော စကား
ရပ်နှင့် တစ်စခန်းသိမ်းသွားလေသည်။

သေသူတွေလည်း သေပြီ။

ထောင်ကျသူတွေလည်း ကျကုန်လေပြီ။

ခြောက်...လောဘ၏သားကောင်များ။

အမှန်စင်စစ် မင်းဆွေမင်းမျိုးမင်းဆက်၏ ရတနာမြေပုံ
ကိုဆက်ခံသူက ရူးသွပ်နေသူဒေါ်မိမိကြီးသာဖြစ်လေတော့ ဘာ
ကိုမှတပ်အပ်သောချာစွာ မပြောနိုင်။

ရှေးဟောင်းအစဉ်အဆက်သုံး ဒင်္ဂါးရတနာများရှိကောင်း

ရှိနေမည်။

ရှိချင်မှလည်း ရှိမည်။

ဒါတွေကို သူစိတ်မဝင်စားတော့။

သူ စိတ်ဝင်စားသည်က မမကြီး၏စိတ်ချမ်းသာမှု အ
တွက် ပျောက်ဆုံးနေသော ဒေါ်မိမိကြီးကို အမြန်ဆုံး တွေ့ရှိစေ
ရန်ပင်။

အခန်း(၁၄)

နောက်တစ်နေ့မှာ သူ မမကြီးကို ဘယ်လိုမှ စိတ်ချမ
ထားခဲ့ရက်ပေမယ့် ခေါ်လာရန်လည်းမဖြစ်နိုင်သောကြောင့် မမ
ကြီးကို အိမ်တွင်ထားခဲ့၍ ဝင့်ဝါတို့သားအဖထံထွက်လာခဲ့သည်။

‘ကိုကိုကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ ဒီမှာဝင့်ဝါတို့ဖြင့်
စောင့်နေရတာ ကြာပြီ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဝင့်ဝါရယ်...ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်
ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိနေလို့ပါ’

‘သမီးကလည်း ရောက်လာရင် တော်ပြီပေါ့’

အန်ကယ်ဦးမင်းထက်ပိုင်က ဝင်ဟန်လိုက်တော့မှ
ဝါငြိမ်သက်သွားသည်။

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်ဟာ အခုတလောမှာ သူ့တို့ ဘာဖြစ်လို့ မယုံမကြည် ဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာ...သူ သေချာစဉ်းစားနေမိ သည်။

သူနှင့်မမကြီးရဲ့ကိစ္စများ သိသွားလို့များလားဟု တွေး နေမိသည်။

သိသွားလျှင်လည်း ပြဿနာက ဒီလောက်နှင့်ပြီးမသွား ဘဲ ပြဿနာတွေ တောက်လျှောက် ဆက်တက်လာဦးမှာ ဖြစ် သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...သူ ဝင့်ဝါကိုလည်း မထိခိုက်စေချင် သလို မမကြီးကိုလည်း ခြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများ ထပ်မံမစေချင် တော့ပါ။

ပြီးတော့ မမကြီးနှင့် သူ့ဆက်ဆံရေးက မောင်နှမဆက် ဆံရေးတွင်ပင် ရပ်တန့်နေတာ မဟုတ်လား။

‘ကိုကို ဘာတွေ့ဈေးနေတာလဲ’

‘ဒီလိုပဲပေါ့ ဝင့်ဝါ့ရယ်’

ဝင့်ဝါတို့သားအဖကို နေရာအနှံ့ လျှောက်ပို့နေရပေမယ့် သူ့စိတ်တို့က အိမ်တွင် အဖော်ကင်းမဲ့စွာကျန်နေရစဉ် မမ ကြီးထံတွင်သာ ဖြစ်သည်။

‘ကိုကိုရေ မနက်ဖြန်ကျရင် ပြင်ဦးလွင်သွားမယ်နော်’

‘ကိုကို မနက်ဖြန် ကိစ္စနည်းနည်းရှိသေးတယ်...ဝင့်ဝါ တို့သားအဖ ကိုကိုကား ဒီနေ့ယူထားလိုက်လေ ကိုကိုအသိကား နဲ့ လိုက်ပြန်သွားလိုက်မယ် ဒါမှမဟုတ်...ဟိုတယ်ရောက်မှကား ငှားပြီး ပြန်မယ်’

‘မောင်ရောင်နီကလည်း မဟုတ်တာ..ကားယူသွားပါ ပြင်ဦးလွင်လည်း နောက်နေ့မှသွားတာပေါ့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ် ပါ’

‘ဟင်း’

အန်ကယ်ဦးမင်းထက်ပိုင် ဝင်ပြောလိုက်တော့မှပင် သူ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

သူ မနက်ဖြန် မမကြီးစိတ်ချမ်းသာအောင်အမေ့ကိုလိုက် ရှာပေးရဦးမည် မှတ်လား။

‘အန်ကယ် ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါဦးမယ်’

‘အေး အေး သန်ဘက်ခါမှလာလေ ဒီနေ့တော့ လည် တာ နဲ့သလောက်ရှိသွားပါပြီ’

ဟု ပြောပြီး အန်ကယ်ဦးမင်းထက်ပိုင်က ကျွန်တော် အခန်းရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။

‘ဝင့်ဝါ ကိုကို သွားမယ်နော်’
 ‘အင်းပါ ကိုကိုရယ် ဝင့်ဝါကို ပစ်မထားပါနဲ့နော်’
 ‘ဟုတ်ပါပြီ ကဲ သွားမယ် ကောင်းကောင်းအိပ်၊ အိပ်မ
 ပျော်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်’
 ‘ဟုတ်’

သူက ဝင့်ဝါကို နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကား
 ကိုတတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန်မောင်းပြီး မမကြီးတို့အိမ်သို့ပြန်
 ခဲ့သည်။

‘မမကြီး မမကြီး’
 ‘လာ...မောင်လေး...နောက်ကျလိုက်တာ မမကြီးက
 မင်းမှပြန်လာပါဦးမလားလို့’

‘လာပြန်ပြီ မမကြီးကလည်းဗျာ ကျွန်တော်က ဘာလို့
 ပြန်မလာရမှာလဲ’

သူက မောလာရတဲ့ ကြားထဲ မမကြီးရဲ့ ပူပန်စကားကို
 ကြားသောအခါ ဒီတစ်ခါတော့မကြည်နူးနိုင်တော့ဘဲ အမောဆို
 သွားသည်။

‘လာ ထမင်းစားရအောင်’
 ‘တော်ပြီ မမကြီး ကျွန်တော် အပြင်က စားလာတယ်’

မမကြီးရဲ့မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး
 ‘မမကြီးက မင်းနဲ့စားဖို့စောင့်နေတာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တို့
 မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ မှတ်လား’
 ‘ဟုတ်သားပဲ...မမကြီးအတွက် အဖော် ခေါ်ထားတာ
 မနက်ဖြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်’

‘ဘာအဖော်လဲ ဘာအဖော်မှ မလိုချင်ဘူး မေမေ့ကိုပဲ
 တွေ့အောင်ရှာမယ်’
 ‘ခက်တာပဲ’

သူ မမကြီးကိုပြောလိုမရသည့်အခါမှာတော့ အိမ်ပေါ်
 ထပ်သို့တက်၍ အိပ်နေလိုက်မိတော့သည်။

မမကြီး ဘယ်လိုများဖြစ်ကျန်ခဲ့သလဲဆိုတာကိုတော့ သူ
 မသိတော့ချေ။

နံနက်မိုးလင်းတော့လည်း မမကြီးက ထုံးစံအတိုင်း အ
 ခန်းတံခါး လာခေါက်သည်။

‘မောင်လေး ထတော့လေ မေမေ့ကိုသွားရှာရအောင်’
 ‘လာပြီ လာပြီ’

ရောင်နီဘွားက ကော်ဖီသောက်ရင်းမှ မမကြီးကိုဘယ်နှစ်
 လိုနားချရမလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

မမကြီး ဒီနေ့တော့ အန်တိုကိုသွားရှာမယ် ဒါပေမယ့် ဒီနေ့နောက်ဆုံးပဲ နောက်နေ့ကစပြီး မရှာတော့ဘူး ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမကြီးရော ကျွန်တော်ပါပင်ပန်းတယ် ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ပင်ပန်းတာအကြောင်းမဟုတ်ဘူး မမကြီးသာ ကြာရင် အိပ်ယာထဲလဲမှာ

သူ့စကားကြောင့် မမကြီး မျက်နှာမှာ ပျက်သွားပြီး ငိုတော့မလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

မေမေ့ကိုမရှာရင် မမကြီးဘယ်လိုနေရမှာလဲ မမကြီးဘဝမှာ မေမေတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တာ၊ မင်းကလည်း မကြာခင်ပြန်မယ့်သူ၊ မောင်ရောင်နီရယ် မေမေ့ကို တွေ့အောင်ရှာပေးပါ

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ်ပြောနေသော မမကြီးကို သူ့အရမ်းသနားသွားပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ကြိုတင်ရည်ရွယ်ထားခြင်းမရှိသောစကားစုတို့ကို ရောင်နီဘွား ပြောဖြစ်သွားသည်။

မမကြီး တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး...မမကြီးအနားမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော် မမကြီးကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်မှာပါ...ကျွန်တော့်ကို လက်

ထပ်ပါ မမကြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ပါ

သူက မမကြီးရဲ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောမိသွား၏။

အို မဖြစ်ပါဘူး မောင်လေးရယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...မမကြီးတို့က မောင်နှမတွေပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းမှာလည်း လက်ထပ်ရမယ့်သူရှိတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မင်း မမကြီးကို တကယ်စောင့်ရှောက်ချင်တယ်ဆိုရင် မမကြီးရဲ့အမေကိုသာ တွေ့အောင်ရှာပေးပါကွာ

ထိုအခါမှာတော့ သူသည် သက်ပြင်းမောကြီးကို ချမိလျက်သား ဖြစ်သွားတော့သည်။

မမကြီးရယ်...ကျွန်တော်တို့ လုပ်သင့်တာတွေလည်း အကုန်လုပ်ပြီးပြီ တစ်ရက်ရက်တော့ သတင်းရမှာပေါ့ဗျာ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှာရမှာက မမကြီးတို့ရဲ့ တာဝန်ပဲ မင်းလိုက်ချင်လိုက် မလိုက်ချင်နေ မမကြီးဘာသာ သွားရှာမယ်

လိုက်မှာပါ မမကြီးရယ်

မမကြီးကို ဘယ်လိုမှဖျောင်းဖျ၍မရသည့်အဆုံးရှိ မမကြီးရှာချင်သောနေရာတွေကို လိုက်ပြီး ရှာပေးနေမိသည်။ မြစ်နိုင်လျှင်တော့ မမကြီးခံစားနေရသော ဒုက္ခတွေကို သူ့ဘဝ ပြောင်းယူလိုက်ချင်တာအမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

‘မမကြီး ရှာတာလည်း နဲ့နေပြီ ပြန်ကြပါဦးလားဗျာ’

‘နေပါဦးကွယ် မောင်လေးရဲ့ သူငယ်ချင်း မေ ဆိုတာ မြို့ထဲမှာရှိတယ် သူ့ဆီကိုပါသွားမေးချင်တယ်’

‘အာ မဖြစ်ဘူး မမကြီး...တူနီတော်နဲ့ တစ်ခါတွေ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကိုဇော်မင်းထက်ထင်ပြီး သူ့ကိုအတင်းလာ တောင်းခိုင်းနေတာ’

သူက မမကြီးကို အဖြစ်အပျက်များပြောပြသော်လည်း မမကြီးက လက်မခံဘဲ ဇွတ်တရွတ်နှင့်

‘အို...မောင်လေးက ဇော်မင်းထက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သေချာရှင်းပြလိုက်ပေါ့ ဟုတ်တယ် မမကြီးတို့ ရှာဖို့ အဲဒီတစ်နေရာပဲကျန်တော့တယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ မမကြီးရယ်’

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူသည် မမကြီးတို့မငြင်းဆန်နိုင်သူပီပီ မမကြီးနောက်မှသာ လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

အခန်း(၁၅)

မေတို့အိမ်တိုးဆိုင်ကိုရောက်တော့ ကောင်တာတွင်ထိုင်နေသော မေ့ကို အရှန်သင့်တွေ့ရ၏။

‘ဟယ်...လူ...မမကြီးပါ ပါလာတာကိုး လာ...မမကြီးထိုင်’

မေက ပျာပျာသလဲပင် မမကြီးကို ထိုင်ခုံဆွဲပေးသည်။ သူကတော့ စိတ်ကျဉ်းကြပ်စွာထိုင်နေမိသည်။

‘ဘာကိစ္စနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ရောက်လာရတာလဲ’

‘ကိုယ့်မေမေ ပျောက်သွားလို့ အဲဒါတွေ့ပေးဖို့ လာမေးတာပါကွာ’

သူ အရင်ဝင်ဖြေလိုက်တော့မှ မေက ငြိမ်သွားသည်။
 'ဟုတ်တယ်မေရယ် တွေ့မိတာနဲ့ ချက်ချင်းအကြောင်း
 ကြားပါနော် မမကြီး မေမေ့ကို အရုစိမ်းစိတ်ပူနေတယ်'
 'ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး'
 မေက သဘောကောင်းစွာညှိခံနေမှုကို သူက စိတ်မ
 ရှည်တော့ချေ။
 ထို့ကြောင့် မမကြီးကို
 'မမကြီး ပြန်ရအောင်'
 'ယူက မေ့ဆီကို တစ်ခေါက်မှလည်း လာမဝေည့်ဘူး...
 လာတော့လည်း ပြန်ဖို့လောနေတယ်'
 'မေကလည်းကွာ ကိုယ်တို့အိမ်မှာ ဒီလောဘက ပြဿနာ
 ဖြစ်နေတာကို Please နားလည်ပေးစမ်းပါ ကဲ မေ သွားမယ်'
 သူက မမကြီးလက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။
 ကားပေါ်ရောက်တော့ မမကြီးက သူ့ကိုသေချာကြည့်
 ပြီး မေးသည်။
 'မင်းနဲ့မေက ချစ်သူတွေလား'
 'ကျွတ်...မမကြီးကလည်း မမကြီးရဲ့ မောင် ဇော်မင်း
 ထက်နဲ့က ချစ်သူတွေဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဇော်မင်းထက်လို့

သိထားတဲ့မေက သူ့ရည်းစားလို့ပဲ သတ်မှတ်တာပေါ့ဗျာ'
 'အဲဒါ မင်းက ရှင်းမပြဘဲ မှိန်းနေတာလား'
 မမကြီးရဲ့စကားက သူ့ရဲ့မာနနဲ့သိက္ခာကို ထိခိုက်သွား
 တာကြောင့် သူ မမကြီးကို စူးစူးနင်းနင်းစိုက်ကြည့်ပြီးပြောလိုက်
 သည်။
 'ကျွန်တော် အဲဒီလိုကောင်စားမျိုး မဟုတ်ဘူး မမကြီး၊
 ဒီမှာ ပြဿနာတွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုရှုပ်နေလို့ ရှင်းပြဖို့ မအားလို့
 မရှင်းပြတာ မမကြီး မကျေနပ်ရင် အခုချက်ချင်း ကျွန်တော်သွား
 ရှင်းပြမယ် လာ မမကြီးပါ လိုက်နဲ့'
 'ဆောရီးကွာ မမကြီး စကားမှားသွားတယ် မောင်လေး
 တို့ အမှန်တတယ်စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါကွာ နောက်မှ
 မမကြီးတို့ သွားရှင်းပြကြတာပေါ့'
 မမကြီးက အဲလိုသူ့ကိုမျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြန်တောင်း
 ပန်ပြန်တော့ သူ့ရဲ့ဒေါသတွေ လျော့ပါးသွားရပြန်သည်။
 'ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ ကြာလို့
 ဆက်ဆံပါအောင်လေးရယ် သူ့ပုံစံတွေကို မမကြီး အထဲဝရုဏ်း'
 'မမကြီးက စိတ်ပူတယ်ပေါ့'
 'ငူတာပေါ့ ကိုယ့်ဟောင်လေးဝဲဟာ ဝေပုံတိုပုလဲပုလဲ'

မောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ*

ဟာဗျာ

မောင်နှမဟူသောစည်းနှင့်သာ အမြဲခြားနေတတ်သော မမကြီးကို သူ အရမ်းအသည်းသားသွားသည်။

မမကြီး...

သူက မမကြီးရဲ့ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ မမကြီးက အတင်းရုန်းသည်။

*မောင်လေး မင်းကို မမကြီး အထင်မသေးပါရစေနဲ့...

မမကြီးကို အခု လွှတ်ပါ...မမကြီးဘဝမှာ...အထင်အကြီးဆုံး ယောက်ျားဟာ မင်းပဲ အမြဲဖြစ်နေချင်တယ်*

မမကြီး၏ စကားလုံးများကြောင့် သူ့လက်နှစ်ဘက်က အလိုအလျောက်လွှတ်လိုက်မိသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်လေး မမကြီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ငဲ့ညှာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်

မမကြီးရဲ့ စကားအဆုံးမှာသူ ကားကို ခောင်း၍ ထွက် လာခဲ့သည်။

မမကြီးမကြိုက်တဲ့အလုပ်မျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ်မလုပ် မိစေရန် သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးထားမိသည်။

သူဟာ မမကြီးအထင်ကြီးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ အမြဲဖြစ်ချင်မိတော့လေသည်။

မမကြီးနှင့် သူ လူနှစ်ယောက်ပါသောကားကလေးမှာ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အိမ်ရှောက်သည့်ကိုင်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးလင်း သူနိုးတော့ နေအတော် မြင့်နေပြီဖြစ်သည်။

ဝင့်ဝါတို့နှင့်ခိုနိုးထားသည့်ကိစ္စကိုသတိရပြီး သူမြန်မြန် ရေချိုး အဝတ်လဲလိုက်သည်။

ဒီနေ့ မမကြီး သူ့ကို ဘာလို့လာမနှိုးပါလိမ့်...။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် မမကြီးက နံနက်မိုးလင်းတာနှင့်လာ နှိုးနေကျဖြစ်သည်။

မနေ့က ကိစ္စများကြောင့် သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတာ လား။

မဖြစ်နိုင်။

မမကြီးက ဒီလို ကိစ္စအသေးအဖြဲကလေးတွေကို စိတ် ကောက်တတ်သောအိမ်မတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း သူ့ကောင်း ကောင်းသိပါသည်။

သူ့အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာတော့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

‘မမကြီး...မမကြီး...မမကြီး’

နောက်ဖေးခန်းတွေ လျှောက်ကြည့်ပြီး လိုက်ခေါ်နေမိသော်လည်း မမကြီး၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ အရမ်းစိတ်ပူသွားပြီး မမကြီး၏ အိပ်ခန်းနားသို့ သွားပြီး ခေါ်ကြည့်မိသည်။

‘မမကြီး အခန်းထဲမှာရှိလား ဘာဖြစ်နေလဲ မမကြီး’

ပြန်ထူးသံမကြားသည့်အဆုံးမှာတော့ သူ့ အခန်းတံခါးဝနား ကပ်၍ အသံကိုနားထောင်ကြည့်တော့ ညည်းသံခပ်သဲ့သဲ့ကြားရ၏။

‘မမကြီး ကျွန်တော် ဝင်လာပြီနော်’

အတွင်းမှ ဂျက် မချထား၍ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ အိပ်ယာပေါ်တွင် ကွေးကွေးလေးဖြစ်နေသော မမကြီးကိုတွေ့ရသည်။

သူက စိုးရိမ်တကြီးသွား၍ နဖူးစမ်းကြည့်မိသည်။

‘ဟာ ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပါလား’

သူ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမုန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

ဆရာဝန်ခေါ်ရအောင်လည်း သူ မသိချေ။

မမကြီးထိုကားပေါ်ပွေ့တင်၍ ဦးဖူးပါးကို အိမ်ကိုသေသေချာချာစောင့်ကြည့်ရန်မှာပြီး ဆေးရုံရှိရာသို့လာခဲ့သည်။

အပူကြီးလွန်း၍ မမကြီး သတိပင် မရဘဲ ကယောင်ကတမ်းတွေပြောနေသည်။

“မေမေ မေမေ သမီးကိုထားမသွားပါနဲ့ မေမေရယ်... မေမေ...”

အပေါက်ရဲ့ရာလွန်းသောမမကြီးကိုကြည့်၍ သူ့ရင်ထဲမချိုမဆန်ခံစားသွားရသည်။

မမကြီးရယ်....

ထိုခဏ၌ မမကြီးကို သူ့စိုးရိမ်လွန်း၍ အားလုံးကို မေ့လျော့သွားတော့သည်။

‘တော်တော်အပူကြီးတယ်ဗျာ အခုမှ ဘာလို့ခေါ်လာရတာလဲ’

ဆရာဝန်၏အပြစ်တင်စကားကို သူက ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲခံသွားသည်။

မောင်လေး မမကြီးကိုမထားခဲ့ပါနဲ့ မောင်လေးရယ်...
မေမေ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပေးပါ။

ဆရာဝန်က မမကြီးရဲ့ လက်မောင်းမှာ ဆေးထိုးအပ်ကို
ထိုးရင်း သူ့ကို မေးသည်။

‘လူနာက တော်တော် အားနည်းနေတာပဲ အားနည်းနေ
တဲ့ကြားက ဖျားတော့ ပိုဆိုးရောပေါ့ ခင်ဗျာနဲ့ ဘာတော်လဲ’

‘ဗျာ ကျွန်တော့်အစ်မပါ ဆရာ’

‘အေးဗျာ ဂရုစိုက်ပါ သူ့ခမျာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များနေ
တယ်နဲ့ တူတယ်’

ဆရာဝန်က အဲလိုမှတ်ချက်ချပြီး ထွက်သွားတော့ မမ
ကြီးရဲ့ဖြူဖြောဖြောမျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့အတွေးထဲမှာတော့ မမကြီးနေအိမ်ပြန်ကောင်းရေး
မှလွဲ၍ အခြားဘာမှမရှိတော့ချေ။

မမကြီးနေကောင်းစေရန် သူ တတ်သလောက်မှတ်သ
လောက် ဘုရားစာတွေ ရွတ်၊ သတိပြန်ရအောင် ဆုတောင်းရင်း
ဆေးရုံပေါ်တွင်သာ တစ်နေကုန်ခဲ့လေသည်။

ညဘက် ရောက်တော့ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို
ငှား၍ သူပြန်ခဲ့ရသည်။

သူ မမကြီးကိုစိတ်မချသော်လည်း ဘယ်လိုမှသူ့စောင့်
လို့မရ၍ပြန်လာခဲ့သော်လည်း သူ့ရဲ့စိတ်တို့က မမကြီးထံ၌သာ
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မမကြီး ပြန်နေကောင်းလျှင်တော့ မမကြီးရဲ့ အမေ့ကို
တတ်နိုင်သလောက်ရှာပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မမကြီးသာ နေအိမ်ပြန်ကောင်းပါစေ။

မမကြီးတို့ရဲ့အိမ်ရောက်တော့ မမကြီးအခန်းထဲဝင်ပြီး
မနက်ဖြန်သူ့သွားရန် မမကြီးအတွက် ပစ္စည်းတွေ ဝင်ယူပြီးထည့်
မိသည်။

မမကြီးရဲ့မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေထည့်
ရင်းနှင့်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိလေသည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက် ဝင့်ဝါထက်ပိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

ရောင်နီဘွားက အလန့်တကြားနာရိကိုကြည့်လိုက်တော့
ညဆယ်နာရီတိတိရှိနေပြီဖြစ်သည်။

အသန်းဝပ်

‘အောင်ရောင်နီက ကိစ္စရှိလို့ မလာနိုင်ရင်လည်း ဟိုတယ်က တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းဆက်လို့ရတာပဲ အခုတော့...’

ဦးမင်းထက်ပိုင်၏ မျက်နှာတို့ သူ မော့မကြည့်ရဲဘဲ... ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့ထားမိသည်။

သူ့ဘက်ကမှားထားတာဆိုတော့ ဦးမင်းထက်ပိုင်အပြစ်တင်တာကို ငဲ့မနေရဲမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ချေ။

‘သူငယ်ချင်း ချိန်းထားလို့ ပျက်ကွက်တယ် ဆိုတာက ထားတော့... အန်တယ်ဝါ ရှိနေတော့ သူ့ကြီးကို မလေးစားသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဘာပြဿနာပဲရှိရှိ ဖုန်းကလေး တစ်ချက်တော့ လှမ်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောသင့်တယ်ကွာ’

မမကြီးအတွက် အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းသော သူ့ကိုယ်သူ့အပြစ်တင်ရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

‘အန်ကယ် ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’

‘အေးပေါ့ကွာ တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတော့လည်း အန်ကယ်တို့က ဘာပြောလို့ရမှာလဲ’

ဦးမင်းထက်ပိုင်၏အသံတွင် မကျေနပ်မှုများပါနေသေးကြောင်း သူ့သိပါသည်။

သို့သော်...လူကြီးဖြစ်၍ အန်ကယ်ဦးမင်းထက်ပိုင်က သည်လောက်သာပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

ဟိုတယ်၏ဧည့်ခန်းတွင် သူနှင့်ဝင့်ဝါထက်ပိုင်သာကျန်၏။

ဝင့်ဝါက ခပ်ပိုင်ပိုင်အနေအထားဖြင့် တစ်နေရာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဝင့်ဝါ ကိုကို့ကို စိတ်ဆိုးနေသလား’

ဝင့်ဝါက သူ့စကားကို ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းကိုခပ်လေးလေးခါပြသည်။

‘ဒါဆို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုကို့ကို စကားမပြောတော့’

ဘူးလား ကိုကို့မှာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ပါကွာ’

‘ဝင့်ဝါ ကိုကို့ကိုစိတ်မဆိုးဘူး ဒါပေမဲ့ ကိုကို့ကိုတော့ ဝင့်ဝါမယုံတော့ဘူး ဝင့်ဝါတို့သားအဖ လေယာဉ်လက်မှတ်ရတဲ့နေ့ ပြန်တော့မယ်’

‘ဟင်’

သူ့ရဲ့ ဧည့်ဝတ်မကျော့ပွန်မှုနှင့် ဝင့်ဝါထက်ပိုင်တို့ သားအဖကို အလေးမထားမှုများကြောင့်...သူ အရမ်းအားနာသွားမိသည်။

‘ဝင့်ဝါ ကိုကိုလေ...’

‘ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ ကိုကို့ရယ်...ဝင့်ဝါ ဘာမှ ထပ်မကြားပါရစေနဲ့တော့...ကိုကို့ဟာ ဝင့်ဝါတင်မကဘူး ဝင့်ဝါရဲ့ဖေဖေကိုပါ အလေးမထားဘူးဆိုတာ...ဝင့်ဝါ ကောင်းကောင်းသိသွားပြီ’

‘ဝင့်ဝါ...ကိုကို့ကို နားလည်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား...ကလေးရယ်’

သူက ဟိုးအရင် ဝင့်ဝါရဲ့ သူ့ကို နားလည်ပေးမှုများကို မြင်ယောင်တမ်းတရင်း ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုအခါမှာတော့ ဝင့်ဝါက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးရင်း

“ဝင့်ဝါက ဘာကို ဘယ်လောက်အထိ နားလည်ပေးရ မှာလဲ ကိုကို”

ဝင့်ဝါရဲ့ မေးခွန်းကို သူ ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား သည်။

“ကိုကို ဝင့်ဝါကိုတစ်ခုမေးမယ် စိတ်တော့မဆိုးနဲ့နော် ဝင့်ဝါ ကိုကိုကိုစိတ်ပျက်နေပြီလား စိတ်ပျက်နေရင်လည်း ဝင့် ဝါသဘောပဲနော်”

“ဒီစကားကို ကိုကို အရင်ပြောတာနော်”

ဝင့်ဝါက ခပ်တည်တည်မုတ်နှုတ်နားပေးနှင့်မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ စကားမှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်သည်။

“အဲဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူးကွာ ကိုကိုက ဝင့်ဝါကိုဒုက္ခ ပေးထားသလိုဖြစ်မှာစိုးရိမ်လို့ပါ”

ဝင့်ဝါက လှလှပပလေး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“ဝင့်ဝါနဲ့ကိုကိုတို့ရဲ့ကိစ္စကို ဝင့်ဝါ သေချာပြန်စဉ်းစား နေပါတယ်လေ၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့မှ ဝင့်ဝါတို့ သေချာဆက် ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ ကဲ..ကိုကိုမှာလည်း အရေးကြီးကိစ္စတွေရှိ မယ်ထင်တယ် သွားစရာရှိရင်သွားတော့လေ ရပါတယ်”

သူ့ကို အလိမ္မာနှင့်နှင်နေတာလား၊ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပင် ပြောနေ

တာလားတော့ မသိ။ သူ့ကြောင့် ဝင့်ဝါသည် နာနာကျင်ကျင် ခံစားနေရပုံရသည်။

သူ့ကိုချစ်ရာသောတို့ကောင်မလေးကို သူ မခံစားရစေ ချင်ပါ။

သူက ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေရ၏။

“သွားတော့လေ ကိုကို...သွားပါတော့...ဝင့်ဝါကို အဲ သည် သနားတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ လာမကြည့်ပါနဲ့ ဝင့်ဝါ တောင်း ဝန်ပါတယ်”

“ဝင့်ဝါလေး ဒါဆို ကိုကို သွားမယ်နော် ကိုကို့အတွက် ဘာမှမခံစားပါနဲ့ဝင့်ဝါရယ် မတန်ပါဘူး ကိုကိုတို့ကိစ္စကိုလည်း ဝင့်ဝါကြိုက်သလို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ် ဝင့်ဝါတို့ လေ ယာဉ်ကွင်းဆင်းခါနီးမှပဲ ကိုကိုလာတော့မယ် လိုအပ်ရင်...ကိုကို ဟမ်းဖုန်းကို ဆက်လိုက်ပါ”

ဝင့်ဝါက ခေါင်းညှိတ်ခေါင်းမခါဘဲ သူ့ကို ငေးကြည့် နေလေသည်။

သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်မကင်းစွာ ခံစားရရင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့အပေါ်တွင် ကောင်းရှာလွန်းသော...ထိုသားအဖတို့ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတောင်းပန်ရင် ကောင်းမလဲဟုတစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားပြီး မမကြီးရှိရာ ဆေးရုံဘက်သို့ မောင်းခဲ့လေသည်။

သူ ဆေးရုံကိုရောက်တော့ မမကြီးက သတိရနေပြီဖြစ် သည်။

နေမကောင်းသည့်ကြားမှပင် သူ့ကိုတွေ့တော့ပင်ယုံယုံ ပြုံးပြလိုက်သောမမကြီး၏မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ သူ စိတ်ညစ်သမျှအားလုံး မေ့ပျောက်သွားပါသည်ဆိုလျှင် လွန်လေ မည်လား မသိ။

‘မမကြီး ဘယ်လိုနေသေးလဲ’

‘သက်သာသွားပါပြီ မောင်ရောင်နီရယ်...ခောင်လေး ကျေးဇူးတွေ မမကြီးမှာ များလှပါပြီ ဘယ်လိုကျေးဇူးဆင်ရမှုန်း လည်းတောင် မသိတော့ဘူး’

‘မလိုပါဘူး မမကြီးရယ်’

သူက နဖူးပေါ်တွင်ဝဲကျနေသော မမကြီးရဲ့ဆံပင်အချို့ ကို သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။

‘မမကြီး ဘာစားလို့ရတယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောသွား လဲ ဆရာမ’

စိုင်းအေး

နံ့ဘေးတွင်ထိုင်စောင့်နေသော သူ့နားပြုဆရာမကိုလှမ်း မေးလိုက်သည်။

‘ဆန်ပြုတ်တို့ ဘာတို့ အစာပျော့ပျော့ ရပါတယ်’

‘မမကြီး ဘာစားချင်လဲ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်’

‘ရပါတယ် ခေါင်လေးရယ် မောင်လေးလည်း မမကြီး

တို့မိသားစုအတွက်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်ပြီး အလှမ်းရှုပ်နေရပြီနော်’

မမကြီးက သူ့ကို အားနာသလိုပြောလိုက်တော့ သူက

မမကြီးရဲ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

‘မမကြီး ကျွန်တော့်ကို မောင်အရင်းလို သဘောထား

တယ်ဆိုရင် အဲလိုစိမ်းတဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့ဗျာ’

မမကြီးက ခပ်ဖွဖွပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူ့ရဲ့နှ

လုံးသားအရံမှာ အေးချမ်းသွားရပါသည်။

ထို့နောက်...

သူသည် အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မမကြီးဘေးနားတွင်နေ၍

လိုအပ်သမျှတို့ ပြုစုပေးနေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မမကြီးသည် တော်တော်လေး

ကူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာသည်။

‘မောင်လေးရဲ့အပြုအစုကောင်းလို့ မမကြီး မနက်ဖြစ်

စိုင်းအေး

၂၃၄

ဖိနပ်ခင်ခင်

ဆို ဆေးရုံက ဆင်းရဲတော့မယ်နဲ့တူတယ်”
‘ဟုတ်လား ဆရာဝန်ကြီးကို ကျွန်တော် သွားမေးဦးမှ’

ပဲ
သူနှင့် မမကြီး စကားကောင်းနေခိုက် သူ့တယ်လီဖုန်း
လေးက ထမြည်လာသည်။

‘ခဏနော် မမကြီး’
ထိုတယ်လီဖုန်းသည် မမကြီးအတွက်တော့...သတင်း
ကောင်းတစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာသည်။

‘ဟယ်လို’
‘ယူလား မေပါ...’
မေ့ရဲ့အသံကိုကြားလိုက်ရတော့ သူ့စိတ်ချက်သက်ပျက်
ဖြစ်သွားသည်။

‘မေပြောလေ ဘာဘီစွလဲ’
‘ယူ့အသံကလည်း စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ မေက ဒီမှာ
သတင်းကောင်းပြောမလို့’

‘ဘာများလဲ မေရဲ့’
‘ယူတို့အဖေလိုထင်ရတဲ့ ဦးနှောက်မကောင်းတဲ့ပေါ့။။
သမီးတစ်ယောက်ကို တိုယ်တို့ဒရိုင်ဘာတ တွေ့ခဲ့လို့တဲ့’

ဝိုင်စလေ

‘ဟာ တကယ်လား’
သူက မမကြီးအတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။
‘ဘယ်နားမှာတဲ့လဲ’

‘ကျောက်ဆည်မြို့နားမှာ တဲ့...ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်
တွေလည်း စားနေတယ်တဲ့...ဦးနှောက်မကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီး
တဲ့’

‘ခဏလေးနော် မေ၊ မမကြီးကို ပြောလိုက်ဦးမယ်’
သူက မမကြီးကို ချက်ချင်းဝမ်းသာစေလို၍ လှမ်းပြော
လိုက်သည်။

‘မမကြီး အန်တီလို့ ထင်ရတဲ့အမျိုးသမီးကို ကျောက်
ဆည်မြို့နားမှာတွေ့တယ်တဲ့’
‘ဟင် တကယ်လား’

တူတင်ပေါ်တွင် ခပ်လျော့လျော့ ခေါင်းအုံးတွေထပ်ပြီး
လှဲနေသော မမကြီးက ဝမ်းသာအဲလဲထထိုင်သည်။
သူက မေ့တို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး မနက်

ဖြန့်လာခဲ့မည့်အကြောင်းပါ ပြောလိုက်သည်။
‘ကျွန်တော် မနက်ဖြန် မေ့ဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း
မေးပြီး ကျောက်ဆည်ကို သွားလိုက်မယ်လေ’

ဝိုင်စလေ

‘အို မမကြီး မနက်ဖြန်ဆေးရုံက ဆင်းလို့ ရပြီပဲ...မမကြီးပါ လိုက်မယ်’

‘ဟာ မမကြီးကလည်း မဖြစ်ပါဘူး မမကြီးနေကောင် ဒီနေ့မှကောင်းတာကို’

မမကြီး၏မျက်လုံးများက ဝမ်းသာနေကြောင့် တလက်လက်တောက်ပနေ၏။

‘အို မနက်ဖြန် ပြောနေတဲ့ အခုကောင်မှ မမကြီး ဆေးရုံကဆင်းပြီး သွားခေါ်ချင်တာ မမကြီး လိုက်ပါရစေ မောင်လေးရယ်’

‘မမကြီးကလည်း ဗျာ’

‘မမကြီး မနက်ဖြန်ဆို လုံးဝနေကောင်သွားပါပြီ မောင်လေးရယ်’

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူသည် အခြံတစ်ခဲးမမကြီး၏အလိုကို လိုက်လျောတတ်သူပီပီ မမကြီးကိုခေါ်သွားရန် သဘောတူလိုက်သည်။

သူက မမကြီး စိတ်ချမ်းသာတာကို...အခြံမြင်ချင်သူတည်း။

အချစ်(၁၇)

နောက်တစ်နေ့ ဆေးရုံသို့ မသွားခင် ဝင့်ဝါတို့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သေးသည်။

‘ဝင့်ဝါလား ကိုကိုပါ ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ’

‘ဒီညနေဖလိုက်နဲ့ပါ ကိုကို၊ မနေ့တော့ ကားစင်းလုံး ငှားပြီး ပြင်ဦးလွင် သွားလိုက်သေးတယ်’

‘အေးကွာ တို့ကိုလည်း လာချင်ပေမယ့်...အန်ကယ်နဲ့ မျတ်နှာချင်းမဆိုင်ရသေးလို့...’

သူက မလုံမလဲနှင့် ဝင့်ဝါကို ဆင်ခြေတစ်ခု ပေးလိုက်သေးသည်။

‘ရပါတယ် ကိုကို မလိုအပ်တော့ပါဘူး...ညနေလူနာ’

ကိုကို လာချင်တဲ့စိတ်ရှိမှလာပါ မလာရင်လည်း ဝင့်ဝါတို့အပြစ်
မပြောပါဘူး ကားငှားပြီးသွားမှာပါ။

“ဝင့်ဝါရယ် ကိုကို ရန်ကုန်ရောက်မှအဖြစ်အပျက်အား

လုံးကို သေသေချာချာရှင်းပြပါမယ်”

ဝင့်ဝါက ဘာမှ သူ့ကို ပြန်မပြောချေ။

“ကဲ ကိုကို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့စိတ်ထဲတွင် ဝင့်ဝါ သူ့ကိုစိတ်ကောင်းနေတာဟုပင်
ထင်မှတ်နေပြီး ရန်ကုန်ရောက်တော့မှအကျိုးအကြောင်းပြောပြီး
ချောမောလိုက်မည်ဟု တွေးမိသည်။

သူ ဆေးရုံကိုရောက်တော့ မမကြီးက တက်ကြွစွာ အ
ဆင်သင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေလေသည်။

“ကဲ သွားစို့ မောင်လေးရေ...”

သူက မမကြီးရဲ့အထုတ်ကိုဆွဲပြီး တားပေါ်တင်လိုက်
သည်။ ပြီးနောက် သူတို့ မေရဲ့စတိုးဆိုင်ဘယ်သို့ အရင် ထွက်
ခဲ့သည်။

“ဟော လာကြပြီ...လာ...လာ ဟူတို့ကို စောင့်နေတာ
မမကြီး နေမကောင်းဘူးဆို တောင်းသွားပြီလား”

စိုင်းစဆေ

“အေး တောင်းပါပြီကွယ် မေတို့ မေမေသတင်းကြား
တယ်ဆို ပြောပါဦးကွယ် မမကြီးမှာ မေမေကို အရမ်း စိတ်ပူနေ
တာ”

မမကြီးက ရောက်ရောက်ချင်းပင်..မေ့ကို အလောတ
ကြီးမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မမကြီး ကျောက်ဆည်ဘက်မှာတွေ့လိုက်
တယ်တဲ့ အဝေးပြေးကားပေါ်ပါသွားတယ်နဲ့ တူတယ်”

“မောင်လေး ဒါဆိုရင် မမကြီးတို့ ကျောက်ဆည် အခု
သွားရအောင်”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်နေခိုက်တွင် မေတို့၏စတိုး
ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ငင်လာတာကို ရိပ်ခဲနဲ့ တွေ့လိုက်
သည်။

“အစ်မရေ တစ်ရှူးတစ်ထုပ်...ဟင်...ကိုကို”

အသံကြောင့် သူ...အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

“ဪ...ကိုကိုက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ရှုပ်နေတယ်လို့
သတင်းကြားထားတာ အခုတော့ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို
ကို ကို သိပ်ရက်စက်တယ် တို့ကိုတို့ မုန်းတယ်”

စိုင်းစဆေ

“ဝင့်ဝါ နေဦး...ကိုကို ရှင်းပြပါရစေ ဝင့်ဝါရယ် နေပါ

ဦး”

ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုင်ပြီး သူ့ကို ထုရိုက်နေသော ဝင့်ဝါကို သူ ရှင်းပြရန်ကြိုးစားသော်လည်း ဘယ်လိုမှအရာမရောက်ချေ။

“လွတ် ဝင့်ဝါကို အခုလွတ်ပါ၊ ဝင့်ဝါ သွားပါရစေတော့ ကိုကို ဝင့်ဝါကိုတကယ်မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဝင့်ဝါသိသွားပြီ ဝင့်ဝါကို လွတ်ပါ အခုချက်ချင်း ရန်ကုန်ကို ပြန်မယ်”

သူ့ကို တွန်းလွှတ်ပြီး ဝင့်ဝါ ဆိုင်ပြင်သို့ပြေးထွက်သွားသည်။

“ယူ ဘာတွေရှုပ်ထားပြန်ပြီလဲ”

“ကျွတ် မင်းက တစ်မျိုး၊ လာ... မမကြီး သွားရအောင်” သူနှင့်ဝင့်ဝါကို ကြောင်ပြီးငေးကြည့်နေသော မမကြီး လက်ကိုဆွဲ၍ မေတို့ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့မှ မေ့ကိုဆက်ဆံတာ သူ့လွန်သွားပြီမှန်း သိ၍ ဆိုင်ထဲသို့ပြန်ဝင်ပြီး မေ့ကို တောင်းယူလိုက်သည်။

“မေ...ကိုယ် မေ့ကိုပြောတာလွန်သွားတယ်ကွာ ကိုယ် တံတေ့ တအားရှုပ်နေလို့ ကိုယ်တောင်းယူနိပါတယ်နော် နောက် ဒီအကြောင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေး မေ့ကို...ရှင်းပြပါ

မယ် ကဲ...မေ သွားပြီ”

ထားထဲတွင် မမကြီးက သူ့ကို ထိုင်၍ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသည်။

“ကဲ...မမကြီး...ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့တော့ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းအကောင်းချည်းပဲလို့သဘောထားပါတော့ အခုကျောက် ဆည်ကို ကျွန်တော်တို့ သွားရအောင်”

မမကြီးက သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်လိုက်၏။

မမကြီးရဲ့ပုံစံက မိုးမြို့မှာကြောက်တဲ့သုန်သုငယ်လိုဖြစ် နေ သည်။

“ဟိုကျောက်ရင် မေမေ့ကိုတွေ့ပါမလား ခောင်လေးရယ်”

“တွေ့မှာပါ မေမေ့ချာပြောလိုက်တာပဲ နာရီစင်နား မှာ ကျက်စားတယ်တဲ့”

“မေမေလည်း ဒုက္ခတွေတော်တော်ရောက်ရှာမှာပဲနော်”

“စိတ်အေးအေးထားပါ မမကြီးရယ်”

သူက မမကြီးကို တတ်နိုင်သလောက် နှစ်သိမ့်နေပေ မယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဝင့်ဝါကိုမြင်ယောင်ရမ်း ပူလောင်နေမိ သည်။

ဝင့်ဝါလေးခမျာ တော်တော်လေးခိစားရရှာမှာဟု ဆွေး
ပိနေသည်။

ပြီးတော့

ဝင့်ဝါအပေါ်မှာရော သူတရားပါရဲ့လား။

‘မောင်လေး ကျောက်ဆည်မြို့ထဲ ရောက်နေပြီ မျက်စိ
ရှင်ရှင်ထားပြီး ကြည့်ပေးပါ’

ကျောက်ဆည်နှင့်မန္တလေး သိပ်မဝေးလှ၍ ခဏနေတော့
ကျောက်ဆည်မြို့ထဲ သူတို့ရောက်လား၏။

နာရီစင်နားကို ကားနှင့်နှစ်ပတ်လောက်ပတ်ကြည့်တော့

‘မောင်လေး ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဟိုနားမှာထိုင်နေတာ...’

နာရီစင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ခပ်တုင်ကုပ်ထိုင်နေရာ
သို့လက်ညှိုးထိုးပြတော့ သူလည်း ထိုနားတွင် ကားတိုရပ်လိုက်
၏။

ကားရပ်ရပ်ခြင်းပင် မမကြီးက သူ့ကိုမစောင့်နိုင်ဘဲ...
ကားပေါ်မှပြေးဆင်းသွားသည်။

‘မေမေ မေမေ’

ထိုနားတွင်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးမှာ အမှန်တကယ်
ပင် မမကြီးရဲ့အမေ ဖြစ်နေတော့သည်။

‘မေမေ သမီးကြီးလေး သမီးကြီးပါ’

ထိုပေပေရေရေနှင့်ညစ်ပတ်နေသော အမေ့ကို မမကြီး
က ဖက်၍ငိုလေတော့သည်။

‘မမကြီး...မမကြီး...သတိထားလေ လူတွေ ကြည့်နေ
တယ်’

အရူးမကြီးက မမကြီးကို ခပ်တွေ့တွေ့ကြည့်ပြီး တွန်း
လွှတ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်က အမေလဲ ငါနှင့်အမေမဟုတ်ဘူး ငါက အပျို
ကြီးဟဲ့ ငါ့မှာကလေးမရှိဘူး သိရဲ့လား’

အရူးမကြီးစကားကြောင့် အနားတွင် ရှိသောသူများက
ရယ်လိုက်ကြသည်။

‘ဖြစ်ရလေ မေမေရယ် ဖြစ်ရလေ’

မမကြီး အမေက ထိခိုးမရအောင် သွက်သွက်ခါ ရူးနေ
ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူနှင့် မမကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ သိလိုက်
ရသည်။

‘ဘယ်လို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မောင်လေး’

‘ရန်ကုန်က စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကိုပဲ ပို့လိုက်ရုံ ရှိ
တော့တာပေါ့’

သူက အခြေအနေကိုကြည့်၍ အမှန်အတိုင်းပင် ပြောလိုက်တော့ မမကြီးက ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်လေသည်။

‘မငိုပါနဲ့၊ မမကြီးရယ်.. လုပ်သင့်တာကိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ’

ထို့နောက်..ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်၏အကူအညီကိုယူကာ ဝိုင်းချစ်၍ သူ့ရဲ့ကားပေါ်သို့တင်လိုက်၏။

‘နင်တို့ ငါ့ကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ တင်း.. လွှတ်ကြ.. လွှတ်ကြ’

ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် တားပေါ်ရောက်လာတော့ သူ့ရော မမကြီးပါ ကားပေါ်တက်ပြီး မန္တလေးဆေးရုံသို့ အရင်ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

‘မောင်လေးကို မမကြီး အရမ်းအားနာပါတယ် မမကြီးကြောင့် မောင်လေး လူမှုရေးရော စီးပွားရေးရော ထိခိုက်ရတယ် အဲဒီအတွက် မမကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိစ္စအားလုံး မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်ပြီး မောင်လေးရဲ့ကောင်မလေးဆီကိုလည်း လိုက်ပြီး ရှင်းပြပါ့မယ် မမကြီးလည်း မမကြီးလျှောက်ရမယ့်လမ်းတို မမကြီးဘာသာ သိနေပါပြီ’

မမကြီး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိသော်လည်း လေးနက်တည်ငြိမ်နေသော မမကြီးရဲ့မျက်နှာထားကြောင့် တစ်ခုခုကိုအသေအချာဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှန်း သိသာလှပါသည်။ သူကတော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် မမကြီးအနားမှာ အချိန်ပြည့်နေချင်သူဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူ ဝင့်ဝါထက်ပိုင်အပေါ်မှာလည်း မတရားမှန်း သူ့ဘာသာ သူသိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်ရကောင်းနိုး၊ မန္တလေးမှာ ဆက်နေရကောင်းနိုး၊ ဒွီဟာစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သို့သော် မကြာခင်မှာဘဲ မမကြီးရဲ့အမေကို ရန်ကုန်စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ရန် စီစဉ်ကြသည့်အတွက် သူ့ရော မမကြီးပါ ရန်ကုန်သို့အင်းလာခဲ့ကြ၏။

အခန်း(၁၈)

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ရောက် ရောက်ခြင်း ဝင့်ဝါထက်ပိုက်ကို
တန်းသတိရမိသော်လည်း သူ မသွားရဲသေးဘဲ အိမ်သို့အရင်ပြန်
လာခဲ့၏။

‘ဪ မင်းက ပြန်လာသေးတယ်ကွီး’

အိမ်ထဲသို့ဝင်ဝင်ခြင်းပင် ဖေဖေ၏အပြစ်တင်သောဆီး
ကြိုသံကို အရင်ကြားရ၏။

‘ဖေဖေ အပြစ်တင်ချင်ရင် နောက်မှ တင်ပါဗျာ ကျွန်
တော် အရမ်းပင်ပန်းလာလို့ နားပါရစေ’

ဖေဖေကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့
အရင်ဝင်ခဲ့သည်။

မမကြီးနှင့်ခွဲခွာရခါစမို့...မမကြီး၏မျက်နှာကို မြင်
ယောင်နေမိသေးသော်လည်း သူ့ရဲ့အပြစ်မကင်းသောဝင့်ဝါတစ်
ယောက် ဘယ်လိုများ ခံစားနေရပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးပူနေမိ
သည်။

ရေမိုးချိုးပြီးသော်လည်း သူက အပြစ်ရှိသူ ဖြစ်၍ ဖေ
ဖေနှင့် ထွက်တွေ့ရန် မပုံရဲသေးဘဲ အိပ်ခန်းထဲ၌သာ အိပ်နေမိ
လေသည်။

သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသလဲမသိပါ။
ညနေစောင်းမှ နိုးလေသည်။

‘ဪ နိုးပြီလား လာစမ်းပါဦး’

သူက အပြစ်ရှိသူဖြစ်၍ ဖေဖေရှေ့တွင် ချပ်ယိုယို ဝင်
ထိုင် သည်။

‘ကဲ ပြောပါဦး...မန္တလေးက ဇာတ်လမ်းတွေကို။ မင်း
ကတော့ ဟိုမှာ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်၊ ငါကတော့ ဒီမှာ ဦးမင်း
ထက်ပိုင်တို့ကို မနည်းတောင်းပန်လိုက်ရတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်း
သေချာ ရှင်းပြမှာပါ...အခု ဝင့်ဝါတို့သားအဖ စိတ်သိပ်ဆိုးနေ
လား’

‘အေး...စိတ်ဆိုးတာတော့ မပြောနဲ့...ဝင့်ဝါက ငါ့ဆီ
တောင် မလာတော့ဘူး သူ့အဖေနဲ့ နိုင်ငံခြားလိုက်သွားမယ်လို့
ပဲပြောနေတယ်လို့ သတင်းကြားတယ် မင်းလုပ်လို့ ဒီမှာအားလုံး
မျက်နှာမျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ငါသိဘယ် အစကတည်းက
မင်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေတယ်’

သူ့ကို သိပ်မဆူတတ်သော၊ သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်း
သော ဖေဖေကပင် ဆူတယ်ဆိုတော့ သူ့အပြစ်က သိပ်များကြီး
နေပြီလားဟုတွေးမိပြီး သက်ဖြင်းတစ်ချက်ခိုးချလိုက်သည်။

‘ဖေဖေပြောတာ သားက လူဆိုးကြီးကျနေတာပဲ သား
ရှင်းပြတာကိုလည်း နားထောင်ပါဦး အပြစ်အပျက်က ဒီလိုပါ’
သူက ဇာတ်စုံခင်းပြလိုက်တော့မှ ဖေဖေက ခေါင်းတ
ညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွားသည်။

‘ဪ ငါ့သားက သူများကို စေတနာလွန်ပြီး ကူညီ
ခဲ့တာကိုး ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးတန်းတန်းတော့ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ငါ
သားတူညီလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးလေးက တော်တော်တော့ချောပုံ
ရတယ်’

‘ဟာဗျာ ဖေဖေကလဲ’

ဖေဖေ ပြောလိုက်တာက အမှန်တရားဖြစ်နေ၍ အိလိုမ

လဲဖြစ်သွားသည်။

‘အေး...ငါသိတာက အရေးမကြီးဘူး...ဝင့်ဝါ သိဖို့က အရေးကြီးတယ် ဝင့်ဝါကိုတော့ သေချာသွားရှင်းပြဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သွားရှင်းပြမှာပါ ဖေဖေ’

‘အေး အေး ဝင့်ဝါလေးခမျာ သနားပါတယ်’

ဤသို့ဖြင့် ဖေဖေနှင့်သူ ပြန်၍ ပြေလည်မှု ရသွားကြ လေတော့သည်။

ဝင့်ဝါကို သွားရှင်းပြမည်ဟု စဉ်းစားရင်း အိမ်မှ ထွက် လာသော်လည်း တကယ်တမ်းရောက်သွားတာက မကြီးဆီသို့ ဖြစ်သည်။

‘မမကြီး နေကောင်းရဲ့လား မျက်နှာလည်း တော်တော် ချောင်သွားတယ်’

‘အေးပါ ကောင်းပါတယ် မောင်လေးရယ်...ငါ့မောင် လည်း မမကြီးအတွက်နဲ့ တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီနော်’

‘အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

သူ့ကို မမကြီးက ပြုံးကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ခါနဲ့ မောင်လေးနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ကောင်မလေးဆီရော သွားပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ သွားမလို့ပါပဲ’

‘အေး...သွားပြီး သေချာရှင်းပြလိုက်လေ မမကြီးရော လိုက်ရှင်းပြဖို့ လိုသေးလား’

‘မလို့ပါဘူး မမကြီး က အန်တီဆီသွားရအောင်’

မမကြီးထံမှ အန်တီအတွက်ထည့်ထားသောပစ္စည်းများ ကို ကူသယ်ပေးရင်း မမကြီးနေသော တိုက်ခန်းအောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည်။

သူက မမကြီးသယ်လာသော ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု တူသယ်ပေးရင်း ဝတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိပေ။

သူနှင့် မမကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မျက်လုံး တစ်စုံက လှမ်းကြည့်နေကြောင်း သူတို့ သတိမထားမိချေ။

ထိုမျက်လုံးများထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများနှင့် ပြည့် နှက်နေကြောင်းကိုလည်း သူတို့ မသိချေ။

သူနှင့်မမကြီး ကားနှင့်ထွက်သွားသည်အထိ ကြည့်နေ သောမျက်လုံးပိုင်ရှင်မှာ ဝင့်ဝါထက်ပိုင်သာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ဝင့်ဝါတို့အိမ်ရှေ့ဘဲလ်တို့နှိပ်လို့ကံတော့ သူ့ရှင်က တ
ဒုန်းဒုန်းဒုန်းနေသည်။

သူ ဒီအိမ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာသာဖူးပေမယ့် ဒီလို
တစ်ခါမှရင်မခုန်ဖူးချေ။

‘ဝင့်ဝါ ဝင့်ဝါ’

ခဏကြာတော့မှ အိမ်တွင် အလှုပ်လှုပ်နေသော ထောင်
မလေးက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

‘ဝင့်ဝါ ရှိလား’

သူ့ရဲ့မေးခွန်းကို ကောင်မလေးက ခေါင်းမညှိတ် ခေါင်း
မခါဘဲ အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာသည်။

‘ထိုင်ပါ အစ်ကိုကြီး’

ကောင်မလေးက အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားတော့ နာရီသံတစ်
ချက်ချက်ကြားနေရသော ဧည့်ခန်းကြီးထဲတွင် သူတစ်ယောက်
တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခဏအကြာ ကောင်မလေးက မွန်လင်ဗန်းနှင့်ပြန်ထွက်
လာပြီး

‘အစ်ကိုကြီး မမလေးက ခဏခစာင့်ပါတဲ့... ရေချိုးနေ
လို့တဲ့’

သူက ကောင်မလေးကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပြီး စားပွဲ
ပေါ်တွင်တင်ထားသောသတင်းစာကို ထိုင်ဖတ်နေလေသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာတော့မှ... ဝင့်ဝါထက်ပိုင် ထွက်လာ
သည်။

‘ရောက်နေတာ ကြားပြီလား’

‘နာရီဝက်ယောက်တော့ ရှိပါပြီ’

‘ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ’

ဝင့်ဝါက သူ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ခပ်တည်တည်မျက်
နှာထားနှင့်မေးလိုက်သည်။

‘တို့တို့ ဝင့်ဝါကို ရှင်းပြစရာလေး ရှိလို့ပါ’

‘ဪ ဟုတ်လား ရှင်နဲ့ ဝင့်ဝါကြားမှာ ဘာတွေများ
ရှင်းပြစရာရှိသေးလို့လဲ တိုရောင်နီဘွား... ရှင်းပြဖို့ မလိုတော့ပါ
ဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး ဝင့်ဝါ၊ ကိုကို ရှင်းပြတာကို သေသေချာ
ချာနားထောင်ပြီးမှ ဝင့်ဝါကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ’

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်တ ခဲ့ပြုံးပြုံးရင်း

‘ဘာမှ မလိုအပ်တော့ပါဘူး တိုရောင်နီဘွား ရှင်နဲ့ ဝင့်
ဝါ ပြစ်ခဲ့တာတွေကို အားလုံး မွေးလိုက်ပြီ။ အခု ရှင်ကို မွေးဖွဲ့

သည်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ နေထိုင်နေတာ တခြားကိစ္စမရှိဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ နားချင်ပြီ”

ဝင့်ဝါရယ်....

အလိမ္မာနှင့်နှင်နေပြီး ဝင့်ဝါရဲ့မျက်နှာပေးကြောင့် သူ့ဘယ်လိုမှ မရှင်းပြနိုင်စွမ်း သိသွား၍ သူပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ဝင့်ဝါ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ကိုကိုပြန်ပါ့မယ် ဝင့်ဝါ ကိုကိုကို နားလည်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ဆိုတာရှိရင် ကိုကိုဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ”

“ရှင်လို့ ငါးရဲ့နှစ်တောင်တောင် မဟုတ်ဘူး သုံးကောင် ဖမ်းချင်တဲ့လူမျိုးဆီကို ဝင့်ဝါက ပြန်လာရဦးမှာလား အဟင်း...ဟင်း”

လှလှပပလေးရယ်အေးနေသောဝင့်ဝါထက်ပိုင်းကို ကြည့်၍ သူနှင့်စတွေ့တုန်းက အပြစ်ကင်းစင်၍ ကလေးဆန်သောဝင့်ဝါရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး နောင်တရမိလေသည်။

အသန်း(၁၇)

“ကျွန်တော်ရှင်းပြတာကို သူက ဘယ်လိုမှလက်မခံဘူး မကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြဖို့ ထင်မကြီးစားတော့ဘူး မကြီး၊ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်နှာလက်ခနဲ့ စိတ်နှာပါစေတော့”

“အို ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဧောင်ရှောင်နီရဲ့ မင်းကို သူတစ်သက်လုံး အထင်သေးသွားမှာပေါ့ မင်း ရှင်းကို သေချာ ရှင်းပြရမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး မကြီးရယ်”

မကြီးက သူ့ကို တရုဏာမျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ပြီးပြီ

“မောင်လေးလဲ မကြီးကြောင့် တော်တော် စိတ်ပိုသာ

က ရောက်ရတယ်နော် ဝင့်ဝါထက်ပိုင်ကိုလည်း မမကြီး ကိုယ် တိုင်လိုက်ရှင်းပြပါမယ် မမကြီးလည်း မေမေ့ကိစ္စတွေလိုက်လုပ် နေတာနဲ့ပဲ မောင်လေးကို ဂရုမစိုက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။

‘ရပါတယ် မမကြီးရယ် မမကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခု လောက် ပြောချင်တယ် ဝင့်ဝါကိုရှင်းပြလို့လက်ခံသည်ဖြစ်စေ မခံသည်ဖြစ်စေ မမကြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ပါလို့ ထပ်ပြီး တောင်းဆိုချင်ပါတယ် မမကြီးကိုကျွန်တော်တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်ပါရစေဗျာ’

သူက အဲသည်လို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောလိုက်ပေမယ့် မမကြီးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင်လေး ပြီးတော့လည်း မောင်လေး ကို မမကြီးလက်ထပ်လိုက်ရင် ဝင့်ဝါကို ရှင်းပြတာ အလကား ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ဝင့်ဝါက သူထင်တာအမှန် ဆိုပြီး တစ်သက်လုံး ထင်သွားမှာပေါ့ မောင်လေးရယ်’

‘အဲဒါတွေ ကျွန်တော်မသိဘူး သူ အထင်လွဲရင်လည်း လွဲတော့ ကျွန်တော် မမကြီးနဲ့ မခွဲနိုင်တာထဲ သိတယ်’

‘မမကြီးကတော့ မင်းကို မောင်အရင်းတစ်ယောက်လို ကလဲ့ပြီး မပိုဘူး’

‘ဟင်း’

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ခိုးရှိက်လိုက်မိသည်။

‘မင်း နောက်နေ့ကမ္ဘာပြီး မမကြီးဆီကို မလာနဲ့တော့... မင်းအလုပ် မင်းလုပ်တော့’

မမကြီး၏ယတိပြုတ်ခကားလုံးများအောက်တွင် သူဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။

သူ ကုမ္ပဏီကို စိတ်ပေါစွာ ရောက်လာတော့ ကုမ္ပဏီတွင် ဦးမင်းထက်ပိုင်က အဆင်သင့်ကြို၍စောင့်နေလေသည်။

‘ဪ အန်ကယ် ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ’

‘အေးကွယ် ကိစ္စကတော့ ရှယ်ယာကိစ္စပဲ အန်ကယ်တို့ သားအမလည်း နိုင်ငံခြားသွားတော့မှာဆိုတော့ မောင်ရောင်နီဘွား ကုမ္ပဏီက ရှယ်ယာတွေကို ရသလောက်ပြန်ထုတ်ချင်တယ်’

‘ဗျာ’

ကုမ္ပဏီတွင် ရှယ်ယာနှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းပါသော ဦးမင်းထက်ပိုင်က ရှယ်ယာထုတ်ချင်တယ် ပြော၍ သူ လန့်သွားသည်။

ဦးမင်းထက်ပိုင်က သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိပုံနှင့်

‘အန်ကယ်က ရသလောက်လို့ပြောတာပါကွာ အတူအတူ’

အကြပ် မဟုတ်ပါဘူး ဟိုမှာ မင်းညီမက နိုင်ငံခြားကိုပဲ အပြီး လိုက်နေမယ်ချည်းပဲ ပြောနေလို့...

သူ...အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်မိ သည်။

‘အန်ကယ်...ကျွန်တော် ဝင့်ဝါတို့ ချမ်းပြုဖို့ ကြိုးစားပါ သေးတယ် ဒါပေမယ့် ဝင့်ဝါက ကျွန်တော့်တို့ တော်ဆော်စိတ် နှာနေပုံရတယ်’

‘အေးကွယ် သမီးကတော့ စိတ်မလှိုရှင် ဒီအတိုင်းပါပဲ’
အန်ကယ်ဦးမင်းထက်ပိုင်က လူငယ်တွေထိခွက်တာမှ ဝင်မပြောလိုဟန်တူသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါအန်ကယ် ကျွန်တော်အန်ကယ်ရှယ်ယာတွေ ရသလောက်ပြန်ထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်’

‘အေးကွယ်...ဒါဆိုလည်း အန်ကယ် လုပ်စရာလေးတွေ ရှိလို့ သွားတော့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’
ဦးမင်းထက်ပိုင်ကို အပေါက်အထိလိုက်ဖို့ပေးပြီး သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်ထွင်တိုင်လိုက်သည်။
ပုံမှန်အတိုင်းလည်ပတ်နေသော သူ့ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ဦးမင်း

ထက်ပိုင်ကိုပြန်ပေးနိုင်လောက်သော ငွေအင်အား လက်ထဲတွင် မရှိချေ။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲထွေးရင်းထွေးရင်း ဦးနှောက်ခြောက် လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဝယ်ထားသော အိမ်တွေ ခြံတွေကို ရောင်းဝစ်ရန်ကြံစည်ပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

သူ နေ့လည်ခင်းတစ်စွဲတွေကြောင့် ညဘက်မှာလည်း ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ချေ။ သူ့စိတ်တွေလေလွင့်နေသည်။

သူချစ်တဲ့မမကြီးကလည်း သူ့ထိုလက်မထပ်နိုင်ပါဘူး တဲ့။ ခောင်းအရင်းလေးတစ်ယောက်လို ချစ်သတုံလေ။

သူ့ကိုချစ်တဲ့ ဝင့်ဝါလေးကလည်း သူ့ကို အထင်လွဲ၍ အခန်းကြီးမုန်းသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဝင့်ဝါရဲ့ခပ်မဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ထောင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ့အပြစ်တင်မိနေသည်။ သူ့ဘာလို့များ ဒီလောက်တောင် ဝင့် ဝါကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်မိရတာလဲ...။

‘ဟော...မောင်လေး...လာ...မမကြီးက မလာနဲ့ဆိုလို့ ပျောက်သွားလိုက်တာ တစ်ပတ်လောက်တောင်ရှိပြီ’

မမကြီးက အပြုံးနှင့်ဆီးကြိုပြီး ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ် မမကြီး အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ပါ'
 'ဘာတွေလဲ မောင်လေးရဲ့'
 'အိမ်တွေ ခြံတွေ လိုက်ရောင်းနေတာပါ အခုထိလည်း
 မရောင်းရသေးပါဘူး'
 သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပြောလိုက်မိသည်။
 'ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းမှာလဲ အခုက ဈေးတွေ တအားကျ
 နေတာ'
 'ဝင့်ဝါတို့အဖေက ရှယ်ယာတွေပြန်ထုတ်တော့မယ်လေ
 အဲဒါကြောင့် ပိုက်ဆံလိုလိုပါ'
 'ဖြစ်ရလေ မောင်လေးရယ်..အဲဒါ မမကြီးကြောင့်ထင်
 ပါရဲ့'
 'မဆိုင်ပါဘူး မမကြီးရာ'
 သူက စိတ်ကျဉ်းကြပ်စွာ လေးကိုနှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။
 'ဒါနဲ့ အန်တီအခြေအနေရော ဘယ်လိုနေသေးလဲ မမ
 ကြီး'
 'မသက်သာပါဘူး မောင်လေးရာ'
 ခပ်လေးလေးပြောလိုက်သော မမကြီးကို သူ ကြည့်၍
 စိတ်ပျက်သွားသည်။

'အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးလို့တော့ ဆရာဝန်ကြီး
 က ပြောတာပဲ မမကြီးလည်း ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း မန္တ
 လေးပြန်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်'
 'ဘာတွေများလဲ မမကြီးရဲ့'
 'အရေးမကြီးပါဘူး ငါ့အောင်ရယ် မမကြီး မေ့ကိုလည်း
 မောင်လေးဟာ ဇော်မင်းထက်မဟုတ်ကြောင်း သေချာရှင်းပြခဲ့
 ပါ့မယ်'
 'ကျေးဇူးပါပဲ မမကြီးရယ်'
 မမကြီးက သူ့တို့ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြုံး၍ကြည့်
 နေသည်။
 သူ့ရှင်ထဲတော့ မခံချိမခံသာဖြစ်မိလေသည်။
 ဒီနှုတ်ခမ်းနှင့်နှာခေါင်းကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒီမျက်
 နှာကြောင့် မမကြီးသည် သူ့အား ရောင်နီဘွားအဖြစ်ထက် သူ့
 မောင် ဇော်မင်းထက်အဖြစ်ကိုသာ သူ့မ၏အဇ္ဈတ္တ၌ ဆူးနှစ်ရှင်
 သန်စေသည်ထင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနှုတ်ခမ်းနှင့်နှာခေါင်းကိုပြန်
 လည်ဖြူပြင်လိုက်ချင်ပြီ။
 အခြေအနေပေးလျှင်တော့....။

အခန်း(၂၀)

ဟယ်လို

မကြားရတာကြာပြီဖြစ်သော ဝင့်ဝါရဲ့အသံလေးကို နား
ထောင်ရင်း သူ တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်ထားမိသည်။

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းလည်း မသိချေ။

*ဝင့်ဝါလား ကိုကိုပါ ကိုကို့တို့စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား
ဟင်*

ဝင့်ဝါထံမှ ဘာသံမှ မကြားရချေ။ သို့သော် တယ်လီ
ဖုန်းကို ချသွားသေးဘဲ ကိုင်ထားခဲ့ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဝင့်ဝါ သံယောဇဉ်လက်ကျန်ကလေးများရှိသေး
သည်ဟု ဝမ်းသာစွာသိလိုက်ရသည်။

ကိုကို ရှင်းပြပါရစေ ဝင့်ဝါလေးရယ်နော် ကိုကို ဝင့်
ဝါနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး အပြစ်အပျက်တွေကို သေချာရှင်း
ပြချင်ပါတယ် ပြီးမှ လက်ခံတာလက်မခံတာက ဝင့်ဝါရဲ့အပိုင်း
ပေါ့'

'ဝင့်ဝါ'

ဝင့်ဝါက ပြန်မထူးချေ။

ထို့ကြောင့် သူက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟုတွေး၍ စားသောက်
ဆိုင်တစ်ခု၏အမည်ကိုပြောပြီး ချိန်းလိုက်သည်။

'အဲဒီကို မနက်ဖြန် မနက် ကိုးနာရီလောက် လာခဲ့ပါ
ဝင့်ဝါရယ်..ကိုကို ဝင့်ဝါကို သေသေချာချာရှင်းပြဖယ်နော်'

ဝင့်ဝါထံမှ ဘာသံမှ မကြားရသော်လည်း နားထောင်
နေသည်ဟု ယုံကြည်လျက် သူပြောချင်ရာ ပြော၍ ဖုန်းချလိုက်
သည်။

မနက်ဖြန် နံနက်တော့ ဝင့်ဝါနှင့် သူတွေ့ပြီး သေသေ
ချာချာရှင်းပြမည်ဟု အားတက်လျက် ထိုညက ကောင်းကောင်း
အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

သူ နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာတော့ ပျော်ရွှင် တတ်ကြွ
စွာ ဝင့်ဝါနှင့်ချိန်းထားရာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာက သူ့ကို ဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးမလဲဆိုတာ
ကိုတော့ ရောင့်နိုးသွား ကြည့်တင်မမြင်နိုင်သေးပေ။

ဝိရိယကောင်းစွာ ရှစ်နာရီခွဲတည်းကတည်းကရောက်နေသော
သူသည် ဝင့်ဝါအလာကိုသာ မျှော်နေမိသည်။

ဝင့်ဝါကလည်း သူ့ထံသို့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး ပေး
သည့်အနေဖြင့် လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိနေသည်။

သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဝင့်ဝါက ကိုးနာရီအ
တိထိုးသောအခါ ရောက်လာခဲ့သည်။

'ဝင့်ဝါလေး လာတယ်နော်..ကိုကို ဝမ်းသာလိုက်တာ
တွာ ဘာသောက်မလဲ ကော်ဖီပဲလား မှာလိုက်မယ်နော်'

သူက ဝင့်ဝါကို ပျာဗျာသလဲလုပ်ပေးနေမိသည်။

'ကဲ ပြောပါ..ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ ဝင့်ဝါလည်း
နိုင်ငံခြားထွက်တော့မှာမို့လို့ ကိုကို ပြောတာတွေကို နောက်ဆုံး
အကြိမ် နားထောင်ပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ'

'ဪ ဝင့်ဝါရယ်..'

သူ့ကို အရင်က နားလည်ပေးခဲ့သောဝင့်ဝါကိုကြည့်၍
သူ့တို့ထံသို့ ယူကျုံးမရဖြစ်၍မဆုံးတော့ချေ။

'ဝင့်ဝါက ဘယ်တော့သွားမှာလဲ'

သိပ်မကြာတော့ပါဘူး... တစ်လလောက်ပဲ လိုတော့
တယ်

ကောင်းပြီလေ ကိုကို သေချာ ရှင်းပြပါမယ် အဖြစ်အ
ပျက်က ဒီလိုပါ ဝင့်ဝါရယ်

သူက အတိတ်ထဲတွင် လွင့်ချောလျက် ပြန်ပြောရန်အား
တင်းနေစဉ်မှာပင် သူ့ဟမ်းဖုန်းက ထမြည်လာ၏။

‘ဝင့်ဝါ ခဏနော်’

တစ်ဘက်လှည့်ပြီး ဖုန်းကို နားထောင်လိုက်တော့...

‘မောင်လေးလား မမကြီးပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကြီး’

‘မေမေ မေမေဆုံးသွားပြီ မမကြီးတစ်ယောက်တည်း
ဆေးရုံမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ လာခဲ့ပါဦး မောင်လေးရယ်...
မမကြီးကို ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ကူညီပါဦး’

‘ဟင်...ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အခုလာပါပြီ’

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး သူ့အားနာစွာ မျက်နှာပူစွာ ဝင့်ဝါဘက်
သို့လှည့်လိုက်၏။

‘ဝင့်ဝါ...ကိုကိုမိတ်ဆွေရဲ့အမေ ဆုံးသွားလို့ သွားပါရ
စေ ဝင့်ဝါရယ် ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကိုကို့ကို နားလည်

ပေးပါ’

ဝင့်ဝါထက်ပိုင်က လှလှပပလေး ခဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဝင့်ဝါသိဝါတယ် ဒါပေမယ့် ကိုကို့
တို့ ဒီတစ်ကြိမ် ဝင့်ဝါက နောက်ဆုံးအကြိမ်အခွင့်အရေးပေးတာ
ကြောင့် ကိုကို့့သဘောပဲ ကိုကို့့သွားရင်လည်း သွားပါ ဝင့်ဝါဘာ
မှ မပြောလိုဘူး ဒါပေမယ့် ဝင့်ဝါကို ဘယ်တော့မှ ထပ်ရှင်းပြဖို့
မကြိုးစားနဲ့တော့’

ဝင့်ဝါရဲ့မာကြောကြောမျက်နှာထားနှင့်အတူ ပြတ်သား
သောစကားကြောင့် သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူသည် မမကြီးဆီသို့သာ ရောက်
ခဲ့လေတော့သည်။

မမကြီး၏မိခင်အသုဘကို အစအဆုံး ကူညီပြီးနောက်
စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သူ အိမ်တွင်းအောင်းနေသောနေ့တစ်နေ့၌

‘ဒေါက်...ဒေါက်’

သူက ပျင်းရိပျင်းတွဲတံခါးသွားဖြင့်လိုက်သည်။

တံခါးဝ၌ သူ့မျှော်လင့်မထားသောသူတစ်ဦးရပ်နေ၏။

‘ဟင် ဝင့်ဝါ ဝင့်ဝါ နို့ဝင်ခြားရောက်နေပြီမဟုတ်လား’

‘ညွှန်သည်ကို အိမ်ထဲခေါ်ပါဦး ကိုတိုရဲ့’

သူက နားမလည်နိုင်စွာ ဝင့်ဝါကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

‘ဝင့်ဝါ ဘယ်က ဘယ်လို’

သူ့ရဲ့အံ့သြမှုက မဆုံးလိုက်...

‘ဒီမှာ စာ’

ဝင့်ဝါက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

သူက သိချင်စေနှင့် စာကိုအမြန်ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

မောင်လေးရောင်နီဘွား

ဒီစာကို ဖတ်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဝင့်ဝါလည်း သံသယတွေ အကုန် ရှင်းသွားပါပြီ။ မမကိုယ်တိုင် ဝင့်ဝါကို ရှင်းပြပြီးပါပြီ။ မမရဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို မောင်လေးနဲ့ညီမလေး နှာ မည်နဲ့ ဂွဲ့ခဲ့တယ်။ မောင်လေးနဲ့ညီမလေးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မလာနိုင်တော့တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခုဒီစာကို မောင်လေးဖတ်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ မမကြီးဟာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး တစ်နေရာမှာ သာသနာ့ဗဟိုဝင်သီလရှင်ဘဝနဲ့ ဂွဲ့နေပြီဖြစ်ပါတယ်။ မောင်လေး

လှိုင်စား

ညီမလေးဝင့်ဝါအပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စောင့်ရှောက်ပါကြွယ်။ မောင်လေးရဲ့ခေကိုလည်း အဖြစ်မှန်တွေ ပြောပြပြီးပြီ။ မမတို့ကိုဒုက္ခလှူတဲ့ကြီးပေးတဲ့သူဟာ မေရဲ့ဦးကြီးတော်သူဆိုပါ။ သူ့လည်း အခု ရတနာအမှုတစ်ခုနဲ့ ထောင်ထဲ ရောက်နေပြီတဲ့။

မင်းတို့ရဲ့
မမကြီး

စာ အဆုံးမှာတော့ သူသည် ဝင့်ဝါရဲ့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ အချစ်ရဲ့ပုံရိပ်ယောင်များကွယ်ပျောက်၍ အချစ်စစ်ကိုသာပျောက်ကြွယ်သွားမှာကို သူစိုးရိမ်လျက် ဝင့်ဝါလက်ကို သူ မလွှတ်ပေးနိုင်တော့ချေ။

စိုင်းစာ

၂၅

အချစ်.....

စုံတကေ

စုံတကေ

တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေခဲ့သော သူ၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်
သည်သည် သူနှင့် တစ်ဘားတည်းဖြစ်သွားရန် အကြောင်းပေါ်
လာသေးပြီ။

သူတို့ မမကြီးမိသားစုပိုင် ပစ္စည်းများအနက် မန္တလေး
စိန်ဖန်းရပ်နေအိမ် အိမ်အိမ်ဟောင်းကြီးအပါအဝင် မမကြီးပိုင်ပစ္စည်း
များနှင့်ပတ်သက်သော စာချုပ်စာတမ်းများကို သူနှင့် ဝင့်ဝါတို့
လက်ထပ်ပြီးချိန်၌ပင် ထွဲပြောင်းလက်ခံရယူပေးခဲ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်အထိ မမကြီးကိုမူ မတွေ့ရချေ။

သူက မမကြီးပိုင်ပစ္စည်းများကိုရောင်းချပြီး မမကြီးပိုင်
ဘဏ်စာအုပ်၌ထည့်ကာ မမကြီးတို့မိသားစုရှေ့နေမှတစ်ဆင့် မမ
ကြီးထံသို့ ပေးအပ်ခဲ့သေးသည်။

သို့သော် ရောင်းချ၍ မရသည်မှာ မမကြီးတို့ မိသားစု

စွန့်စား

တွေ့စဉ်ပျိုးဆက်ပိုင် စိန်ပန်းရပ်မှ ရှေးဟောင်း အိမ်အိုကြီး ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်သတင်းများနှင့် ခိုက်သည်ဆိုကာ ဧဝယ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် သူနှင့်ဝင့်ဝါလက်ထပ်ပြီး(၃)လအကြာ မန္တလေး၌ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲဖွင့်ရန်အတွက် ရောက်လာသည်အခါ စိန်ပန်းရပ် အိမ်ကြီး ၌ပင် တည်းခိုပြီး သွားလေသူအိမ်ရှင်များဖြစ်ကြသော ဦးမင်းထက်၊ ဒေါ်မိမိကြီးနှင့် သား ဦးစော်မင်းထက်တို့အတွက် ရည်စူးကာ ဆွမ်းကျွေးအမျှအတန်းဝေခဲ့လေသည်။

သာသနာအနွယ်ဝင် သီလရှင်ဆရာလေး မပညာသီရိလည်း စက္ခုဣန္ဒြေကိုချကာ ကြွရောက်ခဲ့လေသည်။

သူ၏နည်းသားပုံရိပ်၌ အစ်မကြီးစင်စစ်သဏ္ဍာန် ထင်ဟပ်ကာ သူနှင့်ဝင့်ဝါ ရှိခိုး ကန်တော့ပြီး ကျောင်းရပ်အတွက် လိုအပ်သောလှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအစုစုကို လှူဒါန်းလိုက်ကြလေသည်။

မမကြီးနှင့်သူ ဘဝခြားသွားခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ည.....

သူ မက်နေကျအိပ်မက်ဆိုး ပြန်မက်လေသည်။

ဇော်မင်းထက်က လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်း

လေးဖြင့် သောငယ်ဇောမျောနေရာတ သူ့အား ကြည့်လေသည်။
အားကိုးတကြီး.....

ရေနစ်သူအတွက်...နောက်ဆုံး တောက်ရိုးတစ်မျှင်ကို လည်း တမ်းတဆုပ်ကိုင်လိုသော အားယူမှု၊ အားကိုးမှုများ။ နှုတ်ခမ်းတရွှေတ ဘာတိုပြောကြားမှန်း သူ မသိခဲ့။ သို့သော် နောက်ဆုံးကြားလိုက်သည်.....

'မင်းဆီ ဝါလာခဲ့မယ်'ဟု

အိပ်မက်မှ လန်နီးခဲ့သည်။

ဇောဆွေးများပြန်ကာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ထိုအိပ်မက်မက်ပြီးနောက်ပိုင်း ဇော်မင်းထက်

နှင့်ပတ်သက်သောအိပ်မက် လုံးဝ ထပ်မမက်တော့ချေ။

ဝင့်ဝါ၌ကိုယ်ဝန်ရှိလာသဖြင့် ဝင့်ဝါတို့ ဂရုစိုက်ခြင်း၌

ပဲ သူ့အာရုံတွေစိမ့်ဝင်နေ၍သား မပြောတတ်။

ဝင့်ဝါက ရန်ကုန်၌သာမွေးဖွားလိုသည့်ဆန္ဒကြောင့်မန္တ

လေးကုမ္ပဏီခွဲကို စိတ်ချရသောမန်နေဂျာ၌အပ်နှံပြီး ဝင့်ဝါကိုယ်ဝန်ရန်စိတ်နှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ကိုးလလွယ် ဆယ်လ အကြာ၌ ဝင့်ဝါသည် သူ့အတွက်

သားဦးရတနာလေးကို အောင်မြင်စွာ ဖွားမြင်ပေးခဲ့လေသည်။

‘သားယောက်ျားလေး’

သူ ပထမဦးဆုံးသတင်းကြားကြားခြင်း မေးမိသည်က

‘အင်္ဂါစုံရဲ့လား’

‘စုံပါတယ်’

‘နှာခေါင်းနဲ့ပါးစပ်ကော’

စစ္စတာက သူ့အား အထူးအဆန်းသဖြယ်ကြည့်ပြီး

‘နှာခေါင်းကော ပါးစပ်ကော ရှင်နဲ့ချွတ်စွပ်ပဲ’

‘ဘာ...’

မပီမသ ဝမ်းခေါင်းသံ အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ သူ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို ခပ်ရွရွစမ်းသပ်ရင်းက သူ့ရင်ထဲမှ သံသယ အလုံးကြီး ကျေပျက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရောင်နီဘွား၏နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်သည် ရောင်နီဘွားနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားပြီဟု သူ ခံစားမိလေတော့သည်။

ပါးလိခင်ခင်

(မြပုလဲခင်၏ကလောင်ခွဲ)

ပါးလိခင်ခင်

အချစ်ရုံပုံရိပ်ယောင်များ

